ນິທານ

ນາງຕັນໄຕ

໑

ນັນທະປະກອນ

ຂອງ

ກົມວັນນະຄະດີ

ມະຫາສີລາ ວີຣະວົງສ໌

ຜູ່ຣິຈນາ

ພິມເທື່ອທີນຶ່ງ ຈຳນວນ ໕໐໐ ສະບັບ

ວຽງຈັນ, ພ.ສ. ໒໕໐໐

ຄະນະກັມມະການວັນນະຄະດີ

--******--

ພຣະທ່ານ	ກຸ ອະໄພ	ປະທານກັມມະການກິດຕິມະສັກ
ພຣະທ່ານ	ຜຸຍ ປັນຍາ	ຮອງປະທານ "
ທ່ານ	ສິນຈິນ ປີແອງົນ	ປະທານກັມມະການຈັດການ
ພຣະທ່ານ	ບົງ ສຸວັນນະວົງ	ຮອງປະທານ "
ມະຫາ	ສິລາ ວີຣະວົງ	ເລຂານຸການ
ພຣະທ່ານ	ຫຍຸຍ ອະໄພ	ກັມມະການ
ທ້າວ	ເກື້ອງ ປະທຸມຊາດ	"
ພຍາ	ຄູນ ພິລາວັນ	"
ທ້າວ	ພູວົງ ພິມມະສອນ	"
ທ້າວ	ໝູ້ກ ສິດທິນໍຣະດາ	"
ທ້າວ	ເກນ	"
ມະຫາ	ພູມີ ຈິດພົງ	"

----************----

ຄຳຊີ້ແຈ່ງຂອງຜູ້ຣິຈນາ

ໜັງສືນິທານ ເຣື່ອງນາງຕັນໄຕນີ້ ແຕ່ເດີມຮຽກວ່າ ຄັມພີປັນຈະຕັນຕະ ຫລື ປັນຈະຕັນໄຕ ແປວ່າ ໜັງສື ໕ ຜູກ ແຕ່ທຸກວັນນີ້ເຫັນມີຢູ່ພຽງ ໔ ເຣື່ອງ ທໍ່ນັ້ນ ຄື: ໑. ນັນທະປະກອນ (ເຣື່ອງງົວນັນທະກະ ກັບ ຣາຊສີເປັນສ່ຽວກັນ) ໒. ສະກຸນາປະກອນ (ເຣື່ອງນົກເລືອກນາຍ) ໓. ມັນທຸກະປະກອນ (ເຣື່ອງກົບ ກັບ ງູ ເປັນສ່ຽວກັນ) ໔. ປີສາຈະປະກອນ (ເຣື່ອງຜີເລືອກນາຍ).

ຄຳຜາອິບເບື້ອງຕົ້ນໃນປະກອນທີ ໒ ຄື ສະກຸນາປະກອນ ບອກວ່າ ໜັງສືປັນຈະຕັນຕະນີ້ ແມ່ນຣັດສີຊື່ ອະຕິຫາສະກະ ເປັນຜູ້ຣິຈນາຂຶ້ນໃນປະເທດ ອິນເດັຽ ໂດຍຮຽບຮຽງເປັນພາສາສັນສະກຣິດ ແຕ່ໃນຣະຫວ່າງ ພ.ສ. ໑໒໐໐ ຕໍ່ມາໃນລະຫວ່າງ ພ.ສ. ໑໔໐໐ ຈຶ່ງມີຜູ້ແປເປັນພາສາອາຣັບ, ພາສາຫີບຣູ, ພາສາເກຣັກ, ແລະ ພາສາລາແຕງ ຕໍ່ໆມາ ຈົນເຖິງລະຫວ່າງ ພ.ສ. ໒໑໐໐ ຈຶ່ງມີຜູ້ແປເປັນພາສາເຢີຣະມັນ ແລ້ວແຜ່ຂະຫຍາຍອອກເປັນພາສາຊາວຢູໂຣບເກືອບທຸກປະເທດທີ່ຈະເຣີນ ແຕ່ສະບັບທີ່ແປເປັນພາສາອັງກຣິດ ຜູ້ແປໄດ້ຕັ້ງຊື່ໜັງສືນີ້ ໃຫ້ວ່າ Pilpay's fable (ນິທານຂອງປີລເປ) ສ່ວນສະບັບເປັນພາສາໄທໃຫ້ຊື່ວ່າ ຫິໂຕປະເທດ (ຂໍ້ອ້າງທີ່ເປັນປໂຍດ). ຫິໂຕປະເທດສະບັບຂອງໄທນັ້ນ ແບ່ງອອກເປັນ ໔ ພາກ ຄື: ໑. ມິຕຣະລາພ (ການຜູກສ່ຽວ) ໒. ສຸຫະຣິທເພທ໌ (ການແຕກມິດ) ໓. ສັງຄາມະ (ການສົງຄາມ) ໔. ສັນຕິ (ສງົບສົງຄາມ).

ສະບັບທີ່ແປເປັນພາສາລາວນີ້ ແຕ່ເດີມແມ່ນ ສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊາ ວິຊຸລະມະຫາວິຫາຣາທິປະຕີສີສັຕນາຄະນະຫຸດ ເຈົ້າວັດວິຊຸລມະຫາວິຫານ ເປັນຜູ້ແປອອກຈາກພາສາປາລີ ໃນລະຫວ່າງ ພ.ສ. ໒໐໕໐ ອັນເປັນສໄມຂອງ

ພຣະເຈົ້າວິສຸລຣາດ ສະບັບພາສາປາລີ ຖ່າຍຖອດມາຈາກພາສາສັນສະກຣິດໂດຍ ພຣະພິກຂຸຊາວລັງກາ ເປັນຜູ້ແປ ແລ້ວໄດ້ແຜ່ຫລາຍເຂົ້າມາໃນປະເທດພະມ້າ, ລາວ, ແລະ ໄທ ຕໍ່ມາ ສະບັບແປຂອງສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊາວິສຸລມະຫາວິຫານ ນີ້ ບ່ອນເປັນພາສິດ ເພີ່ນໄດ້ເອົາສໂລກຄາຖາປາລີໃສ່ໄວ້ນຳ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດຄຳປາລີນັ້ນອອກເສັຽ ເຫລືອໄວ້ແຕ່ຄຳແປເປັນພາສາລາວລ້ວນໆເພື່ອໃຫ້ອ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ ສ່ວນບົດພາສິດທີ່ເປັນຄຳໂຄງນັ້ນ ໄດ້ຮັກສາໄວ້ຕາມສຳນວນເດີມ.

ເນື່ອງຈາກນິທານ ນາງຕັນໄຕ ຫລື ໜັງສືປັນຈະຕັນໄຕ ນີ້ ເປັນນິທານສຸພາສິດທີ່ຈັບໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງມີນັກປາດເກືອບທຸກປະເທດໃນໂລກ ແປອອກເປັນພາສາຂອງຕົນດັ່ງກ່າວແລ້ວ ໃນລະຫວ່າງແປນັ້ນ ຜູ້ແປໄດ້ຕໍ່ຕັດດັດແປງແຕ່ງຕື່ມອີກເປັນອັນມາກ ທັງໄດ້ຕັ້ງຊື່ອື່ນໃໝ່ໄປກໍມີ ເຖິງດັ່ງນັ້ນ ຂໍ້ຄວາມທັງຫລາຍ ກໍຍັງຄ້າຍຄືເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນຢູ່.

ໜັງສືນິທານ ນາງຕັນໄຕ ທີ່ທ່ານກຳລັງອ່ານຢູ່ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽບຮຽງຂຶ້ນຈາກສະບັບພາສາລາວ ທີ່ສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊາວິສຸລມະຫາວິຫາຣາທິປະຕີແປໄວ້ ແລະ ໄດ້ຈັດແບ່ງເປັນ ໔ ເຫລັ້ມຕາມສະບັບເດີມ ແຕ່ຕົ້ນເຣື່ອງໃນເຫລັ້ມ ໑ ຄື ນັນທະປະກອນນີ້ ຣິຈນາເອົາຕາມເຄົ້າເຣື່ອງຂອງນິທານອາຫຣັບຣາຕີ ເພາະເຄົ້າເຣື່ອງໃນນັນທະປະກອນບໍ່ສູ້ສົມເຫດຜົນພໍປະມານ ແຕ່ຫາກມີເຄົ້າຄ້າຍຄືກັນກັບຕົ້ນເຣື່ອງອາຫຣັບຣາຕີຢູ່ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງຣິຈນາເອົາຕາມນັ້ນ.

ນິທານ ນາງຕັນໄຕ ເປັນນິທານສຸພາສິດທີ່ດີເລີດ ມີຂໍ້ຄວາມປຽບທຽບສົມເຫດຜົນຖືກຕ້ອງແທ້ ພໍໄດ້ທຸກກາລະສະໄໝ ເພາະສົມເປັນຄະຕິເຕືອນໃຈຂອງຄົນທຸກຊັ້ນ ແລະ ທຸກຊາດ ທຸກພາສາ ນັບວ່າເປັນຢາອັນວິເສດ ສຳຫລັບແກ້ພຍາດ

ທາງຈິດໃຈສ່າງປະເສີດ ພາໃຫ້ເກີດຜົນ ເປັນຄວາມສຸກແກ່ຜູ້ຖືເອົາເປັນຄະຕິ ທື່ອໄປ.

ມະຫາ ສີລາ ວີຣະວົງ

ພຣະນະຄອນວຽງຈັນ

ວັນທີ ໑ ມະກະຣາ ພ.ສ. ໒໕໐໐

ນິທານ ນາງຕັນໄຕ

ປັນທະປະກອນ

ເຣື່ອງ ວົວນັນທະກະກັບຣາຊສີ

ມູນເຫດເບື້ອງຕົ້ນ

ແຕ່ປາງກ່ອນ ຍັງມີນະຄອນນຶ່ງ ຊື່ ອຸໄທຍະບະມະຫານະຄອນ ບໍຣິບູນໄປດ້ວຍສົມບັດພັດສະດານທຸກຢ່າງປານດັ່ງທິພສົມບັດໃນເມືອງຟ້າ, ພຣະນະຫາກະສັດທົງພຣະນາມວ່າ ອົມະລະຈັກກະພັດຕິຣາດ ສເວີຍຣາຊສົມບັດຢູ່ໃນນະຄອນນັ້ນ ພຣະອົງທຣົງເຕຊານຸພາບສູງສຸດ ມີອານາເຂດແຜ່ກວ້າງໄພສານໄປເກືອບທົ່ວຊົມພູທີບ ບ້ານເມືອງຂອງພຣະອົງໃນສໄມນັ້ນ ຈະເຣີນຍິ່ງໜັກໜາ ອານາປະຊາຣາສດອນຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ ປາສຈາກຂ້າເສິກສັດຕູມາຮາວີ ພຣະຍາອົມະລະ ມີພຣະອະນຸຊາ (໑) ຢູ່ອົງນຶ່ງ ນາມວ່າ ວິຣະເສນ ເປັນທີ່ສເນຫາຮັກແພງຂອງພຣະອົງຍິ່ງນັກ ພຣະອົງຈຶ່ງທົງຕັ້ງ ທ້າວ ວິຣະເສນ ນັ້ນ ໃຫ້ໄປສເວີຍຣາຊສົມບັດຢູ່ໃນນະຄອນນຶ່ງ ອັນໄກຈາກອຸໄທຍະບະມະຫານະຄອນ ຢູ່ມາຫລາຍປີ ພຣະຍາອົມະລະ ມີຄວາມຄິດຮອດພຣະອະນຸຊາ ຈຶ່ງແຕ່ງອາມາດເປັນຣາຊທູດໄປເຊີນໃຫ້ມາຢາມ ທ້າວ ວິຣະເສນ ໄດ້ຊາບດັ່ງນັ້ນ ກໍດີພຣະໄທຈຶ່ງດົກແຕ່ງກະບວນທັບຍົກອອກຈາກພຣະນະຄອນ ມາຕັ້ງຕາມໄຊພັກເຊົາຢູ່ນອກພຣະຣາຊວັງ ໃກ້ກັບຕາມໄຊຂອງຣາຊທູດ ເຖິງເວລາກາງຄືນເມື່ອສເວີຍໂພຊະນາຫານ ແລະ ສົນທະນາຢູ່ກັບຣາຊທູດຂອງພຣະເຊດຖາ (໒) ພໍສົມຄວນແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນພຣະຣາຊວັງແຕ່ຜູ້ດຽວ ເພື່ອລາພຣະ

---

(໑) ພຣະອະນຸຊາ ແມ່ນນ້ອງຊາຍ (໒) ພຣະເຊດຖາ ແມ່ນພີ່ຊາຍ

ມະເຫສີທີ່ພຣະອົງຮັກແພງຍິ່ງອີກເທື່ອນຶ່ງ ເມື່ອສະເດັດຂຶ້ນໄປເຖິງສາລາດ ກໍສະເດັດເລີຍໄປສ້ອນພຣະມະເຫສີ ໂດຍຕັ້ງພຣະໄທວ່າ ຈະໄດ້ເຫັນນາງສະແດງຄວາມສເນຫາອາໄລໃນຕົນດັ່ງແຕ່ກ່ອນມາ ແຕ່ເຫດການບໍ່ໄດ້ເປັນໄປດັ່ງຄຶດໄວ້ ພຣະອົງກັບໄດ້ເຫັນພຣະນາງນອນຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງມະຫາດເລັກທີ່ມີຮ່າງກາຍກຳດຳ ກຳລັງກອດຈູບກັນຢູ່ເທິງຕຽງຄຳ, ພຣະຣາຊາວີຣະເສນຕົກສະເງີ້ ເກືອບບໍ່ເຊື່ອສາຍຕາຕົນເອງ ພໍຕັ້ງສະຕິໄດ້ ຈຶ່ງຮ່ຳເພິງໃນໃຈວ່າ: "ອີ! ນາງທີ່ກູຫລົງຮັກສຸດໃຈ ແຕ່ພໍກູໜີໄປບໍ່ທັນມື້ຄືນ ກໍມາເປັນຈັ່ງຊີ້ໄປໄດ້ ເຮັດໃຫ້ເສັຽໜ້າເສັຽສະກຸນກູພຣະອົງຍິ່ງນັກ" ຮ່ຳເພິງໄດ້ທໍ່ນີ້ ກໍຖອດພຣະຂັນອອກຟັນຄໍຄົນທັງສອງຂາດຕາຍຢູ່ກັບບ່ອນ ແລ້ວສະເດັດອອກຈາກພຣະຣາຊວັງ ຍົກໄພ່ພົນໂຍທາໄປທາງນະຄອນຂຸໄທຍະນະແຕ່ໃນຄືນນັ້ນ.

ເມື່ອສະເດັດໄປໃກ້ນະຄອນຂຸໄທຍະນະ ພຣະຍາວິມະລະຈັກກະພັດຕິຣາດ (ຜູ້ຊາຍ) ພ້ອມດ້ວຍເສນາອາມາດ ກໍສະເດັດອອກມາຮັບຕ້ອນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ທັງສອງສີກະສັດກໍຖາມຂ່າວຄວາມສຸກຄວາມທຸກຂອງກັນແລ້ວ ກໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃນນະຄອນ; ທ້າວ ວີຣະເສນ ມາເຫັນພຣະເຊດຖາແລ້ວ ແທນທີ່ຈະມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ກັບມີຄວາມທຸກໂສກທະວີຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກຄຶດເຖິງເຣື່ອງມະເຫສີຕົນຫລິ້ນຊູ້ ແຕ່ບໍ່ກ້າເວົ້າສູ່ພຣະເຊດຖາຟັງ ຝ່າຍພຣະເຊດຖາ ເຫັນອາການພຣະອະນຸຊາໂສກເສົ້າ ກໍຊັກຖາມ ແລະ ຫາທາງໃຫ້ພຣະອະນຸຊາຊື່ນໃຈຢູ່ສເມີ ແຕ່ພຣະອະນຸຊາກໍຍັງບໍ່ບອກ ແລະ ບໍ່ຫາຍຄວາມທຸກອັ້ງທັ້ງເທໄດ້.

ຢູ່ມາວັນນຶ່ງ ພຣະຍາວິມະລະຈັກກະພັດຕິຣາດ ສະເດັດອອກໄປທ່ຽວປ່າເພື່ອເຊີດເນື້ອ ເປັນຫົນທາງໄກຈາກພຣະນະຄອນປະມານ ໖ ຄືນ ແລະ ໄດ້ຊວນທ້າວ ວີຣະເສນ ໄປນຳ ແຕ່ ທ້າວ ວີຣະເສນ ບ່ຽງບ່າຍບອກວ່າ ບໍ່ສຳບາຍ ຂໍຢູ່ໃນພຣະຣາຊວັງ, ສາລາດບ່ອນທ້າວ ວີຣະເສນ ຢູ່ນັ້ນ ຊື່ກັນກັບສາລາດຂອງ

ພຣະມະເຫສີ (ຜູ້ເປັນເອື້ອຍໃພ້) ໃນລະຫວ່າງກາງຜາສາດຂອງຫລັງນີ້ ມີອຸທຍານ (໑) ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຕົ້ນດອກໄມ້ຕ່າງໆ ດຶງຍາມແລງມີລົມພັດຫອບເອົາກິ່ນດອກໄມ້ເຂົ້າມາທາງເປັ່ງຊອບ (໒) ຈົນຫອມກຸ້ນ ແລະ ມີໝູ່ນົກຕ່າງໆຮ້ອງຢູ່ຊື່ອແຊວ ໃນຂນະນັ້ນ ທ້າວ ວິຣະເສນ ນັ່ງຢູ່ແຄມເປັ່ງຊອບ ຫັນໜ້າໄປທາງສວນເພື່ອທອດພຣະເນດສິ່ງຕ່າງໆໃຫ້ຫາຍໂສກ ທັນໃດນັ້ນ ກໍໄດ້ເຫັນຝາຕັກຕູຜາສາດຂອງພຣະມະເຫສີແຕ່ງພີ່ຊາຍທາງກົ້ວສວນໄຂອອກ ພຣະນາງເທວີຍູ່ທະຣົງໂສມອັນງາມສະເດັດລົງມາໃນສວນພ້ອມດ້ວຍສາວໃຊ້ ໒໐ ຄົນ ເພາະເວລານັ້ນ ພຣະນາງເຂົ້າໃຈວ່າ ທ້າວ ວິຣະເສນ ສະເດັດໄປເຊີດເບື້ອງບາພຣະສານີ (໓) ຂອງຕົນແລ້ວ ຄິດສນຸກໃນໃຈວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຫັນ ຈຶ່ງພາກັນລົງມາຫລິ້ນສນຸກສຸກສໍາຣານຢູ່ໃນສວນໃກ້ກັບບ່ອນຢູ່ຂອງ ທ້າວ ວິຣະເສນ, ຝ່າຍ ທ້າວ ວິຣະເສນ ລອບເບິ່ງທາງເປັ່ງຊອບ ກໍໄດ້ເຫັນເຫດການຕ່າງໆທຸກປະການ ທໍາອິດ ພຣະອົງຄິດວ່າແມ່ນສາວສນົມທັງ ໒໐ ຄົນ ແຕ່ພໍພວກນັ້ນປົດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ ແລະ ຜ້າຄຸມຫົວອອກແລ້ວ ເລີຍເຫັນເປັນຊາຍ ໑໐ ຄົນ ຍິງ ໑໐ ຄົນຄົນຄູ່ກັນພໍດີ ຝ່າຍນາງເທວີ ເງີຍໜ້າຂຶ້ນໄປທາງຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ພ້ອມກັບຕົບມືຮຽກວ່າ ເທວັດ! ເທວັດ! ສອງເທື່ອ ທັນທີນັ້ນ ຊາຍຄົນນຶ່ງຮູບຮ່າງແຂງແຮງລື່ນລັບ ກໍໂດ່ງ່າໄມ້ລົງມາຫານາງ ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ນາງເທວີ ແລະ ສາວສນົມ ກໍເຂົ້າຄູ່ກັບຊູ້ຮັກຂອງໃຜລາວ ພາກັນຫລິ້ນສນຸກສຸກສໍາຣານຢອກໃຍກັນ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປບັງພຸ່ມໄມ້ເປັນຄູ່ໆ ເຫິງລືມຄອນແລ້ວ ຊາຍຊື່ ເທວັດ ກັບໝູ່ຊາຍຊູ້ຂອງນາງສາວໃຊ້ທັງ ໑໐ ຄົນນັ້ນ ກໍພາກັນແລ່ນອອກທາງຕັກຕູສວນ ແລ້ວປີນຂ້າມກໍາແພງໜີໄປ.

---

(໑) ສວນ (໒) ປ່ອງຢ້ຽມ (໓) ຫິວ

ເຫດການທີ່ເຫັນເປັນມາຕໍ່ໜ້າດັ່ງນີ້ ພາໃຫ້ ທ້າວ ວິຣະເສນ ໄດ້ສະຕິ ແລະ ຄຶດຮຳເພິງຢູ່ໃນພຣະໄທວ່າ: "ອື! ໜ້າໜ່າຍແທ້ ທີ່ກູມານຶກຄິດເປັນທຸກວ່າ ກູເປັນຄົນມີເຄາະຮ້າຍແຕ່ຜູ້ດຽວ ທຸກກອງນີ້, ທຸກແບບນີ້, ຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ໜັກອົກຂອງຜູ້ຊາຍຜູ້ເປັນສາມີທົ່ວໄປເປັນຄັກແນ່ ເບິ່ງດູ! ພຣະມະຫາກະສັດອົງເປັນພີ່ຊາຍຂອງກູ ຊຶ່ງເປັນໃຫຍ່ຍິ່ງແກ່ປະເທດສະຣາດທັງຫລາຍ ກໍຍັງບໍ່ພົ້ນໄປໄດ້ ຊາຕຫງ້າໄກ້ບຕົວກູຜູ້ມີອຳນາດນ້ອຍຈະຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມັນງນອກໃຈໄດ້ ສະນັ້ນ ກູຈະມາເປັນທຸກດ້ວຍເຮື່ອງນີ້ບໍ່ໃຊ່ການ ເຊົາທຸກສົ້ງເຄີດ ເຊົາໆ! ຕໍ່ແຕ່ນີ້ໄປຕົວກູຈະອະວັງ ບໍ່ໃຫ້ເຮື່ອງດັ່ງນີ້ມາກວນໃຈອີກ" ຮຳເພິງດັ່ງນີ້ແລ້ວກໍມີພຣະໄທຊື່ນບານ ຕັດສັ່ງໃຫ້ມະຫາດເລັກຍໍພານເວີຍມາໃຫ້ ວັນນັ້ນ ພຣະອົງສເວີຍໄດ້ຫລາຍ ແລະ ຟັງສຽງດົນຕີກໍເປັນທີ່ອອນຊອນຍິ່ງນັກ ພຣະພັກ (໑) ກໍເບີກບານເໝືອນແຕ່ກ່ອນ.

ພໍໄດ້ຊາບຂ່າວວ່າ ພຣະເຊດຖາສະເດັດກັບຈາກການເຊີດເນື້ອມາເຖິງແລ້ວ ກໍສະເດັດໄປເຝົ້າ ພຣະເຊດຖາ ບໍ່ທັນໄດ້ສັງເກດເຫັນອາການປ່ຽນແປງຂອງພຣະອະນຸຊາ ກໍຕັດປາໄສວ່າ ' ໂອ! ມ່ວນຫລາຍ ແຕ່ສັງດາຍທີ່ນ້ອງບໍ່ໄດ້ໄປມ່ວນນຳ ຝ່າຍພຣະອະນຸຊາໄດ້ຟັງ ກໍປາໄສນຳດ້ວຍຄວາມສນຸກສນານເບີກບານໃຈ ຝ່າຍພຣະເຊດຖາ ໄດ້ເຫັນອາການຂອງພຣະອະນຸຊາຊື່ນຊົມດັ່ງນັ້ນ ກໍດີພຣະໄທ ແຕ່ສົງໄສວ່າ ເຫດໃດຈຶ່ງມາເປັນດັ່ງນີ້ ແລ້ວຕັດວ່າ: "ອ້າຍຂໍຂອບຄຸນເທວະດາຟ້າແຖນ ທີ່ມາປັ້ນດົນໃຫ້ເຈົ້າຫາຍໂສກເສົ້າໄດ້ໃນເວລາທີ່ອ້າຍບໍ່ຢູ່ພຽງສອງວັນ ອ້າຍດີໃຈຫລາຍ ແຕ່ອ້າຍມີຄວາມສົງໄສ ຂໍຖາມເຈົ້າຈັກໜ່ອຍແດ່ ຕາດວ່າ ເຈົ້າຄົງບໍ່ອຳພາງອ້າຍ ຄືຕັ້ງແຕ່ວັນນ້ອງມາເຖິງນະຄອນຂອງອ້າຍ ອ້າຍເຫັນໜ້າເຈົ້າດູໂສກເສົ້າພົ້ນພອງໃຈ ອ້າຍກໍໄດ້ພຍາຍາມຊັກຊວນຫລິ້ນສນຸກຫລາຍ-

---

(໑) ພຣະພັກ ແມ່ນ ໜ້າ

ຢ່າງ ເພື່ອໃຫ້ຊື່ນໃຈ ກໍສັງເກດເຫັນເຈົ້າໂສກເສົ້າລົງກວ່າເກົ່າ ຄັນຈະຊໍ້ຖາມ ທາງເຫດຫລາຍ ກໍຢ້ານເປັນທີ່ກອນໃຈ ແມ່ນເຈົ້າຄິດຮອດພຣະມະເຫສີບໍ! ຫລື ວ່າມີຄວາມທຸກອັ້ງແນວໃດອ້າຍກໍບໍ່ຮູ້ ມາມື້ນີ້ ເຫັນໜ້ານ້ອງແຈ່ມໃສ ຄວາມທຸກ ໃຈຂອງເຈົ້າຄົງສູນຫາຍໄປແລ້ວຢ່າງຄັກແນ່ ອ້າຍຢາກໃຫ້ນ້ອງເວົ້າສູ່ຟັງວ່າ ເຫດໃດນາງເປັນດັ່ງນີ້."

ທ້າວອືຣະເສນໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍນັ່ງຄຶດຢູ່ຄາວນຶ່ງ ແລ້ວທູນພີ່ຊາຍ ວ່າ "ຂໍເດຊະ ພຣະອົງເປັນພີ່ຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະເປັນນາຍຂອງຂ້າ ພະເຈົ້າກໍຈິງ ແຕ່ເຣື່ອງນີ້ເປັນຄວາມລັບໃນໃຈຂອງໄພ່ລາວ ຍາກທີ່ຈະກາບ ທູນໄດ້ ຂໍພຣະອົງຢ່າບັງຄັບໃຫ້ເວົ້າເລີຍ". ພຣະຍາວິມະລະໄດ້ຟັງ ແຮ່ງເກີດ ຄວາມສົງໄສຫລາຍ ຈຶ່ງຕັດວ່າ "ນ້ອງຮັກຂອງອ້າຍ ນ້ອງຢ່າອໍອ້າຍເລີຍ ຈົ່ງເວົ້າໃຫ້ອ້າຍຟັງເທາະ ອ້າຍບໍ່ຖືໂທດຖືໄພຢ່າງໃດ ອະໄພໃຫ້ເຈົ້າທຸກຢ່າງ" ທ້າວອືຣະເສນຂັດບໍ່ໄດ້ ກໍທູນວ່າ ເມື່ອພຣະອົງມີປະສົງຢາກຮູ້ເຣື່ອງແທ້ ນ້ອງ ກໍຈະເວົ້າສູ່ຟັງບໍ່ຂືນພຣະໄທ ແລ້ວກໍເລົ່າເຣື່ອງພຣະມະເຫສີຂອງຕົນໃຫ້ພີ່ຊາຍ ຟັງທຸກປະການ ສຸດແລ້ວ ຈຶ່ງທູນວ່າ ເຫດຜົນດັ່ງກ່າວມານີ້ ພາໃຫ້ນ້ອງເປັນ ທຸກຫລາຍ ຂໍພຣະອົງຈົ່ງສັນນິດຖານເບິ່ງວ່າ ເປັນຂໍ້ທີ່ນ້ອງຄວນຈະໂສກເສົ້າ ຫລືບໍ່?

ພຣະຍາວິມະລະໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍມີພຣະໄທສົງສານພຣະອະນຸຊາ ເປັນອັນຍິ່ງ ຈຶ່ງຕັດວ່າ "ນ້ອງຮັກຂອງອ້າຍເອີຍ! ເຣື່ອງທີ່ເຈົ້າເວົ້າມານີ້ ເປັນໜ້າເສັຽໃຈເຫລືອທີ່ສຸດ ອ້າຍບໍ່ມີຄວາມສົງໄສອີກແລ້ວ ອ້າຍຟັງເຈົ້າເວົ້າ ດ້ວຍຄວາມຮ້ອນໃຈຫລາຍ ເພາະຢາກຮູ້ກົກປາຍສາຍເຫດ ບັດນີ້ຄອບແລ້ວ ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂ້ານັບຕາຍທັງສອງຄົນ ຖືກຕ້ອງຕາມທຳນອງຄອງທັມດີແລ້ວ

ຈະບໍ່ຊ້າແຕ່ພຽງສອງຄືນທີ່ນັ້ນດອກ ຟ້າດມັນຕັ້ງພັນຄືນພຸ້ນຈຶ່ງຈະລືມຄວາມຄຽດ ອ້າຍເຫັນແລ້ວວ່າ ຄວາມທຸກຂອງເຈົ້ານັ້ນໃຫຍ່ຫລວງ ຮ້າຍແຮງຍິ່ງນັກ ແລະ ເຊື່ອວ່າ ຄົງມີແຕ່ເຈົ້າຜູ້ດຽວທີ່ນັ້ນທີ່ໄດ້ປະສົບທຸກໃນທຳນອງນີ້ ບັດນີ້ເທວະດາ ຟ້າແຖນ ໄດ້ບັນດານໃຫ້ເຈົ້າສວ່າງທຸກແລ້ວ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ບັນດານແນວໃດ ຈຶ່ງ ພາໃຫ້ເຈົ້າສວ່າງທຸກນັ້ນໄດ້ ຈົ່ງເວົ້າໃຫ້ອ້າຍຟັງໃນຂໍ້ນີ້ດ້ວຍ" ທ້າວວີຣະເສນ ອຶດອັດຢູ່ໃນໃຈເຕີງເຕີນ ຄັນຈະບໍ່ເວົ້າ ພຣະເຊດຖາກໍຢາກຮູ້ ແລະທັງບັງຄັບ ໃຫ້ເວົ້າຈົນໄດ້ ຈຶ່ງທູນວ່າ "ເມື່ອພຣະອົງຢາກຮູ້ກໍຈະເລົ່າຖວາຍ ແຕ່ວ່າເມື່ອ ພຣະອົງໄດ້ຟັງແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈະເສົ້າໂສກພຣະໄທບໍ່ໃຊ່ນ້ອຍ ດັ່ງນັ້ນ ຂໍພຣະ ອົງໄດ້ໂຜດປະທານອະໄພຍະໂທດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ ໃນການທີ່ຈະທຳໃຫ້- ພຣະອົງຕ້ອງເສົ້າໂສກ."

ພຣະຍາວີນະລະຕັດວ່າ ທີ່ເຈົ້າເວົ້າຈັ່ງຊີ້ ແຮງພາໃຫ້ອ້າຍຢາກຮູ້ ຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ເວົ້າໃຫ້ອ້າຍຟັງໄວໆເທາະ ເລື່ອງເປັນຢ່າງໃດ ອ້າຍ ຈະຂໍຟັງ.

ທ້າວວີຣະເສນ ບໍ່ສາມາດຈະອຳບັງພີ່ຊາຍໄວ້ໄດ້ ຈຶ່ງເລົ່າເລື່ອງ- ເອື້ອຍໃພ້ກັບນາງສາວໃຊ້ປະພຶດອະນາຈານຫລິ້ນຊູ້ຢູ່ໃນອຸທຍານໃຫ້ພີ່ຊາຍຟັງ ແລ້ວຊ້ຳທູນວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຫດການອັນແສນຊົ່ວຢ່າງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງ ຄິດໃນໃຈວ່າ ຜູ້ຍິງທັງຫລາຍ ຄົງຈະມີນິໄສເບິ່ງໄປໃນທາງຊົ່ວມົວເມົາ ຢູ່ໃນ ຣາຄະຕັນຫາ ບໍ່ສາມາດຫ້າມຄວາມມັກມາກໃນທາງການໃຫ້ນ້ອຍໄປໃນທາງດີ ໄດ້ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຜູ້ຊາຍເຮົານີ້ບົກເບົາຫລາຍ ທີ່ນາມົວຫລົງໃຫລໃຝ່ຝັນ ຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ຊື່ສັດຂອງສັດຕີ ດ້ວຍຄວາມຄິດດັ່ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຕັດຄວາມທຸກ ໃຈໃນເລື່ອງນີ້ໄດ້.

ພຣະຍາວິນະລະ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ມີພຣະໄທຄຽດແຄ້ນເຫລືອກຳລັງ ຈຶ່ງຕັດວ່າ "ໂອດົນ! ນາງມະເຫສີອາຊຸເທວີຜູ້ມີຍົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຊ່າງມີຫົວ-ໃຈຊື່ວຊ້າປະພຶດອະນາຈານໄດ້ເຖິງປານນີ້ ເຣື່ອງນີ້ເຮົາຕ້ອງພິສູດໃຫ້ເຫັນຈິງດ້ວຍຕາຕົນເອງ." ພຣະອະນຸຊາທູນວ່າ ເມື່ອພຣະອົງຢາກເຫັນຈິງ ກໍຂໍໃຫ້ທົງສງົບອາລົມໄວ້ກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຈັດການອອກປະພາດປ່າ ເພື່ອຫາລະເບີ້ອອີກໃນເວລານີ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຕາມສະເດັດໄປດ້ວຍ ເມື່ອກາງວັນເຮົາພັກເຊົາຢູ່ໃນປ່າ ເຖິງເວລາຄ່ຳຈຶ່ງກັບມາລອບເບິ່ງທີ່ນອນຂ້າ-ພະເຈົ້າຢູ່ ຄົງຈະໄດ້ເຫັນເຫດການຕ່າງໆຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທູນມາ, ພຣະຍາວິນະລະເຫັນດີນຳ ຈຶ່ງຕັດສັ່ງໃຫ້ເສນາຈັດການສະເດັດປະພາດປ່າຕາມທີ່ເຄີຍມາ, ຮຸ່ງເຊົ້ານາພຣະກະສັດທັງສອງກໍສະເດັດອອກຈາກພຣະນະຄອນພ້ອມດ້ວຍບໍຣິວານ ໄດ້ພັກເຊົາຢູ່ຕາມໄຊທີ່ໃນປ່າ ພໍເວລາຄ່ຳຕັດສັ່ງເປັນ-ຄວາມລັບ ໃຫ້ຂ້ານາດຜູ້ໃຫຍ່ເຝົ້າຕາມໄຊແທນຕົວ ແລະ ລະວັງກວດກາຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດອອກໄປຈາກຕາມໄຊ ຈົນເຮົາພຣະອົງກັບມາ, ສັ່ງແລ້ວ ພຣະກະສັດທັງສອງ ກໍຂຶ້ນມ້າກັບຄືນມານະຄອນ ເຂົ້າລີ້ຊ່ອນຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງ-ທ້າວວິຣະເສນ ແລ້ວພາກັນບັນທົມຢູ່ທີ່ນັ້ນຕລອດຄືນ ພໍຈວນແຈ້ງ ສອງກະສັດຈຶ່ງເຂົ້າມາລີ້ຢູ່ແຄມຝາເບິ່ງຊອບບ່ອນທ້າວວິຣະເສນເຄີຍເຫັນເທື່ອກ່ອນ, ໃນຂນະທີ່ທັງສອງກະສັດນັ່ງຈອບມອງຢູ່ ກໍໄດ້ເຫັນປັກຕູໄຂອອກ ນາງເທວີລົງມາໃນລອນພ້ອມດ້ວຍສາວໃຊ້ ໑໐ ຄົນ ແລະ ຊາຍຊູ້ ໑໐ ຄົນ ເມື່ອນາງເທວີຕົບມືເອົາຊາຍຊູ້ເທວັດມາແລ້ວ ຕ່າງຄົນກໍຕ່າງເຂົ້າຄູ່ກັນ ຕໍ່ຈາກນັ້ນເຫດການທັງຫລາຍ ກໍເປັນໄປເໝືອນດັ່ງທ້າວວິຣະເສນໄດ້ເຫັນມາແລ້ວທຸກປະການ; ເວລານັ້ນ ພຣະຍາວິນະລະ ເສັຽພຣະໄທເກືອບເປັນລົມລົ້ມລົງ ພໍຍັ້ງສະຕິໄດ້ຈຶ່ງຕັດວ່າ ເອີ້ ທ້າວອົບອາຍເຫລືອລົ້ນພົ້ນປະມານແລ້ວ ເບິ່ງດູ!

ນະເຫລີຂອງກູ່ເປັນກະສັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຍັງມາເປັນໄປໄດ້ເຖິງປານນີ້ ໜ້າ-
ໜ່າຍເປັນທີ່ສຸດເຫລືອເກີນ ເອີ! ເມື່ອເຫດການເປັນດັ່ງນີ້ ຊາຍໃດໃນໂລກ
ຈະເວົ້າອວດອ້າງວ່າຕົນມີຄວາມສຸກ, ວ່າແລ້ວກໍຫັນໜ້າມາເວົ້າກັບນ້ອງຊາຍ
ວ່າ ນ້ອງເອີຍ! ເຮົາມາພາກັນສະລະຣາຊສົມບັດເສັຽເທາະ ເພາະວ່າ
ສົມບັດທັງຫລາຍໃນໂລກນີ້ ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະທ່ຽງແທ້ແນ່ນອນເລີຍ ຊ້ຳບໍ່ໜຳ
ຄວາມຊື່ສັດສຸຈຣິດຕໍ່ກັນກໍບໍ່ມີທີ່ປົກກີ້ນ ເມື່ອຄວາມສັດບໍ່ມີຕໍ່ກັນ ຫລື ຖ້າຫາກມີ
ກໍມີພຽງຍາມນຶ່ງຍາມດຽວພໍປານງູແລບລີ້ນ ບໍ່ເປັນຂອງໝັ້ນຄົງແນວໃດ ທັງ
ຄວາມທີ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າເປັນຈອມໃນດິນແດນແຄວ້ນເຂດອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ
ເຖິງປານນີ້ ກໍບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດ ພໍຈະບັງຄັບໃຫ້ສັດຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາໄດ້ ພາໃຫ້
ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າຢ່າງເຫລືອລົ້ນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ເຮົາຈະຢູ່ໃນ
ຣາຊສົມບັດເພື່ອປໂຍດອັນໃດ? ແໜງສູ້ເຮົາມາສະລະຄວາມຊື່ນມ່ວນ ອັນ
ເປັນຂອງບໍ່ທ່ຽງນີ້ເສັຽ ແລ້ວໜີເຂົ້າປ່າ ໄປຫາລີ້ຊ່ອນຢູ່ໃນພົງໄພໄກເຂດມະ
ນຸດ ຄົງຈະມີຄວາມສຸກດີກວ່າ ທັງຈະໄດ້ອຳບັງຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າຂອງ-
ເຮົານຳອີກ ເຈົ້າຈະເຫັນດີນຳບໍ່?

ທ້າວວີຣະເສນບໍ່ເຫັນດີນຳຄວາມຄິດຂອງພີ່ຊາຍ ແຕ່ຄິດເຫັນວ່າ
ເວລານີ້ພີ່ຊາຍກຳລັງເສົ້າໂສກຢູ່ ຈຶ່ງພິຕເວົ້າໂລຍຕາມໃຈວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ເຫັນດີດັ່ງດຽວກັນ ແຕ່ເຫດການອັນນີ້ຄົງຈະເປັນດ້ວຍເຄາະເຂັນເວນກັມ-
ຂອງເຮົາ ເພາະສະນັ້ນ ຖ້າຈະໄປແທ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຄຳໝັ້ນສັນຍາໄວ້ຂໍ້ ໑
ຄືວ່າ ຖ້າເຮົາໄປພົບຄົນທີ່ມີເຄາະຮ້າຍຫລາຍກວ່າເຮົາແລ້ວ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງພາ
ຂ້າພະເຈົ້າສະເດັດກັບຄືນພຣະນະຄອນ ຍ້ອນວ່າ ສັດຕິໄພສົນໃຫຍ່ຫລວງນີ້
ບໍ່ມີແຕ່ເຮົາສອງຄົນທີ່ນີ້ ຄວາມຈິງຕ້ອງເກີດມີແກ່ຄົນຊາຍທົ່ວໄປດັ່ງດຽວກັນ.

ພຣະຍາວິນະລະຕອບວ່າ ທີ່ຍອມໃຫ້ສັນຍາຕາມທີ່ເຈົ້າຮ້ອງຂໍ ແຕ່ພີ່ເຊື່ອແນ່ວ່າ ເຮົາຄົງຈະບໍ່ໄດ້ພົບພໍ້ຄົນທີ່ມີເຄາະຮ້າຍຍິ່ງກວ່າເລີຍ ວ່າແລ້ວກະສັດທັງສອງກໍໜີອອກຈາກພຣະຣາຊວັງທັນໜາ ເຂົ້າປ່າໄປອີກທາງນຶ່ງ ບໍ່ແມ່ນທາງໄປຕາມຍານໃຊ ທັງສອງໄດ້ດຳເນີນໄປລ້ຽງຫົນທາງຍືດຍາວ–ຄາວໄກ ຄັນຄ່ຳລົງກໍອາໄສນອນໃຕ້ຮົ່ມໄມ້ ຮຸ່ງເຊົ້າມາກໍພາກັນເດີນຕໍ່ໄປໄດ້ສອງຣາຕີ ຈຶ່ງໄປເຖິງທີ່ຫວ້າງແຫ່ງນຶ່ງຢູ່ໃກ້ຝັ່ງທະເລ, **ແລະເລາະ** ແຄມທະເລນັ້ນ ມີປ່າໄມ້ໃຫຍ່ລຽນຊ້າຍລ້າຍຕາມແຄມຝັ່ງ, ກະສັດທັງສອງພາກັນເຂົ້າໄປພັກເຊົາຢູ່ໃຕ້ຮົ່ມໄມ້ໃຫຍ່ນັ້ນ ເມື່ອພາກັນທານນ້ຳນະດື່ມພໍເຊົາເມື່ອຍແລ້ວ ກໍລົມທະນາກັນເຖິງເຣື່ອງຄວາມຊົ່ວຊ້າອາສັດຂອງນະເຕລີທັງສອງ.

ໃນເວລາກຳລັງສາທິບເຖິງຄວາມທຸກອັນເກີດແຕ່ສັດຕີໄພຢູ່ນັ້ນ ກໍໄດ້ຍິນສຽງດັງຄຶກຄັກຂຶ້ນໃນພື້ນທະເລ ບຶດນຶ່ງກໍໄດ້ຍິນສຽງ ເໝືອນຄົນຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮເປັນທີ່ອີ່ງເວ ພາໃຫ້ສອງກະສັດຕົກໃຈ ທັນໃດນັ້ນ ກໍເຫັນນ້ຳໃນທະເລອັນກວ້າງໃຫຍ່ເກີດເປັນວົງວຽນສວດຂຶ້ນ ແລ້ວກໍແຕກແຍກອອກໂດຍໄວ ສອງກະສັດຕົກຊະງັກຈົນຕົວສັ່ນ ເບິ່ງຢູ່ບໍ່ດຽວ ກໍເຫັນຮູບປລາດດຳເປັນລຳພົ້ນຂຶ້ນເປັນລຳດັບ ຕັ້ງຕິ້ງພົ້ງສູງຫຽນເປື້ອ ທັງສອງບໍ່ກ້າເບິ່ງຢູ່–ເທິງໄດ້ ກໍພາກັນພ້າວປີນຂຶ້ນໄປລີ້ຢູ່ລະຫວ່າງງ່າພາກຂອງຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ ບຶດນຶ່ງຮູບດຳໃຫຍ່ເປັນລຳນັ້ນ ກໍມີຍອອກເປັນຍັກຕົວນຶ່ງ ລອຍຍາດໆເຂົ້າມາ–ທາງຝັ່ງ, ສອງກະສັດທັງຢ້ານທັງຢາກເຫັນ ພາກັນຈອບເບິ່ງຢູ່ ຄາວນຶ່ງກໍເຫັນຍັກຕົວນັ້ນອັນມືອຸບແກ້ວບັກໃຫຍ່ທູນຫົວຢ່າງຂຶ້ນມາ ອຸບແກ້ວນັ້ນມີກະແຈໃຫຍ່ ໔ ໜ່ວຍໃສ່ອ້ອນໄວ້ ແລ້ວຍັກຕົວນັ້ນກໍຍ່າງເຂົ້າມາເຊົາໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່

ທີ່ສອງອ້າຍນ້ອງລີ້ຢູ່ນັ້ນ ສອງອ້າຍນ້ອງແມ່ນຈະຍ້ານປານໃດ ກໍເຫັນວ່າຈະໜີໄປບໍ່ພົ້ນ ຈຶ່ງຈຳໃຈອົດລີ້ຢູ່ເທິງງ່າພາກ ເໝືອນບໍ່ຍ້ານ.

ຍັກປີ້ງອູບໄຫງ່ລົງແລ້ວ ກໍນັ່ງລົງຂ້າງອູບ ໄຂກະແຈປົດຝາອູບນັ້ນອອກ ທັນໃດນັ້ນ ກໍເຫັນນາງງາມຮູບຮ່າງນ້ອຍຄີບນຶ່ງ ລຸກອອກມາຈາກອູບ-ແລ້ວນັ່ງລົງ ຍັກກໍໂຍບກາຍນັ່ງລົງຂ້າງນາງ ຕາເຫຼືອດໃສ່ນາງດ້ວຍຄວາມ-ຮັກ ແລ້ວເລົ້າໂລມວ່າ "ນີ້ນະ ນາງຢູ່ງາມເລີດ ຍ້ອນຄວາມຮັກເຈົ້າ ພີ່ຈຶ່ງໄດ້ອຸ້ມເຈົ້າມາແຕ່ໃນວັນວິວາຫະ (໑) ຄວາມຮັກທີ່ພີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາຮອດວັນນີ້ ແມ່ນຈະໄດ້ຫລາຍເດືອນຫລາຍປີແລ້ວກໍຕາມ ກໍຍັງບໍ່ເບົາບາງລົງ-ເລີຍ ບັດນີ້ພີ່ເມື່ອຍຫລາຍ ຈະນອນໃຫ້ສະບາຍຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ນີ້ຈັກໜ້ອຍກ່ອນ ວ່າແລ້ວກໍເອົາຫົວໜູນຕັກນາງນອນ ຢຽດຂາໄປຈົນເຖິງຝັ່ງນ້ຳ ບໍ່ນານກໍຫລັບ ສຽງກົນກ້ອງປານສຽງລົມພັດນ້ຳເປັນຟອງດັງໂຫດໆ.

ໃນຂນະຍັກຫລັບຢູ່ນັ້ນ ນາງແຫງນໜ້າຂຶ້ນໄປເທິງຕົ້ນໄມ້ ໄດ້ເຫັນສອງກະສັດລີ້ຢູ່ບ່ອນງ່າພາກ ກໍເກີດຄວາມຮັກຂຶ້ນໃນທັນທີ ຈຶ່ງກວັກມືເປັນສັນຍາໃຫ້ສອງກະສັດລົງມາຫາ ສອງກະສັດອ້າຍນ້ອງບໍ່ຄິດວ່າ ນາງມີຄວາມສເນຫາໃນເວລາອັນຈັ້ນຈັ້ນໄດ້ເຖິງປານນີ້ ຄິດວ່າ ນາງຈະປຸກຍັກຂຶ້ນມາກິນ ກໍມີຄວາມຍ້ານເປັນກຳລັງ ຈຶ່ງພະຍາຍາມບອກໃຫ້ເປັນສັນຍາອ້ອນວອນນາງ ຂໍໃຫ້ນາງເມດຕາພໍໃຫ້ລີ້ຢູ່ງ່າໄມ້ຕໍ່ໄປ ທັນໃດນັ້ນ ນາງເຈົ້ານາຍາ ກໍຄ່ອຍໆ ເອົາມືຊ້ອນຫົວຍັກອອກຈາກຕັກຂອງຕົນວາງລົງໄວ້ກັບໜ້າດິນ ແລ້ວລຸກຍ່າງໄປລົມສອງກະສັດດ້ວຍສຽງກະຊິບກະຊາບວ່າ "ເຊີນລົງມາເທາະນາ! ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ປຸກຍັກດອກນາ!" ສອງອ້າຍນ້ອງບໍ່ເຊື່ອໃຈ ພະຍາຍາມບອກນາງຢູ່ຢ່າງນັ້ນເປັນເຫິງນານ ແຕ່ນາງບໍ່ຟັງສຽງ ເອົາຢືນ-

(໑) ວັນແຕ່ງດອງ.

ຄຳເປັນຊິງບັງຄັບວ່າ "ລົງມາເທາະນາ! ລົງມາໄວໆ ຖ້າອີ່ນີ້ຊ້າຢູ່ບໍ່ລົງ-ມາ ຈະປຸກຍັກຂຶ້ນໃຫ້ກິນເສັຽທັງສອງຄົນນີ້ແຫລະ", ສອງອ້າຍນ້ອງຟື້ນໃຈຂໍອອນນ່ວງອີກລາງເທື່ອນາງເມດຕາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ນາງກັບສະແດງສີ-ໜ້າຄຽດແຄ້ນ ທຳທ່າຈະປຸກຍັກຂຶ້ນອີ່ຫລີ ແລ້ວເວົ້າເປັນຄຳສຸດທ້າຍວ່າ "ດີແລ້ວ! ຖ້າບໍ່ລົງມາ ກໍເຫັນວ່າຮູບຮ່າງຂອງທ່ານທັງສອງທີ່ອ່ອນແອ້ນງາມຄືຜູ່ສາວນັ້ນ ຈະບໍ່ພົ້ນທ້ອງຂອງຍັກຕົວນີ້ໄດ້"

ສອງກະສັດເຫັນນາງບໍ່ສົງສານແທ້ແລ້ວ ກໍຕັດສິນໃຈລົງມາຕາມແຕ່ໂດຍດີ ແຕ່ຍັງສັ່ນເທົາໆຢູ່ ນາງຍ່າງເຂົ້າມາດຶງເອົາແຂນສອງອ້າຍນ້ອງແລ້ວພາລັດເຂົ້າໄປໃນພຸ່ມໄມ້ ສະແດງຄວາມສເນຫາຕໍ່ສອງກະສັດ, ໃນຊັ້ນຕົ້ນສອງກະສັດບໍ່ກ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມປະຕິພັດຂອງນາງ (໑) ນາງກໍ-ເລີຍໃຊ້ມາຍາບັງຄັບ ໂດຍອ້າງອຳນາດຂອງຍັກເໝືອນດັ່ງເກົ່າ ສອງກະ-ສັດໝົດປັນຍາຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງນາງ ພໍສຳເລັດແລ້ວ ນາງເຫລືອບເຫັນແຫວນໃນນິ້ວມືຂອງສອງອ້າຍນ້ອງ ຈຶ່ງຂໍໄວ້ເບິ່ງຕາງໜ້າຕົນລະວົງ ແລ້ວນາງໄຂຕລັບຢິບພວງແຫວນຢູ່ໃນຕລັບນັ້ນມາໃຫ້-ເບິ່ງພ້ອມກັບຖາມວ່າ "ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ທ່ານທັງສອງຮູ້ບໍ່? ສອງອ້າຍນ້ອງບອກວ່າ "ບໍ່ຮູ້ ຂໍເຊີນນາງບອກໃຫ້ຮູ້ດ້ວຍ" ນາງຈຶ່ງບອກວ່າ "ຊາຍຜູ້ໄດ້ອຸດໜຸນຄວາມປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ໃຫ້ແຫວນເລົ່ານີ້ໄວ້ຄົນລະວົງ ໃນພວງນີ້ມີແຫວນຢູ່ ໙໘ ວົງແລ້ວ ນີ້ສະແດງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄູ່ຮັກຜ່ານມາ-ແລ້ວມີ ໙໘ ຄົນ (ນອກຈາກຍັກຕົວນີ້) ຖ້າທ່ານສອງຄົນໃຫ້ອີກຄົນລະວົງ ກໍຈະເປັນ ໑໐໐ ວົງພໍດີ; ເມື່ອສອງກະສັດຖອດແຫວນໃຫ້ແລ້ວ ນາງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ "ເບິ່ງເອົາເດີທ່ານ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຍັກຕົວນີ້ມັນເປັນຜົວຂອງຂ້າພະ

(໑) ຄວາມກ້ຽວພັນ.

ເຈົ້າ. ແລະ ມັນລະວັງຮັກສາຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ຢ່າງແຂງແຮງ ຈິ່ງເອົາຂ້າພະ-
ເຈົ້າໃສ່ໄວ້ໃນອຸບແກ້ວ ອັດກະແຈ ແລ້ວເອົາຖ່ວງລົງໄວ້ໃຕ້ສາຍບືທະເລພຸ້ນ
ກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງສາມາດລັກລອບຫລົບຊູ້ໄດ້ເຖິງ ໑໐໐ ຄົນ·ແລ້ວ,
ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໃຈໄວ້ສາແຕ່ດຽວນີ້ວ່າ ເມື່ອສັດຕີມີເຈດຕະນາຈະເຮັດອັນໃດ
ແລ້ວ ເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເຣັດຈົນໄດ້ ຊາຍຊູ້ ຫລື ຜົວບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນ
ຫລື ມ້າງເພຄວາມໂລບຂອງຜູ້ຍິງໄດ້ດ້ວຍການລະວັງຮັກສາ ຊາຍທັງຫລາຍ
ບໍ່ຄວນຈະບັງຄັບບັນຊາຜູ້ຍິງຫລາຍ ຍ້ອນວ່າ ຈະຕັດຄວາມໂລບຂອງຜູ້ຍິງ ທີ່
ເກີດຂຶ້ນແລ້ວໃຫ້ເຫືອດຫາຍໄປດ້ວຍການບັງຄັບບໍ່ຫ່ອນສຳເຣັດ ຖ້າສັດຕີໃດມີ
ໃຈຈະຮັກສາຄວາມບໍຣິສຸດຂອງຕົນແລ້ວ ກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລະວັງຮັກສາ ໃຫ້
ເສັຽເວລາເລີຍ" ວ່າແລ້ວນາງກໍເອົາແຫວນສອງວົງນັ້ນຮ້ອຍເຂົ້າໃສ່ພວງ-
ນຳໝູ່ ຍ່າງກັບຄືນໄປຫາຍັກ ນັ່ງລົງໂຈນຫົວຍັກຂຶ້ນໃສ່ຕັກຕາມເດີມ ແລ້ວ
ງວາກໜ້າມາບອກໃຫ້ສອງອ້າຍນ້ອງຟ້າວໜີໄປ.

ພຣະຍາວິມະລະກັບພຣະອະນຸຊາ ຟ້າວສະເດັດກັບຄືນນຳທາງເກົ່າ
ພໍພົ້ນລາຍຕາຂອງນາງຮ້ອຍຜົວມາແລ້ວ ຈຶ່ງລົມກັບພຣະອະນຸຊາວ່າ " ເຫດ-
ການທີ່ເກີດປະຈັກແກ່ຕາເຮົານີ້ ນ້ອງຄິດວ່າຈັ່ງໃດ? ເບິ່ງແມ! ຍັກຜູ້ມີຣິດທາ
ນຸພາບຍິ່ງໃຫຍ່ ເປັນທີ່ຢຳແຢງຂອງມະນຸດທັງຫລາຍເພື່ອໄປເຖິງປານນີ້ ມັນກໍ
ຍັງຫາເມັຽທີ່ຊື່ສັດບໍ່ໄດ້ ເຈົ້າຄິດເຫັນບໍ່ວ່າ ແມ່ນຫຽງກໍບໍ່ທີ່ຄວາມຊື່ຂອງສັດຕີ
ອ້າຍເຊື່ອວ່າ ຄົງບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນໂລກ ທີ່ຈະໃຊ້ອຳນາດບັງຄັບຄວາມມີໃຈ
ໂລເລຂອງສັດຕີໄດ້."

ທ້າວວີຣະເສນທູນວ່າ "ແມ່ນແລ້ວຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພ້ອມກັບເຫດ-
ການທີ່ໄດ້ເຫັນນີ້ ຂ້ານ້ອຍຂໍທູນວ່າ ຍັກຕົວນັ້ນມີເຄາະຮ້າຍກວ່າເຮົາຫລາຍ

ຖ້າມັນຈະຈົ່ມວ່າ ໄດ້ຮັບໄພຈາກສັດຕີ ມັນກໍຄົງມີເລື່ອງທີ່ຈະຈົ່ມຫລາຍກວ່າ ເຮົາ ເພາະສະນັ້ນ ຂໍເຊີນພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນພຣະນະຄອນເທາະ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ພົບພໍ້ຊາຍທີ່ມີເຄາະຮ້າຍໃນເລື່ອງສັດຕີຫລາຍກວ່າເຮົາແລ້ວ ຕໍ່ໄປຂໍພຣະອົງຢ່າໄດ້ຖືເອົາຄວາມບໍ່ມີສັດຂອງຜູ້ຍິງມາເປັນອາຣົມໃຫ້ເກີດຄວາມພື່ນໝອງໃຈເລີຍ ສ່ວນມະເຫສີຂອງພຣະອົງນັ້ນ ພຣະອົງຈະໃສ່ໂທດສະຖານໃດ ຫລື ບໍ່ໃສ່ ນັ້ນ ກໍສຸດແລ້ວແຕ່ພຣະອົງເປັນ ແຕ່ການຈະອະພິ-ເສກກັບຍິງອື່ນໃໝ່ ແລະຈະຄິດປ້ອງກັນສະຖານໃດນັ້ນ ກໍສຸດແລ້ວແຕ່ພຣະ-ອົງອີກ, ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກວິທີຮັກສາຄວາມສຸຈຣິດຂອງສັດຕີທີ່ຈະມາເປັນເມັຽນັ້ນໄດ້ແລ້ວ ແຕ່ຈະບໍ່ກາບທູນໃຫ້ພຣະອົງຊາບໃນເວລານີ້." ພຣະຍາວິນະລະ ເຫັນດີນຳໃນການສະເດັດກັບຄືນພຣະນະຄອນ ຈຶ່ງພາກັນສະເດັດມາເຖິງຕານໄຊໃນເວລາຄ່ຳຂອງວັນຖ້ວນສາມ ເຖິງວັນຮຸ່ງເຊົ້າມາ ກໍເຕີນໄພ່ພົນໂຍທາກັບຄືນພຣະນະຄອນດ້ວຍຄວາມເບີກບານໃຈ ພໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃນພຣະຣາຊວັງ ກໍມີພຣະຣາຊດຳຣັດໃຫ້ທະຫານມະຫາດເລັກໄປຈັບນາງມະຫາເທວີຜູ້ອາສັດນັ້ນມາ ມອບໃຫ້ມະຫາອຳມາດເອົາໄປຂ້າຖິ້ມທັນທີ, ມະຫາອຳມາດຮັບພຣະຣາຊໂອງການແລ້ວ ກໍກຸມເອົານາງອຸບາວນັ້ນໄປທຸບຕີເສັຽ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຊ້ຳວ່າ ນາງມີໂທດຢ່ ງງໃດ ເມື່ອໃຫ້ປະຫານພຣະມະເຫສີແລ້ວ ພຣະຍາວິນະລະກໍຍັງບໍ່ຫາຍຄຽດ ລະເດັດເຂົ້າໄປໃນຕາລາດ ພົບນາງສາວໃຊ້ຂອງພຣະມະເຫສີເສັຽໃຫ້ນອນຕາຍກິ້ງເກືອກຢູ່ໃນຕາລາດນັ້ນທັງ ໑໐ຄົນ

ເມື່ອປະຫານສັດຕີອຸບາດ ໑໑ ຄົນນັ້ນສຳເຣັດແລ້ວ ພຣະຍາວິນະລະ ກໍທົງຕັ້ງພຣະໄທໄວ້ວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ ເຮົາຈະຫານາງສາວມາເປັນເມັຽຄືນລະຄົນ ແຕ່ພໍຮຸ່ງແຈ້ງຂຶ້ນ ກໍຈະໃຫ້ຂ້ານາງນັ້ນເສັຽ ແລ້ວຫາໃໝ່ມານອນນຳຄືນລະຄົນເປັນທຳນອງນີ້ສເມີໄປ ແລະ ໂດຍອຸບາຍຢ່າງນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຈະ

ນິມັງທີ່ເປັນຜູ່ບໍຣິສຸດໄດ້ ເມື່ອພຣະອົງຄຶດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍຕັ້ງພຣະໄທໄວ້ຢ່າງ-
ໝັ້ນຄົງວ່າ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄວາມຄຶດນັ້ນຕລອດໄປ.

ຝ່າຍພຣະອະນຸຊາພັກເຊົາຢູ່ນຳພຣະເຊດຖາພໍສົມຄວນແລ້ວ ກໍສະ-
ເດັດກັບຄືນໄປນະຄອນຂອງຕົນ ເມື່ອພຣະອະນຸຊາກັບຄືນໄປແລ້ວ ພຣະຍາວິ
ນະລະ ກໍຕັດສັ່ງໃຫ້ມະຫາອຳມາດນຳເອົາລູກສາວຂອງນາຍພົນຄົນນຶ່ງ ເຂົ້າ
ມາຖວາຍ ມະຫາອຳມາດໄດ້ຮັບພຣະຣາຊໂອງການແລ້ວ ກໍປະຕິບັດຕາມ-
ພຣະຣາຊປະສົງ ພຣະຍາວິນະລະນອນນຳນາງນັ້ນຕລອດຄືນແລ້ວ ແຈ້ງມາກໍ
ບອກໃຫ້ເອົານາງນັ້ນໄປຂ້າເສັຽ ແລ້ວຕັດສັ່ງໃຫ້ຫານາງໃໝ່ມາໃຫ້ທຸກໆວັນ
ຖ້າຫາບໍ່ໄດ້ຕົວມະຫາອຳມາດແລະລູກເມັຽຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດປະຫານພິດທັງ
ໂຄດ ເຫດການເປັນດັ່ງນີ້ ມະຫາອຳມາດກໍຈຳເປັນຕ້ອງຈັດການຕາມພຣະ-
ຣາຊປະສົງ ຄືຄືນທີສອງໄດ້ພາເອົາບຸດຕີຂອງນາຍທະຫານຊັ້ນຜູ້ນ້ອຍເຂົ້າໄປ
ຖວາຍ ຮຸ່ງແຈ້ງມາກໍໃຫ້ເອົານາງນັ້ນໄປຂ້າຖິ້ມຕາມເຄີຍ ຄືນທີສາມມາ ໄດ້
ພາເອົາບຸດຕີຂອງຂ້າຣາຊການຄົນນຶ່ງເຂົ້າໄປຖວາຍ ຄືນທີສີ່ໄດ້ເອົາບຸດຕີ-
ຂອງພໍ່ຄ້າ ແລະຄືນທີຫ້າ ໄດ້ເອົາບຸດຕີຂອງຊາວເມືອງ ເຫດການເປັນດັ່ງນີ້
ຕໍ່ໆໄປ ຈຶ່ງເກີດຄວາມເດືອດຮ້ອນຂົນກະຕາຍແກ່ປະຊາຊົນພົລເມືອງທົ່ວໄປ
ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນໆມາ ອານາປະຊາຣາສດອນທັງຫລາຍມີຄວາມໂຄຣົບນົບນ້ອມ
ແລະ ຮັກຖຸນພຣະມະຫາກະສັດເປັນອັນຍິ່ງ ພາກັນເວົ້າສັຣະເສີນເຍີນຍໍຢູ່ບໍ່
ຂາດ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງທົງພຣະເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ໄພ່ຟ້າຂ້າແຜ່ນດິນ- ດຸຈດັ່ງ
ໂອຣົດຂອງພຣະອົງເອງ ນ່າບັດນີ້ຂ່າວຄວາມໂຫດຮ້າຍທາຣຸນຂອງກະສັດນັ້ນ
ໄດ້ລືຊາຕາກົດໄປທົ່ວພຣະນະຄອນ ເສນາອາມາດຣາສດອນທັງຫລາຍພາກັນ

ສະດຸ້ງຕົກໃຈກົວຂົນຫົວລຸກທຸກຄົວເຮືອນ ເຫດການເປັນດັ່ງນີ້ ພວກອຳມາດ
ຣາຊປຸໂຣຫິດທັ້ງຫລາຍກໍ່ບໍ່ສາມາດທູນຄັດຕ້ານໄດ້ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງ-
ພຣະໄທໄວ້ຢ່າງແໜ້ນໜາແລ້ວ.

ບັດນີ້ຈັກກ່າວເຖິງມະຫາອຳມາດຜູ້ມີໜ້າທີ່ຫາບາງສາວມາຖວາຍ
ພຣະຍາ ທ່ານອຳມາດຜູ້ນັ້ນມີລູກສາວຢູ່ສອງຄົນ ຜູ້ເອື້ອຍຊື່ນາງຕັນໄຕ ຜູ້
ນ້ອງຊື່ນາງອິໄລວັນ. ນາງຕັນໄຕນັ້ນເປັນຜູ້ມີສິຣິລັກສະນະງາມເລີດ ທັ້ງ
ມີຄວາມຮູ້ແລະຜຍາປັນຍາຢ່າງຍອດຍິ່ງ ປະກອບດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ແລະ
ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາປານີແກ່ສັດທົ່ວໆໄປ ສ່ວນນາງອິໄລວັນນັ້ນ ກໍງາມບໍ່
ໄຊ້ນ້ອຍເໝືອນກັນ. ທ່ານມະຫາອຳມາດມີຄວາມຮັກແພງນາງທັ້ງສອງນີ້-
ປານໜ່ວຍຕາ ຢູ່ມາມື້ນຶ່ງ ທ່ານມະຫາອຳມາດຄຶດເຖິງພຣະຣາຊອາດຍາສັ່ງ
ຂອງພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນໃນເຣື່ອງໃຫ້ຫາບາງສາວໄປຖວາຍ ແລະນາງສາວ
ທັ້ງຫລາຍທີ່ໄປນອນນຳພຣະກະສັດນັ້ນ ຖືກຂ້າຕາຍທຸກໆວັນດ້ວຍມືຂອງທ່ານ
ເອງ ທ່ານເລີຍເກີດຄວາມໂສກເສົ້າໝົ່ນໝອງໃຈ ບໍ່ເປັນອັນກິນອັນນອນ
ເພາະເມື່ອຕົນເອງຫາບໍ່ໄດ້ວັນໃດ ວັນນັ້ນຕົວເອງກໍຕ້ອງຕາຍ ຖ້າຫາກຫາ
ໄດ້ສເນີໄປທຸກໆວັນ ກຸລສັດຕີທັ້ງຫລາຍໃນນະຄອນອຸໄທຍະນະກໍຈະດັບສູນ
ປະຊາກອນຈະພາກັນເດືອດຮ້ອນເຫລືອກຳລັງ ເຫດທັ້ງສອງປະການນີ້ ພາ
ໃຫ້ທ່ານອຸກອັ່ງຈົນຈ່ອຍຜອມລົງ ນາງຕັນໄຕເຫັນບິດາໂສກເສົ້າໝົ່ນໝອງໃຈ
ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາພໍ່ແລ້ວເວົ້ານຳພໍ່ວ່າ "ຂໍໂທດນຳຍາພໍ່ ດຽວນີ້ລູກສັງເກດ-
ເຫັນວ່າ ພໍ່ຄົງມີຄວາມອຸກອັ່ງຫລາຍ ໃນເຣື່ອງພຣະຣາຊອາດຍາຂອງພຣະ
ເຈົ້າແຜ່ນດິນ ສະນັ້ນ ເຣື່ອງນີ້ລູກຂໍຮັບອາສາຕັດຮາກເຫງົ້າຂອງຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍແຫ່ງພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນນັ້ນເສັຽ ຍາພໍ່ຈະເຫັນວ່າຢ່າງໃດ?"

ມະຫາອຳມາດຖາມວ່າ "ລູກຄິດເຮັດຢ່າງໃດ? ພໍ່ເຫັນວ່າການທີ່ເຈົ້າຈະຮັບອາສາຫາທາງຕັດຄວາມເຊື່ອຮ້າຍຂອງພຣະຣາຊານັ້ນ ບໍ່ມີທາງຈະເຮັດໄດ້ເລີຍ" ນາງຕັນໄຕຕອບວ່າ "ແມ່ນພໍ່ບໍ່! ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຫາຍູ່ຍິງ ເຂົ້າໄປຖວາຍພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນທຸກວັນ ຖ້າດັ່ງນັ້ນວັນຕໍ່ໆໄປ ກໍໃຫ້ພໍ່ເອົາລູກນີ້ ເຂົ້າໄປຖວາຍເພິ່ນກໍແລ້ວກັນ ດ້ວຍວິທີທີ່ນັ້ນລູກຈະຕັດຮາກເຫງົ້າຂອງຄວາມໂຫດຮ້າຍແຫ່ງພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນລົງໄດ້."

ມະຫາອຳມາດໄດ້ຍິນລູກສາວເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ກໍເວົ້າຂັດຂຶ້ນໃນທັນທີວ່າ "ລູກຮັກຂອງພໍ່ເອີຍ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຈັ່ງຊີ້ ບໍ່ແມ່ນລູກເປັນບ້າແລ້ວຫວ໊ະ ການທີ່ເຈົ້າຂັນອາສາເຂົ້າໄປທຳການຄາວນີ້ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າ ພຣະກະສັດເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງພຣະໄທໄວ້ແລ້ວວ່າ ຈະມີເມັຽນອນຮ່ວມແຕ່ພຽງຄືນດຽວທີ່ນັ້ນ ຄັນແຈ້ງມາເພິ່ນໃຫ້ເອົາໄປຂ້າຖິ້ມເສັຽແລ້ວຫາເອົາໃໝ່ ພຣະອົງບໍ່ຍອມນອນຮ່ວມກັບຍິງຄົນດຽວສອງຄືນເປັນອັນຂາດ ເຣື່ອງນີ້ເຈົ້າກໍຮູ້ຢູ່ເຕັມອົກແລ້ວ ເຫດໃດຈຶ່ງມາຂັນອາສາເຂົ້າໄປຫາໄຟ ຈົ່ງຮ່ຳຮອນເບິ່ງໃຫ້ດີກ່ອນ" ນາງຕັນໄຕຕອບວ່າ "ລູກຮ່ຳຮອນເບິ່ງດີແລ້ວ ຮູ້ວ່າອັນຕະຣາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງນັ້ນ ຈະເກີດລາມມາເຖິງລູກຄືກັນ ແຕ່ວ່າຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ໄພອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ບໍ່ສາມາດຂັດຂວາງຄວາມຄິດຂອງລູກໄດ້ ລູກຈະຕ້ອງເຮັດຕາມທີ່ຄິດໄວ້ຈົນໄດ້ ຖ້າວ່າຕາຍກໍໄດ້ຊື່ວ່າຕາຍຢ່າງສົມກຽດຕິຍົດຢ່າງແທ້ຈິງ ຖ້າແມ່ນທຳການສຳເຣັດກໍຈະໄດ້ຊື່ວ່າ ເປັນຜູ້ໄດ້ທຳຄຸນອັນໃຫຍ່ຍິ່ງແກ່ປະເທດຊາດຂອງຕົນ."

ມະຫາອຳມາດເວົ້າຢືນຄຳວ່າ "ບໍ່ໄດ້ ບໍ່ໄດ້ ໃນເຣື່ອງນີ້ເຖິງເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ ພໍ່ກໍບໍ່ຍອມອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ ພໍ່ຈະປະເຈົ້າໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະຣາຍຢ່າງຂົນຫົວລູກນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຂາດ

ໂອ! ໃຫ້ລູກຄຶດເບິ່ງດັກໆດີ! ຄຶດເບິ່ງໃຫ້ດີວ່າ ເມື່ອເວລາພຣະກະສັດ-ຕັດສັ່ງໃຫ້ພໍ່ເອງເປັນຜູ້ຂ້າເຈົ້າ ພໍ່ຈະຂັດຄຳສັ່ງໄດ້ຫລື ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຈະບໍ່ສະທ້ານຢ້ານຕໍ່ຄວາມຕາຍກໍຕາມ ແຕ່ລູກຕ້ອງຄຶດເຫັນແດ່ວ່າ ໜ້າວຽກຂອງພໍ່ນີ້ໜັກພໍປານໃດ ພໍ່ຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຂ້າລູກທີ່ສຸດຮັກດັ່ງດວງໃຈ ດ້ວຍດາບຂອງຕົນເອງ ພໍ່ຈະຝືນໃຈອົດທົນຕໍ່ຄວາມສຍອງຢ່າງແສນສາຫັດນັ້ນ-ຢ່າງໃດໄດ້" ຝ່າຍນາງຕັນໄຕ ໄດ້ຍິນພໍ່ຫ້າມດັ່ງນັ້ນກໍບໍ່ຍອມ **ຍັງຂືນໄຫ້**ອອນພໍ່ຢູ່ ຂໍໃຫ້ພໍ່ພ້າວພາໄປຖວາຍພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນຈົນໄດ້ **ມະຫາ**ອຳມາດຄຶດຄຽດຂຶ້ນ ຈຶ່ງເວົ້າໃຫ້ລູກສາວວ່າ "ເຈົ້ານີ້ດື້ຫລາຍ ອ້ອນວອນຢູ່ບໍ່ເຊົາ ເວົ້າໃຫ້ຟັງທີ່ໃດແຮ່ງໜົ້ນ ຄົນແນວນີ້ດີແຕ່ຄ້ອນໃສ່ຫລັງຈັກສອງສາມບາດ ປານກັນກັບເມັ້ງພໍ່ນານັ້ນແຫລະມັນຈຶ່ງຈະເຊົາອ້ອນວອນ" ນາງຕັນໄຕຖາມພໍ່ວ່າ "ເມັ້ງພໍ່ນາເປັນຢ່າງໃດ? ມະຫາອຳມາດຕອບວ່າ "ເຈົ້າຈຶ່ງຟັງພໍ່ຈະເວົ້າໃຫ້ຟັງດຽວນີ້"

ນິທານປະກອບເຫດ

ເຣື່ອງເມັ້ງຂອງພໍ່ນາ

ແຕ່ປາງກ່ອນ ມີຊາວນາຄົນນຶ່ງ ເປັນຄົນຮັ່ງມີ ໄດ້ລ້ຽງສັດຕ່າງໆໄວ້ຫລາຍຈຳພວກ ເປັນຕົ້ນ ງົວ, ຄວາຍ, ລໍ, ໝູ, ໝາ ແລະເປັດໄກ່-ເປັນອັນມາກ ຕໍ່ມາພໍ່ນາຄົນນັ້ນໄດ້ໄປເປັນສ່ຽວກັບຜີ ຜີຈຶ່ງສອນວິຊາຮູ້ຈັກພາສາສັດເວົ້າກັນໃຫ້ສ່ຽວ ຜີໄດ້ໃຫ້ພໍ່ນາຜູ້ນັ້ນສາບານວ່າ ຈະບໍ່ເວົ້າເຣື່ອງທີ່ສັດເວົ້າກັນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງເປັນອັນຂາດ ຖ້າເວົ້າຂຶ້ນເວລາໃດ ຈະຕ້ອງຕາຍໃນເວລານັ້ນ; ເຖິງຣະດູເຮັດນາ ພໍ່ນາຜູ້ນັ້ນພາເມັ້ງຂອງຕົນອອກໄປນອນນາເພື່ອຄວບຄຸມພວກລູກນ້ອງ ແລງວັນນຶ່ງພໍ່ນາຍ່າງໄປທາງຄອກງົວ

ໄດ້ຍິນງົວກັບລໍເວົ້າກັນຈຶ່ງຢຸດຢືນຟັງ ງົວ ເວົ້າກັບ ລໍ ວ່າ "ສ່ຽວເອີຍ! ເຮົາເຫັນໂຕມີຄວາມສຸກສະບາຍຫລາຍກວ່າເຮົາ ວຽກການແນວໃດກໍບໍ່ໄດ້-ເຮັດໜັກ ມີໜ້າທີ່ແຕ່ພຽງໃຫ້ນາຍຂີ່ໄປທຸຣະທີ່ນັ້ນ ນອກນີ້ຍັງມີຄົນຄອຍເບິ່ງແຍງລ້ຽງເກືອ ບໍ່ໃຫ້ອຶດຢາກ ຫຍ້າທີ່ເຂົາໃຫ້ກິນກໍມີແຕ່ຫຍ້າອ່ອນໆ ນ້ຳກໍໃສສະ-ອາດດີ ຄອກນອນກໍບໍ່ແປດເປື້ອນຂີ້ດິນ ສ່ວນເຮົາແສນທຸກ ຕ້ອງເຮັດວຽກໃຫ້ນາຍແຕ່ເຊົ້າຈົນຄ່ຳ ບໍ່ທັນແຈ້ງເຂົາກໍຈັບໄປແກ່ໄຖ ຄັນໄຖກໍໃຈຮ້າຍທຸບຕີ ບໍ່ປານີ ສ່ຽວເອີຍ! ເບິ່ງຄໍກັນແດ່ ໂປກພິດແລ້ວ ຈົນບໍ່ມີຂົນເພາະແອກຖູ ໄຖນາແລ້ວກໍເອົາໄປລ່າມໃສ່ເດີ່ນຫຍ້າຫ້ຽນໆແລະແຂງມີແຕ່ດໍ ກັດກໍບໍ່ຂາດ ຍາມແລງຈັບມັດໄວ້ໃນຄອກອັນມີແຕ່ຕົມ ແລະຮິ້ນຍູງກໍເຫລືອຫລາຍ ຫາຄວາມສະບາຍໜ້ອຍນຶ່ງບໍ່ມີ ບາດຝ່າຍໂຕຍູ່ທ່າງນອນກິນຂອງແຊບໆຈົນລ່ວງເບ້ງ ກັນເຫລືອໃຈແທ້ໆ."

ລໍ ໄດ້ຟັງງົວຈົ່ມທຸກດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ "ໂຕມັນໂງ່ ບໍ່ສລາດຫາຄວາມສະບາຍໃສ່ໂຕເອງ ທັງບໍ່ມີໃຈນາບະກ້າແຂງສົມກັບຕົນຕົວທີ່ໃຫຍ່ ທັງມີເຂົາອັນແຫລມເປັນອາວຸດຢ່າງວິເສດນັ້ນດ້ວຍ ຖ້າໂຕຢາກສະບາຍຕ້ອງເຮັດນຳອຸບາຍ ເຮົາຈະບອກໃຫ້ ຄື : ເວລາເຂົາຈະມາຈັບໄປໃສ່ໄຖ ໂຕກໍຕ້ອງທຳທ່າຂຶງຂັງ ວ່າງເຂົາໃສ່ທຳທ່າຮ້າຍຈະຊົນ ຫລື ຖີບເຕະກໍໄດ້ ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຂົາເອົາຫຍ້າເອົານ້ຳມາໃຫ້ກິນ ກໍທຳທ່າເຈັບ ດົມໆເບິ່ງແລ້ວກໍຢ່າກິນ ພຽງທໍ່ນີ້ເຂົາກໍຈະເຫັນວ່າໂຕປ່ວຍ ແລ້ວເຂົາຈະບໍ່ໃຊ້ງານໂຕ ໂຕກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະບາຍທີ່ນັ້ນເອງ." ງົວ ໄດ້ຮັບຄວາມແນະນຳດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍຮັບວ່າຈະເຮັດນຳຕັ້ງແຕ່ວັນຮຸ່ງເຊົ້ານີ້ໄປ ເມື່ອສົນທະນາກັນພໍຄວນແລ້ວສັດທັງສອງ ກໍເລີຍງົບຫລັບໄປ ພໍ່ນາຍູ່ນັ້ນໄດ້ຍິນສັດທັງສອງເວົ້າກັນ ກໍຈື່ຈຳ

ໄອ້ທຸກຖ້ອຍຄຳ ແລ້ວກັບມາສັ່ງລູກຈ້າງນາໄວ້ວ່າ ມື້ອື່ນເຊົ້າຖ້າງົວມັນພະຍົດ
ບໍ່ເຂົ້າຫຽນໄຖໂດຍດີ ໃຫ້ສູເອົາລໍມາໄຖແທນງົວກໍແລ້ວກັນ.

ຕື່ນເຊົ້າມາ ເມື່ອລູກຈ້າງເຂົ້າໄປຈູງເອົາງົວມາໄຖນາ ງົວກໍສະ
ແດງອາການພະຍົດດັ່ງທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໄວ້ກັບລໍ ລູກຈ້າງຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງມາເອົາລໍໄປ
ໃສ່ໄຖຕາມຄຳສັ່ງຂອງນາຍ ລໍຖືກເຂົາເອົາໄຖນາຈົນຄ່ຳ ເມື່ອຍລ້າເກືອບ-
ຕາຍ ບໍ່ໜຳລໍບໍ່ເຄີຍຖືກໄຖນາ ຍ່າງບໍ່ໄວ ແລະ ໄປບໍ່ແມ່ນຮ່ອງ ອ້າຍລູກ-
ຈ້າງຈຶ່ງເອົາແສ້ຟາດເສັ້ງຈົນຫລັງໂຄ່ ພໍເຂົາປົດຈາກໄຖ ຍ່າງກັບມາຄອກ
ເກືອບລົ້ມ ມາເຖິງຄອກກໍມີແຕ່ຫຽ້າແຫ້ງໄວ້ໃຫ້ກິນ ບ່ອນນອນກໍບໍ່ມີເຟືອງປູ
ອ້າຍລໍຄຶດອິດສູໃຈໂຕເອງຈົນນ້ຳຕາໄຫລ ຝ່າຍງົວໄດ້ພັກງານ ກໍມີຄວາມສະ
ບາຍ ຫຽ້ານ້ຳອາຫານອັນເປັນຂອງລໍ ກໍກັບມາເປັນຂອງງົວ ງົວໄດ້ຮັບ
ຄວາມສະບາຍ ກໍຄຶດຂອບຄຸນສະຫາຍລໍເປັນອັນມາກທີ່ໄດ້ຊ່ອຍບອກອຸບາຍໃຫ້
ໃນວັນຖ້ອນສອງ ງົວພິຕິເຈັບ ໂດຍບໍ່ກິນຫຽ້າກິນນ້ຳ ພວກລູກຈ້າງເຫັນດັ່ງ-
ນັ້ນ ຈຶ່ງເອົາລໍໄປໃສ່ໄຖອີກ ລໍ. ໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກເກືອບຕາຍເໝືອນໃນ
ວັນກ່ອນ ຈຶ່ງຄຶດຮ່ຳເພິງຢູ່ແຕ່ໃນໃຈວ່າ ອັນນີ້ເປັນຄວາມໂງ່ຂອງເຮົາເອງ
ທີ່ຫາຄວາມທຸກມາໃສ່ໂຕ ຄວາມທຸກທີ່ກູໄດ້ຮັບຢູ່ດຽວນີ້ ບໍ່ເປັນຍ້ອນຫຽັງ!
ເປັນຍ້ອນກູເຂົ້າໄປກ່ຽວຂ້ອງໃນກິຈການຂອງຄົນອື່ນອັນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງກູ
ຖ້າກູຄຶດແກ້ໄຂຄວາມໂງ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ ກໍເຫັນຈະຕ້ອງລຳບາກຕລອດຊາດເປັນແທ້.

ຝ່າຍພໍ່ນາໄດ້ຊາບວ່າ ເຂົາໃຊ້ງານລໍຈົນເກືອບຕາຍ ກໍຢາກຮູ້
ຄວາມຄຶດ ແລະອຸບາຍຂອງສັດທັງສອງນີກຕໍ່ໄປ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອກິນແລງແລ້ວ
ໃນວັນນັ້ນ ຈຶ່ງຊອນເມັງໄປນັ່ງຫລົບຢູ່ແຄມຄອກງົວ ແລະ ລໍ ກໍພໍດີໄດ້ຍິນ
ລໍ ເວົ້າກັບ ງົວ ວ່າ "ສ່ຽວເອີຍ! ຫວ່າງຫ່ຽງວັນນີ້ ກຳລັງເຮົາໄຖນາຢູ່

ໄດ້ຍິນນາຍສັ່ງກັບພວກລູກຈ້າງ ເປັນຄວາມສຳຄັນຊຶ່ງ ກ່ຽວເຖິງໂຕ ຟາດ
ເອົາເຮົາຕົກໃຈຈົນຂີ້ເກືອບແຕກ ເພາະຢ້ານໄພຈະມາເຖິງສ່ຽວ" ງົວ ບໍ່
ທັນຮູ້ກົນຂອງລີ ກໍຕົກໃຈຟ້າວຖາມວ່າ "ນາຍສັ່ງວ່າຈັ່ງໃດ ບອກມາໄວ" ລີ
ໄດ້ທ່າດັ່ງນັ້ນ ກໍພິຕິລົງສານງົວ ພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ "ສ່ຽວເອີຍ! ເຮົາໄດ້ຍິນ
ນາຍສັ່ງພວກລູກຈ້າງວ່າ ຖ້າເຫັນງົວບໍ່ກິນຫຍ້າ ມີອາການປ່ວຍຢູ່ອີກແລ້ວ ຂໍ
ໃຫ້ຈັດການຂ້າເສັຽ ເອົາຊີ້ນແຈກຢາຍກັນກິນດີກວ່າຈະໃຫ້ຕາຍລ້າ ແລ້ວ
ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເພັຊຄາດມາແຕ່ເຊົ້າດ້ວຍ ນີ້ແຫລະສ່ຽວເອີຍ! ເຮົາຢ້ານນຳ
ໂຕຫລາຍແທ້ໆ ເຮົາສົງສານໂຕຫລາຍເຕັມທີ ເພາະເຮົາເປັນສະຫາຍກັນ-
ມານານ ຄັນມີເຫດການເກີດຂຶ້ນເຖິງໂຕດັ່ງນີ້ ກໍຄືກັນກັບເກີດຂຶ້ນແກ່ເຮົາ
ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຄຶດຫາຫົນທາງທີ່ຈະຊ່ວຍຊີວິດຂອງໂຕຢູ່ລະເນີ" ຝ່າຍງົວບໍ່ຮູ້
ກົນອຸບາຍຂອງລີ ພໍໄດ້ຊາບວ່າເຂົາຈະຂ້າຕົວ ກໍມີຄວາມກົວເປັນອັນມາກ -
ຈຶ່ງໄຫວ້ວອນລີ ຂໍໃຫ້ບອກອຸບາຍອັນຈະພາໃຫ້ພົ້ນຄວາມຕາຍລູ່ຟັງ ລີຈຶ່ງແນະ
ນຳວ່າ "ມື້ອື່ນເຊົ້າ ເມື່ອຄົນລ້ຽງເອົານ້ຳແລະຫຍ້າມາໃຫ້ກິນ ໂຕຮີບຟ້າວກິນ
ເສັຽໂດຍດີ ພໍນາຍຮູ້ກໍຈະເຂົ້າໃຈວ່າໂຕເຊົາເຈັບແລ້ວ ແລ້ວເຂົາຈະສັ່ງ-
ງົດໃນການທີ່ຈະປະຫານໂຕເສັຽ ດ້ວຍອຸບາຍນີ້ ໂຕກໍຈະພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ
ໄດ້" ງົວໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍຮັບວ່າຈະປະຕິບັດຕາມທຸກປະການ.

ຝ່າຍພໍ່ນາໄດ້ຍິນງົວກັບລີເວົ້າກັນມາແຕ່ຕົ້ນ ໄດ້ເຫັນຄວາມສລາດມີ
ອຸບາຍຂອງລີ ແລະຄຶດເຫັນຄວາມໂງ່ຂອງງົວທີ່ຫລົງເຊື່ອນຳອຸບາຍຂອງລີ ກໍ
ອົດຫົວເອົາບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຫົວກ້າກຂຶ້ນໂດຍແຮງ ພາໃຫ້ເມັຽຢູ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກົກປາຍສາຍ-
ເຫດສົງໄສ ຈຶ່ງຖາມວ່າ "ເຈົ້າຫົວຂວັນຫຍັງຕີ້? ບອກຂ້ອຍແນ່! " ຜົວບໍ່ຮູ້
ຈະວ່າຢ່າງໃດ ຈຶ່ງບອກເມັຽວ່າ "ນ້ອງຈຶ່ງຟັງພີ່ຫົວທີ່ນັ້ນກໍພໍແລ້ວ ຢ່າຖາມ

ຢ່າງອື່ນເລີຍ, ຝ່າຍເມັຽກໍບໍ່ຍອມ ຊັກໄລ່ໄຕ່ຖາມຫາເຫດທີ່ພາໃຫ້ຫົວນັ້ນຢູ່ບໍ່ເຊົາ ຝ່າຍເຈົ້າຜົວກໍບອກໄດ້ແຕ່ພຽງວ່າຫົວຂວັນງົວກັບລໍ ສ່ວນຄວາມອື່ນນອກຈາກນີ້ບອກບໍ່ໄດ້ ຖ້າບອກຂ້ອຍຕ້ອງຕາຍ. ພໍ່ນາງບອກຄວາມຈຳເປັນໂດຍສັດ-ຈິງອັນນີ້ ກໍຫວັງວ່າເມັຽຈະເຊົາຊັກໄລ່ໄຕ່ຖາມ ແຕ່ກັບເຮັດໃຫ້ເມັຽມີຄວາມ-ປລາດໃຈ ແລະ ລົງໄສຕື່ມຂຶ້ນອີກ ຄັນນາງໄຫວ້ວອນຜົວທີ່ໃດກໍບໍ່ບອກ ນາງຈຶ່ງເວົ້າຂັດຂຶ້ນວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ເຊື່ອເຈົ້າດອກ ທີ່ເຈົ້າວ່າມີຄວາມຈຳເປັນບອກບໍ່-ໄດ້ ເຈົ້ານັ່ງຢູ່ດີໆກໍຫົວຂຶ້ນກ້າກໆ ບໍ່ມີເຫດມີຜົນຈະຫົວເປັນບໍ້! ແລະບອກເຫດທີ່ພາໃຫ້ຫົວນັ້ນທໍ່ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນແນວພໍຄໍຂາດບາດຕາຍເລີຍ ການທີ່ເຈົ້າບອກວ່າຫົວຂວັນງົວກັບລໍນັ້ນ ເຫັນຈະບໍ່ແມ່ນແນ່ນອນ ເພາະງົວກັບລໍມັນກໍຢູ່ຊື່ໆ ບໍ່ເຫັນເຮັດຫຍັງກັນພໍເປັນໜ້າຢາກຫົວ ເຈົ້າຕ້ອງມີເຫດແນວອື່ນເປັນແທ້ ເອີ໊! ຖ້າເຈົ້າບໍ່ບອກ ຂ້ອຍຂໍສາບານຕໍ່ໄຟດຽວນີ້ວ່າ ເຮົາຈະຢູ່ກິນນຳກັນຍືນຍາວໄປບໍ່-ໄດ້ ເພາະຖ້າຜົວເມັຽປົກປິດອຳພາງຄວາມລັບແກ່ກັນແລ້ວ ຈະຢູ່ນຳກັນໄດ້-ຢ່າງໃດ ເວົ້າແລ້ວກໍລຸກຂຶ້ນຍ່າງປັດກົ້ນແລ່ນເຂົ້າໃນເຮືອນອັດຜັກຕູນອນຮ້ອງ-ໄຫ້ ສະເອກສະອື້ນຢູ່ຕລອດຄືນ ຝ່າຍຜົວນອນຢູ່ນອກຜູ້ດຽວຈົນແຈ້ງ ຄັນຕື່ນຂຶ້ນເຫັນເມັຽຍັງບໍ່ທັນເຊົາຄຽດ ຈຶ່ງອອຍວ່າ "ນ້ອງບໍ່ຄວນຮ້ອງໄຫ້ໂສກເສົ້າເສັຽໃຈໃຫ້ເປັນທຸກລ້າ ເພາະພີ່ໄດ້ບອກແລ້ວວ່າ ບອກບໍ່ໄດ້ຖ້າຂືນບອກພີ່ຕ້ອງຕາຍແລະເຮື່ອງກໍເປັນເຮື່ອງເລັກນ້ອຍ ຖ້ານ້ອງບໍ່ຢາກໃຫ້ພີ່ຕາຍ ກໍຢ່າຖາມອີກ-ເລີຍ."

ຝ່າຍເມັຽເຫັນຜົວເວົ້າຈັ່ງຊັ້ນຊ້ຳພັດແຮ່ງໄດ້ໃຈ ເວົ້າໃຫ້ຜົວວ່າ ຖ້າບໍ່ບອກເປັນບໍ່ຍອມເດັດຂາດ ຜົວຕອບວ່າ ໄດ້ບອກແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ໊! ວ່າຖ້າຂ້ອຍບອກຂ້ອຍຕ້ອງຕາຍ! ນາງເມັຽເວົ້າແດກໃຫ້ຜົວວ່າ ເຈົ້າຈະຕາຍ ຫລືຈະຍັງ

ກໍສຸດແລ້ວ ຖ້າບໍ່ບອກຂ້ອຍກັບເຈົ້າເປັນເລີກກັນແຕ່ດຽວນີ້ເລີກເປັນຜົວເປັນເມັຽ ກັນໂລດ ຜົວເຫັນວ່າຈະເວົ້າໃຫ້ເມັຽຍິນຍອມໂດຍລຳພັງໂຕເອງບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄປ ຫາພີ່ນ້ອງຝ່າຍຕົນແລະຝ່າຍເມັຽມາເວົ້າຊ່ອຍ ແລະຊີ້ແຈ້ງເຫດຜົນໃຫ້ຟັງໂດຍ-ຕລອດ ເຖິງພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງຈະມາເວົ້າຢ່າງໃດ ນາງກໍບໍ່ຍອມຢູ່ທ່າດຽວ ແຖມຍັງ ເວົ້າອີກວ່າ ເຖິງຈະຂ້າໃຫ້ຕາຍກໍບໍ່ຍອມ ຈະຕ້ອງຂໍຮູ້ຄວາມລັບ–ໃນໃຈຂອງຜົວ ໃຫ້ໄດ້ ວ່າແລ້ວກໍຮ້ອງໄຫ້ຕີອົກຕີຫວງ; ຝ່າຍລູກຂອງນາງເຫັນແມ່ຮ້ອງໄຫ້ບໍ່ຟັງ ສຽງໃຜເວົ້າ ກໍຈົນໃຈບໍ່ຮູ້ຈະຊ່ອຍແມ່ໄດ້ຢ່າງໃດ ກໍເລີຍຮ້ອງໄຫ້ນຳເປັນແຊວໆ ຊາວບ່າຢູ່ເປັນພໍ່ໝົດປັນຍາ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຫລຽວໜ້າໄປເບິ່ງໃຜໄດ້ ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງ ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ມີຄວາມອຸກໃຈຫລາຍຈຶ່ງລຸກອອກໄປຢູ່ນອກຊານ ຄຶດຕຶກ ຕອງໄປວ່າ ຄວນຈະບອກດີ ຫລື ບໍ່ບອກດີ ຖ້າບອກຕາມຈິງແລ້ວ ຕົວເອງກໍຈະ ຕ້ອງຕາຍເປັນແນ່ ຄັນຈະບໍ່ບອກກໍເຫັນວ່າ ນາງເມັຽຈະເສົ້າໂສກອຸກອັ່ງຫລາຍ ຈົນເຖິງກັ້ນໃຈຕາຍກໍອາດເປັນໄດ້.

ມະຫາອຳມາດເວົ້າກັບນາງຕົນໄຕ່ໄປວ່າ ລູກເອີຍ! ພໍ່ໄດ້ເວົ້າມາ-ແລ້ວວ່າ ພໍ່ນາຢູ່ນັ້ນລ້ຽງສັດໄວ້ຫລາຍຈຳພວກ ນອກຈາກສັດອື່ນໆແລ້ວ ຍັງມີໄກ່ ແມ່ອີກ ໕໐ ຕົວ ໄກ່ຜູ້ຕົວ ໑ ແລະ ໝາທີ່ຊື່ສັດຮູ້ຈັກຄຸນນາຍອີກຕົວ ໑ ໃນຂນະ ທີ່ພໍ່ນາກຳລັງນັ່ງຄຶດຕຶກຕອງຢູ່ວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີນັ້ນ ກໍໄດ້ຍິນສຽງໝາເວົ້າປາ ລົບກັບໄກ່ຜູ້ວ່າ "ອ້າຍໄກ່ເອີຍ! ເຈົ້າບໍ່ຄິດຊອາຍບໍ່ອິນດອກ ຊາງບໍ່ຮູ້ຈັກອັບອາຍ ຂາຍໜ້າຈັກດີ້ ມີແຕ່ຫຳທ່າປັ້ນປັ້ນນ້ອງນີໃສ່ຕົວແມ່ຢູ່ຊູຍາມ ບໍ່ມີແລ້ງມີຝົນ ມົວເນົາຢູ່ ແຕ່ໃນຕົ້ນຫາ ເບິ່ງແຕ່ໃນມື້ນີ້ກໍຍັງເອົາຢູ່."

ໄກ່ໄດ້ຍິນໝາເວົ້າແດກດັນໃຫ້ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕອບດ້ວຍທ່າທາງມີສງ່າວ່າ ໃຜຈະມາຫ້າມເຮົາໄດ້ ເຮົາມີຄວາມພໍໃຈຈະເຮັດແນວໃດອັນເປັນແນວທີ່ເຮົາ-

ນັກແລ້ວ ກໍບໍ່ເຫັນວ່າຜູ້ໃດຈະມີອຳນາດວ່າກ່າວຕ້ານທານເຮົາໄດ້ ທັງໃນວັນນີ້ ແລະວັນໃດກໍຕາມ.

ໝາຕອບໄກ່ວ່າ "ເອີ! ທີ່ເຈົ້າເວົ້າຈັ່ງຊີ້ຄືເຈົ້າຊິບໍ່ຮູ້ຈັກນໍ! ວ່ານີ້ນີ້ ນາຍຂອງເຮົາເປັນທຸກໜັກເຕັມທີ ເພາະນາຍຜູ້ຍິງຂໍໃຫ້ນາຍຜູ້ຊາຍບອກຄວາມລັບຂໍ້ນຶ່ງໃຫ້ຟັງ ຄວາມລັບຂໍ້ນັ້ນ ຖ້າເພິ່ນບອກເວລາໃດເພິ່ນຕ້ອງຕາຍຕາມຄຳປະຕິຍານທີ່ມີໄວ້ ຂ້ອຍນີ້ຢ້ານວ່າ ເພິ່ນຊິວິດຄວາມອ້ອນວອນຂອງເມັຽບໍ່ໄດ້ - ໄກ່ເອີຍ! ຢ້ານນາຍຂອງເຮົາຕາຍເໜົ້າ ເຮັດແນວໃດເພິ່ນຊິຂັດໃຈເມັຽໄດ້ ເພາະດຽວນີ້ນ້ຳຕາເມັຽຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນອຸກອັ່ງໃຈເຕັມທີ່ຢູ່ແລ້ວ ບໍ່ເຫິງເພິ່ນຄົງຕົກລົງໃຈຍອມຕາຍເພື່ອເອົາໃຈເມັຽ ຝ່າຍເຈົ້າ ຕື໊ຍ! ມາມົວແຕ່ປັ້ນປັ້ນັງນໍໃສ່ເມັຽຢູ່ ສ່ວນເຮົາເປັນທຸກນຳເພິ່ນເກືອບຕາຍ ເຈົ້າຊ່າງບໍ່ອາຍເພິ່ນແທ້."

ໄກ່ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເວົ້າລຽດນາຍຂອງມັນວ່າ ນາຍຂອງເຮົາ ມີຄວາມຮັກແພງເມັຽລົນເປັນເຈົ້າຊູ້ແທ້ດອກ ເຖິງກັບຈະຍອມຕາຍຍ້ອນນ້ຳຕາ-ຂອງເມັຽ ເປັນໜ້າຍ້ອງຍໍສັຣະເສີນເພິ່ນອີ່ຫລີດອກ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງສົງໄສວ່າການເອົາໃຈເມັຽແບບນີ້ ຖ້າເພິ່ນມີເມັຽຄົນດຽວກໍພໍເຮັດໄດ້ ແຕ່ຖ້າເພິ່ນມີເມັຽຢ່າງໜ້ອຍ ໒ ຄົນແລ້ວ ເພິ່ນຈະເອົາຊີວິດຊີໃດມາຕາຍແທນ-ຄວາມເສົ້າໂສກເສັຽໃຈຂອງເມັຽໄດ້ເຖິງ ໒ ເທື່ອ ເວົ້າກັນຕາມຈິງແລ້ວ ເພິ່ນມີເມັຽຜູ້ດຽວທີ່ນີ້ ຍັງບອກຫລັ່ງສັ່ງສອນກັນບໍ່ໄດ້ ຝ່າຍຂ້າພະເຈົ້ານີ້ມີເມັຽເຖິງ ໕໐ ກໍຍັງລ້ຽງເກືອໃຫ້ຢູ່ໃນໂອວາດຄຳສອນໄດ້ ເມັຽຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານຂ້າພະ-ເຈົ້າໝົດ ຈະບອກສອນຢ່າງໃດຕ້ອງເຮັດນຳໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າທຸກຢ່າງ ຖ້ານາຍຂອງເຮົາລ້ຽງເມັຽຂອງເພິ່ນເໝືອນຢ່າງຂ້າພະເຈົ້າລ້ຽງເມັຽຂອງຂ້າພະ

ເຈົ້າແລ້ວ ເພິ່ນຈະພົ້ນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຈໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມານັ່ງອຸກອັ່ງຢູ່ຢ່າງນີ້ເລີຍ.

ພາຖາມວ່າ ຈະໃຫ້ນາຍເພິ່ນປະຕິບັດກັບເມັຽ ໄກ່ຕອບວ່າ "ກໍເອົາຄ້ອນອັນໃຫຍ່ໆຈັກໜ່ອຍຟາດເສັຽໃຫ້ລືມໃຈທີ່ນັ້ນ ອັນຮອງວ່າເມັຽຂອງເພິ່ນຄົງຈະຮູ້ຈັກຜິດຈັກແມ່ນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າເປັນແນ່ ທີ່ນັ້ນກໍບໍ່ທານກຸກກອນໃຫ້ເພິ່ນໄຂ-ຄວາມລັບອີກຕໍ່ໄປດອກ."

ປ່າຍພໍ່ນາ ນັ່ງຟັງຢູ່ ໄດ້ສະຕິຂຶ້ນມາກໍລຸກຂຶ້ນໄປຢິບເອົາຄ້ອນໃຫຍ່-ຄ້ອນນຶ່ງ ຍ່າງເຂົ້າໄປຫາເມັຽ ທີ່ກຳລັງຮ້ອງໃຫ້ສະອື້ນຢູ່ໃນບ່ອນນອນ ພໍໃສ່ໄລຍັກຕຸແລ້ວ ກໍວາງຍາແກ້ໃຫ້ດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນອັນສັກສິດນັ້ນທັນທີ ຕີເອົາຈົນໝຳໃຈ ເມັຽທົນຄວາມເຈັບບໍ່ໄດ້ ກໍຮ້ອງຂໍຍອມຈົນສຽງຫລົງ.

ນີ້ແຫລະລູກເອີຍ! (ທ່ານມະຫາອຳມາດເວົ້າກັບນາງຕັນໄຕ) ເຈົ້າກໍຄອນຄຶກພໍ່ຕີເສັຽເໝືອນດັ່ງເມັຽຊາວນານັ້ນແຫລະ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຊົາເວົ້າພົ້ນ.

ນາງຕັນໄຕ ຕອບວ່າ ເຖິງແມ່ນລູກດີ້ດ້ານເຫັນດີໃນເລື່ອງນີ້ຢູ່ ລູກກໍຈຳເປັນຂໍອອໄພນຳພໍ່ ຂໍພໍ່ຢ່າຖືຊາໝາຍຈະທຳໂທດແກ່ລູກເລີຍ ນິທານເລື່ອງ-ເມັຽຂອງພໍ່ນານີ້ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ລູກເຊົາຄວາມຕັ້ງໃຈໄດ້ ຂໍພໍ່ຢ່າຂັດຂວາງຄວາມ-ປະສົງຂອງລູກ ເພາະເຖິງແມ່ນພໍ່ຂັດຂວາງ ບໍ່ຍອມພາລູກໄປຖວາຍແກ່ພຣະ-ເຈົ້າແຜ່ນດິນ ລູກກໍອາດໄປເອງໄດ້ ການທີ່ລູກປະສົງດັ່ງນີ້ ຂໍພໍ່ຢ່າໄດ້ຂັດໃຈ-ເລີຍ ໃນສຸດທ້າຍ ທ່ານມະຫາອຳມາດກໍຈົນປັນຍາ ຈຳໃຈເຂົ້າໄປເຝົ້າພຣະ-ເຈົ້າແຜ່ນດິນ ແລ້ວທູນວ່າ "ຂໍເດຊະ ໃນມື້ອື່ນນີ້ ນາງຕັນໄຕ ບຸດສາວຂອງ-ຂ້ານ້ອຍ ຈະມາຖວາຍຕົວເປັນບາທບໍຣິຈາຂອງພຣະອົງ" ພຣະຍາວິນະລະ ກໍປລາດພຣະໄທຖາມວ່າ ເຈົ້າຍອມເສັຽສະລະບຸດຕີຂອງເຈົ້າແທ້ຫລື? ມະຫາ-

ອຳມາດທູນວ່າ ເປັນຄວາມປະສົງຂອງບຸດຕີຂ້ານ້ອຍເອງ ໄພອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ຈະເກີດແກ່ນາງໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນນັ້ນ ນາງບໍ່ໄດ້ສະທ້ານເລີຍ ນາງອ້ອນວອນຂໍແຕ່ໃຫ້ໄດ້ມາເປັນບາດບໍຣິຈາສລອງພຣະຄຸນເຈົ້າເໜືອຫົວ ແມ່ນພຽງຄືນດຽວກໍພໍໃຈ.

ພຣະຍາອິນະລະໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ມີພຣະໄທສົງສານຢູ່ ຈຶ່ງຕັດເຕືອນສະຕິວ່າ ເຮົາໃຫ້ໂອກາດແກ່ທ່ານພິຈາຣະນາໃຫ້ຖີ່ຖ້ວນກ່ອນ ຖ້າເປັນຄວາມຕັ້ງໃຈຈິງແລ້ວ ເຮົາກໍບໍ່ປະຕິເສດ ແຕ່ທ່ານຢ່າລືມວ່າ ຄຳປະຕິຍານຂອງເຮົາຕ້ອງເປັນປະຕິຍານ ແລະທ່ານກໍຢ່າລືມວ່າ ທ່ານຕ້ອງເປັນຜູ້ປະທານຊາຍາ(໑)ຂອງເຮົາໃນຮຸ່ງຂຶ້ນທຸກໆຄືນ ຖ້າທ່ານຂັດຄຳສັ່ງ ກໍຈະຕ້ອງຕັດຄໍທ່ານເອງ ຮູ້ໄວ້!

ມະຫາອຳມາດທູນວ່າ ຂ້າພຣະບາດຍິນດີໃນພຣະມະຫາກະຣຸນາ-ເປັນອັນຍິ່ງ ທີ່ມີພຣະໄທສົງສານຂ້າພຣະບາດ ແລະ ບຸດສາວ ແຕ່ໄດ້ຮັບຕອງໝົດແລ້ວ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ເຖິງແມ່ນໃຈຂ້າພຣະບາດຈະສົງສານບຸດຕີເຫລືອທີ່ສຸດ ກໍຈະບໍ່ຂັດພຣະຣາຊບັນຊາເລີຍ ຂໍຖວາຍເປັນອາຈາສັດ.
ພຣະຍາອິນະລະຕັດວ່າ ເອີ້! ຖ້າດັ່ງນັ້ນ ຈະພາລູກສາວມາໃນວັນໃດກໍໄດ້ເຮົາຈະຮັບເອົາເປັນຊາຍາໃນວັນນັ້ນ ແຕ່ພຽງຄືນດຽວ.

ມະຫາອຳມາດທູນພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນແລ້ວກັບເມືອເຮືອນ ເລົ່າໃຫ້ລູກສາວຟັງ ນາງໄດ້ຍິນກໍມີຄວາມເບີກບານໃຈ ກ່າວຂອບຄຸນບິດາເປັນອັນ-ມາກ ແລະເວົ້າເລົ່າໂລມໃຈບິດາວ່າ ພໍ່ຢ່າໂສກເສົ້າເລີຍ ການທີ່ລູກໄດ້ເຂົ້າໄປເປັນບາດບໍຣິຈາ(໒)ຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫົວໃນຄາວນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ບິດາ

---

(໑)ເມັຽ (໒)ເມັຽ

ຫາຍຄວາມໂສກເສົ້າລລິດໃຈເປັນຢ່າງດີເລີດ ແລະພໍ່ຈະມີຄວາມສຸກກາຍ-ສະບາຍໃຈໄປຈົນຕລອດຊົ່ວອາຍຸຂອງພໍ່ ເມື່ອນາງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍຈັດແຈ່ງແຕ່ງເຄື່ອງຈະເຂົ້າໄປຖວາຍຕົວແກ່ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ ກ່ອນຈະອອກຈາກເຮືອນນາງໄດ້ຮຽກນ້ອງສາວມາສັ່ງວ່າ "ນ້ອງຮັກຂອງເອື້ອຍ ເວລານີ້ ເອື້ອຍຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອນຳນ້ອງຫລາຍ ນ້ອງຈົ່ງຕັ້ງໃຈຊ່ອຍເອື້ອຍແທ້ໆ ຢ່າມີຄວາມຢ້ານກົວແນວໃດ ຄື ເມື່ອພໍ່ພາເອື້ອຍເຂົ້າໄປຖວາຍພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ-ແລ້ວ ເອື້ອຍຈະການທູນເພີ່ນ ຂໍຮັບເອົານ້ອງເຂົ້າໄປນອນຄ້າງຄືນນຳ ໃນບ່ອນຣາຊສິງຫາສນ໌ທີ່ທຳການອາວາຫະ ໃນເວລາຂ້ອນຄືນໄປແລ້ວໃຫ້ນ້ອງຄານເຂົ້າໄປປຸກເອື້ອຍ ເມື່ອປຸກເອື້ອຍຂື້ນແລ້ວ ໃຫ້ນ້ອງເວົ້ານຳເອື້ອຍວ່າ ເອື້ອຍເອີຍ! ຖ້າເອື້ອຍຕື່ນຢູ່ກໍ່ຈົ່ງອີ່ດູເອົານິທານໃຫ້ນ້ອງຟັງມ່ອນໆແດ່ ແລ້ວເອື້ອຍກໍຈະເວົ້ານິທານໃຫ້ນ້ອງຟັງ ຖ້ານ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງເອື້ອຍໄດ້ ເຮົາທັງສອງຈະໄດ້ປັດເປົ່າຄວາມໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈຂອງບິດາ ແລະອານາປະຊາຣາສ-ດອນທັງຫລາຍໄປໄດ້." ນາງວິໄລວັນ ກໍຮັບເອື້ອຍວ່າ ຈະປະຕິບັດນຳໄດ້ທຸກປະການ.

ຄັນເຖິງເວລາ ມະຫາອຳມາດກໍພານາງຕັນໄຕໄປຖວາຍພຣະເຈົ້າ-ແຜ່ນດິນໃນຫ້ອງບັນທົມ ແລ້ວກໍທູນລາກັບຄືນ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນໄດ້ທອດພຣະ-ເນດເຫັນນາງຕັນໄຕມີສິຣິລັກສະນະອັນງາມເລີດ ກໍມີພຣະໄທສເນຫາ ແຕ່ພໍເຫລືອບເຫັນນາງຮ້ອງໄຫ້ຟູມຟາຍນ້ຳຕາໄຫລອາບແກ້ມຢູ່ ຈຶ່ງຕັດຖາມ.

ນາງຕັນໄຕ ທູນວ່າ ຂ້ານ້ອຍມີນ້ອງສາວຢູ່ຄົນນຶ່ງ ມີຄວາມຮັກແພງກັນທີ່ສຸດ ແລະນາງກໍອາໄລນຳຂ້ານ້ອຍຫລາຍ ຂ້ານ້ອຍຄິດເຖິງນ້ອງສາວ ເປັນອັນສຸດອາໄລຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ ສະນັ້ນ ຂໍພຣະອົງໄດ້ທົງອະນຸຍາດໃຫ້ນາງໄດ້ເຂົ້າມາ-

ນອນຄ້າງນຳຂ້ານ້ອຍໃນຄືນນີ້ດ້ວຍ ເພື່ອຈະໄດ້ສັ່ງລາກັນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ພຣະຍາອິນຂະລະ ທົງອະນຸຍາດຕາມທີ່ນາງຂໍ ຈຶ່ງໃຫ້ນະຕາວດເລົ້າ-ໄປຫານາງອິໄລວັນມາໃນຄ່ຳວັນນັ້ນ ເຖິງເວລາກາງຄືນພຣະຍາກໍສະເດັດ-ຂຶ້ນແທ່ນບັນທົມຮ່ວມກັບນາງວັນໄຕ ແລະອະນຸຍາດໃຫ້ນາງອິໄລວັນນອນແທບໃຕ້ຂ້າງແທ່ນນອນ.

ເຖິງເວລາເດິກປະມານໄກ່ຂັນກົກ ນາງອິໄລວັນກໍປຸກພີ່ສາວວ່າ ເອື້ອຍເອີຍ! ຖ້າເອື້ອຍຕື່ນຢູ່ຈົ່ງອີ່ດູນ້ອງ ເວົ້ານິທານນ້ອຍໆໃຫ້ນ້ອງຟັງຈັກ-ເລື່ອງແດ່ ກ່ອນແຕ່ບໍ່ທັນແຈ້ງ ເພາະຄາວນີ້ເປັນຄາວສຸດທ້າຍແລ້ວທີ່ນ້ອງຈະໄດ້ຟັງນິທານນ້ອຍໆຂອງເອື້ອຍ.

ນາງວັນໄຕບໍ່ຕອບວ່າຢ່າງໃດ ລຸກຂຶ້ນກາບທູນພຣະເຈົ້າ ຯ ຍ່ນດີບ່ອງ ຂ້າແຕ່ພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງໂປດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເວົ້າຕາມຄວາມຂໍ ຂອງນ້ອງສາວໄດ້ຫລືບໍ່? ພຣະຍາອິນຂະລະ ຕັດວ່າ ເຮົາພຣະອົງກໍມັກນິທານນ້ອຍໆຢູ່ຄືກັນ ຖ້ານິທານທີ່ເຈົ້າຈະເວົ້ານີ້ມ່ວນອີຫລີແລ້ວ ກໍຢາກຈະຟັງ ຈົ່ງເວົ້າເຖີ້ນ

ນາງວັນໄຕມີຄວາມຍິນດີເປັນອັນມາກໃນອຸບາຍທີ່ຕົນຄິດໄວ້ຈະເປັນຜົນ ສຳເຣັດຕາມຄວາມມາດໝາຍ ແລ້ວນາງກໍຕັ້ງຕົ້ນເວົ້ານິທານ ເລື່ອງງົວນັບທະອຸສຸພະຣາດ ກັບອາຊີ ເປັນລ່ຽງກັນ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:-

ແຕ່ປາງກ່ອນ ມີເສດຖີຄົນນຶ່ງ ຊື່ ທັນມະປາລະ ຢູ່ໃນນະຄອນປຸດຕິບະ ແຫ່ງປະເທດທັກສິນາບົດ ທ່ານເສດຖີເປັນຄົນຮັ່ງມີ ອຸດົມສົມບູນດ້ວຍຊັບສິ່ງຄານເກືອບທຸກຢ່າງ ແຕ່ປານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ອີ່ມພໍໃນການຄ້າຂາຍ ທ່ານມັກເດີນທາງໄປຄ້າຂາຍໃນເມືອງໄກໆສເມີ ດ້ວຍພາຫະນະກວຽນເປັນຈຳນວນມາກ ແລ້ວຊື້ສິນຄ້າຈາກເມືອງນັ້ນ ກັບຄືນມາຂາຍໃນເມືອງຂອງຕົນ ໃນບັນດາງົວກວຽນທັງຫລາຍຂອງເສດຖີນັ້ນ ມີງົວຕົວນຶ່ງ ຊື່ນັນທະກະ ເປັນງົວ

ມຸນ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອທ່ານເສດຖີໃນກິຈການຄ້ານາຈົນແກ່.

ຄັນທ່ານເສດຖີຈັດຊື້ສິນຄ້າໄດ້ຫລາຍແລ້ວ ກໍບັນທຸກໃສ່ກວຽນໄປຂາຍທີ່ ປະເທດກັສມີຣະ ແລະໄດ້ເອົາງົວບັນທະກະໃສ່ກວຽນໄປນຳ ເມື່ອຈາກເມືອງ ໄປໄດ້ຫລາຍມື້ເຖິງປ່າໃຫຍ່ແຫ່ງນຶ່ງ ເປັນທີ່ກັນດານຫ່າງຈາກບ້ານຕຸ້ເມືອງຄົນ ງົວບັນທະກະເຫັນປ່ານັ້ນເປັນໜ້າຊື່ນຊົມ ອຸດົມໄປດ້ວຍຫຍ້າແລະປ່າໄມ້ນາໆຊນິດ ມີຫ້ວຍນ້ຳໄຫລມາຈາກພູໃສສະອາດ ແລະປັກຂີຊາດທັງຫລາຍກໍຮ້ອງຂານຂັບຢູ່-ຊື່ດແຊດທົ່ວໄປ ບັນທະກະໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກຢາກນ້ຳແລະຫຍ້າເປັນກຳລັງຈຶ່ງ ຄຶດຮ່ຳເພິງໃນໃຈວ່າ ອັນເສດຖີຊື່ທັມມະປາລະ ນາຍເຮົາຄົນນີ້ ມີຊື່ວ່າທັມມະ-ປາລະລ້າໆ ແຕ່ຈິດໃຈຂອງມັນບໍ່ມີທັມເລີຍ ເບິ່ງດູ! ຕົວກູໄດ້ຊ່ອຍພາຣະມັນມາ ແຕ່ຍັງໜຸ່ມ ຈົນມັນຕັ້ງຕົວໄດ້ເຖິງຂັ້ນມະຫາເສດຖີແລ້ວ ມັນກໍຍັງບໍ່ເຊົາໃຊ້ງານກູ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນກູດ້ວຍ ທຸກໆປີກູຕ້ອງໃຊ້ຄໍດັນແອກຂົນສິນຄ້າໃຫ້ມັນຈົນຄໍໂປກ ທັງ ໃນທາງກັນດານຢ່າງນີ້ ມັນກໍບໍ່ປົດປ່ອຍໃຫ້ກູພັກແຮງກິນນ້ຳກິນຫຍ້າເສັຽເລີຍ ບັດນີ້ກູກໍແກ່ເຖົ້າແລ້ວ ຈະເອົາເຫື່ອແຮງທີ່ໃດມາດັນແອກໃຫ້ມັນຕໍ່ອະກະຕັນຍູໃຈ ໂຫດຮ້າຍນີ້ໄຫວ ຄຶດຮ່ຳເພິງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ບັນທະກະກໍທຳອຸບາຍພິດີລົ້ມເຈັບລົງ ພວກຄົນຂັບກວຽນເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງແລ່ນໄປບອກເສດຖີທັມມະປາລະໆລົງຈາກ-ກວຽນເຫລັ້ມໜ້າກັບຄືນມາເບິ່ງ ເຫັນອາການງົວບັນທະກະເປັນໜັກ ທັງເສດຖີກໍ ຟ້າວໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກດົງໃຫຍ່ກ່ອນຕາເວັນຕົກດິນ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອົາງົວຕົວອື່ນ ມາ ທຽມກວຽນເຫລັ້ມນັ້ນແທນ ແລ້ວບອກລູກແຫລ້ງໃຫ້ເຝົ້າເບິ່ງອາການຂອງງົວບັນ ທະກະຢູ່ ພ້ອມກັບສັ່ງວ່າ ຖ້າຕາຍກໍໃຫ້ຈັດການເຮົາເສັຽ ກະບວນກວຽນຂອງ-ທັມມະປາລະກໍຟ້າວເດີນທາງຕໍ່ໄປ.

ເມື່ອກະບວນກວຽນລັບຕາໄປແລ້ວ ລູກແຫລ້ງເສດຖີ ໔ ຄົນທີ່ຢູ່ເຝົ້າ-

ງົວນັ້ນ ບອກລາກັນວ່າ ທີ່ນີ້ເປັນປ່າຮົກດົງໜາ ເພີນພືດປ່າກໍມີມາກ ເຮົາຈະຢູ່ຈັ່ງໃດໄດ້ ນາຍພານເຮົາຈັດການຫາພືນມາເຕົາມັນເສັຽ ແລ້ວຟ້າວອອກໄປຈາກປ່າໃຫ້ພົ້ນແຕ່ເວລາຕາເວັນຍັງບໍ່ທັນຕົກນີ້ເທາະ ຕົກລົງກັນແລ້ວແຫລ່ງເສດຖີກໍຟ້າວແຍກຍ້າຍກັນໄປຫາພືນ ບັນທະກະໄດ້ໂອກາດດັ່ງນັ້ນ ກໍລຸກຂຶ້ນແລ່ນໜີເຂົ້າປ່າ ໄກຈາກທີ່ຕົນພົດລົ້ມນັ້ນເປັນອັນມາກ; ບັນທະກະອາໄສຢູ່ໃນປ່ານັ້ນຕລອດມາຫລາຍເດືອນ ໄດ້ກິນຫຍ້ານ້ຳອື່ມໜຳສຳຮານ - ແລະ ບໍ່ຖືກໃຊ້ງານໜັກກໍອ້ວນພີ ມີກຳລັງແຂງແຮງຫ້າວຫານຂຶ້ນ ຈຶ່ງສົ່ງສຽງຮ້ອງກ້ອງໄປທົ່ວທັງປ່າ.

ໃນປ່ານັ້ນ ມີຣາຊສີຕົວນຶ່ງ ຊື່ຈັນທະປິງຄະລະ ເປັນພຣະຍາແກ່ເນື້ອທັງຫລາຍ ພຣະຍາຣາຊສີຈັນທະປິງຄະລະ ມີໝາລອງຕົວເປັນມຸນຕີ ຕົວນຶ່ງຊື່ ອະສຸພາຄຍະ ຕົວນຶ່ງຊື່ ທະມະນະ ມື້ນຶ່ງ ພຣະຍາປິງຄະລະຢາກນ້ຳ ຈຶ່ງອອກຈາກຖ້ຳໄປ ພໍເຖິງທ້ອຍນ້ຳ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງກ້ອງສນັ່ນ ຂອງງົວບັນທະກະປະດຸຈດັ່ງປ່ານັ້ນຈະທະລາຍໄປ ກໍຕົກໃຈກົວລືມຢາກນ້ຳ ແລ່ນຫົບຄືນມາຖ້ຳຂອງຕົນ ຢືນສັ່ນຢູ່ກັບບ່ອນ ແລ້ວງວາກໄປມາ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າແມ່ນອີຫຍັງແທ້ ໝາລອງຕົວທີ່ເປັນມຸນຕີຂອງຣາຊສີ ເຫັນອາການຂອງນາຍດັ່ງນັ້ນ ໝາຕົວທີ່ຊື່ວ່າ ອະສຸພາຄຍະ ຈຶ່ງເວົ້າຄ່ອຍໆກັບໝາຊື່ ທະມະນະວ່າ "ທະມະນະ! ມີເຣື່ອງຫຍັງນໍ! ນາຍຂອງເຮົາຢາກນ້ຳ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກິນ ກໍແລ່ນຕາເຫລືອກກັບມາ."

ທະມະນະ ຕອບແວໄປທາງນຶ່ງວ່າ "ທ່ານອະສຸພາຄຍະເອີຍ! ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາໃນເວລານີ້ ບໍ່ສູ້ເໝາະສາແລ້ວ ເຮົາຄອນຫລົບຫລີກໄປເສັຽດີກວ່າຖ້າຄອຍຮັບໃຊ້ ເພາະວ່າ ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະເຮັດດີປານໃດ ກໍບໍ່ໄດ້

ຮັບຮາງວັນຄວາມຊອບຈັກໜ່ອຍ ເພີ່ນມັກເສີຍເສັງ ບໍ່ຫລຽວແລເຮົາເລີຍ! ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ((ຄົນຜູ້ທີ່ຄອຍຍອໄສແຕ່ໃຫ້ນາຍໃຊ້ ຍ່ອມໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກຕາກແດດຫົນຝົນ ຄົນຜູ້ທີ່ປະພຶດບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໃຜ ມີແຕ່ເພິ່ງໂຕເອງນັ້ນ ມີຊືນແກ່ຊີວິດຫລາຍ ຄົນທີ່ເພິ່ງແຕ່ຜູ້ອື່ນຈຶ່ງຈະເປັນຄົນໄດ້ປັ້ນ ຄືກັນກັບຄົນຕາຍ. ຄຳສັ່ງທີ່ບັງຄັບວ່າ ມານີ້, ນັ່ງລົງ, ລຸກຂຶ້ນ, ເວົ້າ, ມິດ ເຫລົ່ານີ້ເປັນຄຳຂອງຄົນມີເງິນເວົ້າກັບ ຜູ້ຊາຕາຕົກທີ່ແປກໜ້າເຂົ້າໄປເພິ່ງເຂົາໂດຍຢາກໄດ້ຊັບ. ຄົນໂງ່ທີ່ມົວແຕ່ແຕ່ງໂຕແລ້ວແຕ່ງໂຕອີກ ສຳຫລັບໃຫ້ນາຍໃຊ້ເພື່ອວາຍໄດ້ຂອງນາຍ ກໍຄືກັນກັບແມ່ເລງທີ່ແຕ່ງໂຕເພື່ອຊາຍອື່ນ. ບ່າວທີ່ນອບນ້ອມເພື່ອໃຫ້ນາຍມີທ່າຊຶງຊັງ, ສະລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ນາຍບໍ່ຕາຍອົດຫົນລຳບາກເພື່ອໃຫ້ນາຍມີຄວາມສຸກສຳລານ; ຈະມີຜູ້ໃດໂງ່ກວ່າບ່າວ-ແບບນີ້ອີກບໍ? ອິດສາມິດ ບໍ່ຢາກ ຫາວ່າໂງ່, ເວົ້ານຳຫລາຍ ຫາວ່າ ຖຸແລງແປງຄວາມ, ຍອມອ່ອນຫລາຍ ຫາວ່າຂີ້ຢ້ານ, ພ້າວພັ່ງນຳຫາວ່າບໍ່ສຸພາບ, ຄອຍຮັບໃຊ້ຢູ່ໃກ້ ຫາວ່າລົ້ງລອນ, ຢູ່ໄກຈັກໜ່ອຍ ຫາວ່າຫລົບລີ້ຮ້ອງໃຊ້ບໍ່ທັນໃຈ; ໜ້າວຽກຂອງບ່າວເຫລືອເຕັມທີ ເຖິງໃຫ້ມີຄວາມສາມາດປານພຣະໂຍຄີ(໑) ກໍບໍ່ປະຕິບັດໃຫ້ເຖິງໃຈນາຍໄດ້ຄົບຖ້ວນ))".

ອະນຸພາຄຍະ ກ່າວຄັດຄ້ານວ່າ "ເພື່ອນເອີຍ! ຂໍ້ທີ່ຜູ້ເວົ້າມານັ້ນ -ພຽງແຕ່ຄິດໃນໃຈກໍບໍ່ມີຊອບທຸກປະການ, ເປັນຫຍັງ? ຄົນເຮົາຈຶ່ງບໍ່ພັກດີຕໍ່ເຈົ້ານາຍຜູ້ໃຫຍ່ ເພາະວ່າ ເມື່ອເພິ່ນຮັກຫຸນແລ້ວ ກໍໄດ້ມີຄວາມປະສົງທຸກ

---

(໑)ພຣະໂຍຄີ ແມ່ນພຣະອີສວນເຈົ້າແຫ່ງຜີ ຫລືພຣະເຈົ້າແຫ່ງສາສນາພາມ

ຢ່າງ ໂດຍບໍ່ນານເລີຍ."

ທະມະນະຕອບວ່າ "ເຖິງຈັ່ງຊັ້ນກໍຕາມ ເຮົາຍັງເຫັນວ່າ ເສັຽເວລາລ້າ ໃນການທີ່ເຮົາເຮັດເວຽກໃຫ້ຄົນອື່ນ, ການສເນີເຂົ້າໄປຮັບໜ້າທີ່ໃນວຽກການຂອງຄົນອື່ນ ອັນບໍ່ແມ່ນວຽກຂອງຕົນ ມີແຕ່ຄວາມເສັຽຫາຍເປັນພື້ນ". ອະນຸພາຄຍະ ເວົ້າຢູ່ຄວາມເກົ່າວ່າ "ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ໜ້າທີ່ບ່າວຄວນເບິ່ງແຍງເອົາໃຈໃສ່ ໃນວຽກການຂອງນາຍສເມີ" ທະນະນະ ຖຽງວ່າ "ໃຜເປັນປະທານມົນຕີ ມີໜ້າທີ່ໃຫ້ສຳເລັດກິຈການທັງ-ປວງ ໃຫ້ເຂົາເຮັດໄປກໍແລ້ວກັນ, ໝູ່ຂ້ອຍບໍ່ຄວນຍື່ນມືເຂົ້າໄປສອດໃນໜ້າວຽກຂອງເຂົາ ຂໍໃຫ້ເບິ່ງຕົວຢ່າງໝູ່ທີ່ພະຍາຍາມເຂົ້າໄປກ່ຽວຂ້ອງໃນໜ້າທີ່ວຽກການຂອງນາຍ ເພື່ອຢາກໃຫ້ເຂົາໄດ້ດີ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດ-ຮ້ອນເໝືອນລໍຖືກຕີ." ເຣື່ອງເປັນຈັ່ງໃດ? ອະນຸພາຄຍະຖາມ.

ທະມະນະ ຈາຣະໄນ:—

ນິທານແອັນທີ ໑

ເຣື່ອງ ໝາ ກັບ ລໍ

ຊ່າງຊັກເສື້ອຄົນນຶ່ງ ຊື່ ກັບປູຣະປັດ ຢູ່ໃນເມືອງພາຣານະສີ ວັນນຶ່ງ ຢອກເມັຽລາວຫລິ້ນຢູ່ເຫິງເດິນ ແລ້ວກໍພາກັນເຂົ້ານອນຫລັບຈົນ-ແຈບ ເດິກຈັກໜ່ອຍມີກະໂມຍຄ່ອຍຢ່ອງເຂົ້າມາຈະລັກຂອງ ຢູ່ເດີ່ນນັ້ນມີລໍຕົວນຶ່ງ ທີ່ເຈົ້າຂອງຜູກໄວ້ກັບຫລັກ ແລະ ໝາອີກຕົວນຶ່ງນອນຢູ່ນຳກັນ, ລໍເຫັນກະໂມຍເຂົ້າມາຈຶ່ງເວົ້າກັບໝາວ່າ "ເອີ້ຍ! ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ! ເຫດໃດເຈົ້າຈັ່ງບໍ່ເຫົ່າ ເພື່ອໃຫ້ນາຍຕື່ນ" ໝາຕອບວ່າ "ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງ-ສອດເຂົ້າມາຫຍຸ້ງໃນເຣື່ອງຂອງຂ້ອຍ; ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ຂ້ອຍເຝົ້າເຮືອນໃຫ້ໝົດນີ້ຢ່າງໃດ ເຂົາມີຄວາມສຳບາຍມາເຫິງ ເລີຍບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນຂອງຂ້ອຍ,

ຫຼາກອັນນີ້ ພຽງແຕ່ຈະໃຫ້ອາຫານກິນກໍມັກເສີຍໆລືມໆ ທັມມະດາບາຍ ຖ້າຍັງບໍ່ປະສົບເຫດການທີ່ພາໃຫ້ຕົກໃຈ ກໍມັກລືມພວກລູກນ້ອງ".

ລີເວົ້າ "ຟັງແດ່ບັກຮ່າ! ຜູ້ທີ່ຮ້ອງຂໍຮາງວັນໃນຂນະທີ່ຕົນເຮັດວຽກການໜ້າທີ່ ຈະຮຽກວ່າ ເປັນບ່າວເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ? ຈະວ່າເປັນມິດສະຫາຍແບບໃດ?"

ພາຖາມຄືນ: "ຜູ້ທີ່ບໍ່ໃຫ້ຮາງວັນແກ່ບ່າວ ໃນຂນະທີ່ເຂົາເຮັດວຽກການໜ້າທີ່ ຈະຮຽກວ່າເປັນນາຍແບບໃດ ເພາະວ່າໃນການລ້ຽງເກືອຜູ້ນ້ອຍທີ່ມາອາໄສຢູ່ນຳ ໑ ໃນການຕອບແທນຄຸນນາຍ ໑ ໃນການປະຕິບັດທັມ ໑ ແລະໃນການອອກລູກ ໑ ສີ່ປະການນີ້ ຈະຢືມມືຂອງຄົນອື່ນເຮັດບໍ່ໄດ້".

ລີຄຽດ "ເຮີຍ! ບັກຊື່ອ ປະປ່ອຍໜ້າທີ່ຂອງຕົນເສັຽແລ້ວ ຊ່າງຫົວມັນເຫາະ ກູຈະເຮັດໃຫ້ນາຍຕື່ນຈົນໄດ້ ເພາະເພິ່ນວ່າ ຄົນບູຊາຕາເວັນ-ທາງເບື້ອງຫລັງ, ບູຊາພຣະເພີງດ້ວຍເບື້ອງທ້ອງ, ບູຊານາຍທັງກາຍແລະໃຈ, ປະຕິບັດທັມເພື່ອຊາດໜ້າ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ມີມາຍາ" ວ່າແລ້ວ ລີກໍຮ້ອງຂື້ນຈົນສຸດສຽງດັງກ້ອງບ້ານ; ເວລານັ້ນ ຊ່າງຊັກເສື້ອກຳລັງນອນຫລັບແຈບໄດ້ຍິນສຽງລີກໍສະດຸ້ງຕື່ນ ມີຄວາມຄຽດໃຫ້ລີບໍ່ມີຫຍັງທີ່ ຄວາໄດ້ຄ້ອນຕະໂປ້ງຂນາດໃຫຍ່ ແລ້ວກໍລົງໄປຕີລີສຸດແລ້ວແຕ່ຈະຖືກບ່ອນໃດ ຟາດເອົາເຄັ່ງຈົນຂັ້ແຕກ.

ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ງວ່າ ບໍ່ຄວນເຂົ້າໄປກ່ຽວຂ້ອງໃນວຽກການຂອງຄົນອື່ນອັນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ການຕິດຕາມອາຊີບາຍຂອງເຮົາເພື່ອຈັບສັດມາເປັນອາຫານ ເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາພໍແລ້ວ ແລະອາຫານທີ່ຈັບ-ໄດ້ວານນີ້ເຫລືອຢູ່ເປັນກີ ກິນແຕ່ທີ່ເຫລືອນັ້ນໄປກ່ອນກໍໄດ້.

ອະສຸພາຄຍະ ເຄືອງ: "ນີ້ແມ່ນເພື່ອນທຳການຕອບແທນຄຸນນາຍ ນິຫວ້າງແຕ່ກົບທີ່ນັ້ນບໍ! ເວົ້າງ່າຍໆຈັ່ງຊີ້ບໍ່ລືມຄອນເປັນບ່າວເລີຍ."

ທະນະບະ ຖາມ: "ຊັ້ນຊິເຮັດແນວໃດ?"

ອະສຸພາຄຍະ ຕອບ: "ຮວ້າຍ! ດຽວນີ້ນາຍເຮົາຢາກນ້ຳ ໄປ ເຖິງຝັ່ງທ້ອຍແລ້ວ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກິນ ຕົກໃຈແນວໃດບໍ່ຮູ້ຟ້າວແລ່ນມາ."

ທະນະບະ: "ເອີ! ຈັ່ງໃດໂຕຈັ່ງຮູ້?"

ອະສຸພາຄຍະ: "ອັນໃດແດ່ທີ່ຊູ້ເປັນບັນດິດຈະບໍ່ຮູ້, ສຸພາສິດເພິ່ນວ່າ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເວົ້າອອກມາ ແມ່ນປະສຸສັດ(໑)ຍັງພາຍຮູ້ໄດ້; ຄື ຊ້າງ ມ້າ ທີ່ ແອບເຝິກແລ້ວ ເມື່ອບອກກໍເຄື່ອນຍ້າຍໄປຕາມ; ອັນຄົນຊູ່ເປັນບັນດິດຍ່ອມ ຮູ້ທັນຄົນ ເຖິງແມ່ນເຂົາບໍ່ທັນແຍ້ມອອກກໍຕາມ, ປັນຍາອັນສ່ຽງແຫລມເປັນ ທາງໃຫ້ຫງັ່ງຮູ້ເຖິງໃນໃຈ ຈາກອາການອັນເໜັງຕິງຂອງຄົນອື່ນ."

ກິລິຍາພາຍນອກ, ການຍິວຣະຍາດ, ການເໜັງຕີງ, ການເວົ້າປືປາຍ, ການເລືອດຕາ, ຫລື ບຸ້ຍລົບ ເຫລົ່ານີ້ເປັນທາງໃຫ້ລ່ອງຮູ້ເຖິງໃຈ ເພາະສະນັ້ນ ເວລານີ້ ເປັນເວລາທີ່ນາຍຕົກໃຈ ຈຶ່ງເປັນໂອກາດທີ່ຄອນ ເຮັດໃຫ້ນາຍຕາຍໂຫດໄດ້ຢ່າງໃຫຍ່ ເພິ່ນຍັງວ່າ:-

"ສິນທະນາໃຫ້ຖືກກັບເວລາ, ປານີໃຫ້ຕ້ອງກັບໃຈມັກ, ຮ້າຍໃຫ້ສົມກັບອຳນາດຂອງຕົນ; ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເຮັດດັ່ງນີ້ ຜູ້ນັ້ນເປັນນັກປາດ."

ທະນະບະ ຖາມ: "ສ່ຽວເອີຍ! ໂຕຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່ປະຕິບັດ-ການ"ຈຶ່ງສັ່ງເກດດັ່ງນີ້:-

ຕູ່ໃດ ນາຍບໍ່ໄດ້ຮຽກ ແບ້ແຕ້ລເບີໜ້າເຂົ້າໄປຫາ, ນາຍຍັງບໍ່ທັນ ຖາມ ເວົ້າສອບລານຖແລງຈົນຟັງບໍ່ທັນ, ຍົກຍໍຕົວເອງວ່າເປັນຄົນຮັກແພງ

---

(໑)ປະສຸສັດ ແມ່ນສັດລ້ຽງ ດັ່ງ ຊ້າງ ມ້າ ງົວ ຄວາຍ ເປັນຕົ້ນ.

ຂອງນາຍ ເຮົາວ່າ ຜູ່ນັ້ນ ປັນຍາປູ້."

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ: "ສ່ຽວເອີຍ! ເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ໜ້າທີ່ອັນຄວນປະຕິ-ບັດນາຍຢ່າງໃດ ຈຶ່ງສັງເກດເບິ່ງ:-

ສິ່ງໃດແດ່ ທີ່ພັນນະຊາດຂອງມັນເອງ ຈະບອກວ່າງາມ ຫລື ບໍ່ງາມ ສິ່ງໃດຖືກໃຈຂອງຜູ່ໃດ ສິ່ງນັ້ນກໍເປັນຂອງງາມສຳຫລັບຜູ່ນັ້ນ;

ຜູ່ມີປັນຍາຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈິດໃຈຂອງຄົນ ທີ່ສະແດງອອກມາດ້ວຍອາການພາຍນອກ ແລ້ວປະຕິບັດໃຫ້ຖືກໃຈໄດ້ທຸກທ່າ;

ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຖາມວ່າ ໃຜຫັ້ນ? ຄວນຂານຕອບວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວບອກຕໍ່ໄປວ່າ ຕ້ອງການຫຍັງ ເຊີນບອກມາທັງໝົດ; ໜ້າທີ່ຜູ່ຮັບໃຊ້ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງນາຍຈົນສຸດສາມາດ;

ຜູ່ສັນໂດດ ມີໃຈໝັກ, ມີປັນຍາ ຫັນຕາມຄຳສັ່ງໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ, ຄົນລັກສະນະນີ້ ຈຶ່ງຢູ່ໃນຣາຊສຳນັກ(໑)ໄດ້."

ທະມະນະ ຖາມ: "ຕິວ່າງວ່າ ນາຍບໍ່ພໍໃຈ ໃນການທີ່ຫູ່ແບ້ແຕ້ເຂົ້າໄປຫາ ໃນເວລາບໍ່ຄວນ ຈະວ່າຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ: "ກໍອາດເປັນໄດ້ ແຕ່ເຖິງຈັ່ງຊັ້ນ ບ່າວຄວນຢູ່ຮັບໃຊ້ນາຍໂດຍແທ້ ເພາະວ່າ ການບໍ່ກ້າເຮັດຫຍັງ ຍ້ອນຢ້ານຜິດ ອັນນີ້ເປັນລັກສະນະຂອງຄົນໂງ່; ເຈົ້ານາຍຜູ້ໃຫຍ່ ມັກຕາຍໂຕດພໍໃຈແກ່ຄົນຢູ່ໃກ້ ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້, ສະກຸນຕ່ຳ, ແລະກິຣິຍາຫຍາບ ກໍຕາມ ດັ່ງດຽວກັນກັບສັດຕີ ແລະ ເຄືອເຂົາ ມັກກ່ຽວພັນກັບຂອງທີ່ຢູ່ໃກ້ສເມີ."

---

(໑) ຣາຊສຳນັກ ແມ່ນວັງພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ.

ທສມະນະ ຖາມ: "ຈັ່ງຊັ້ນ ໂດຈະເຂົ້າໄປຫານາຍ ຈະເວົ້າວ່າຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ: "ອ້າວ! ຕ້ອງເບິ່ງທ່າທາງກ່ອນແໝ! ວ່າເພິ່ນກະຣຸນາ ຫລືບໍ່?" ທຳຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກອາການຂອງນາຍໄດ້? ທສມະນະ ຖາມ.

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ: "ເຫລືອດລາຍດານາຮັບແຕ່ໄກ, ຍຸ້ມຫົວພໍຄວນ, ເວົ້າຄວາມເກົ່າທີ່ເຄີຍສນິດຮັກແພງຂຶ້ນມາ, ຮັກແພງໃນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້, ເອື້ອເຟື້ອກວ້າງຂວາງ ແມ່ນທຳຜິດ ກໍຕື່ມຄວາມຮັກໃຫ້ຄິດເຫັນຄວາມດີແຕ່ກ່ອນ ເຫລົ່ານີ້ ເປັນລັກສະນະຂອງນາຍຜູ້ມີໃຈກະຣຸນາ; ໃຊ້ບໍ່ມີເວລາ ລໍ້ໃຫ້ມີຫວັງຢູ່ສເມີ(ແຕ່ບໍ່ໄດ້), ຂໍ້ຖືອາງອັນ ເຫລົ່ານີ້ ເປັນລັກສະນະຂອງນາຍຜູ້ມີໃຈສາມານ; ນາຍໃຈດີ ໂທດເປັນຄຸນ ນາຍໃຈຂີ້ໂທດ ຄຸນເປັນໂທດ ນາຍຍຸດຕິທັມ ໂທດເປັນໂທດ ຄຸນກໍເປັນຄຸນ ການຄາດຄະເນດູລັກສະນະຂອງນາຍ ມີ ໔ ປະການດັ່ງນີ້."

ທະນະນະ ຖາມ: "ແມ່ນຢູ່ດອກ ແຕ່ວ່າ ເມື່ອຍັງບໍ່ເຖິງເວລາອັນຄວນເວົ້າ ກໍຢ່າເວົ້າ ເພາະເວົ້າບໍ່ຖືກເວລາ ເຖິງແມ່ນພຣະພຣຶຫັສບໍດີ ຜູ້ເກັ່ງກ້າໃນທາງສີປາກ ກໍຍັງຖືກຕິວ່າ ບໍ່ມີຄວາມຄິດ".

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ: ຂໍ້ນັ້ນ ຜູ້ຢ່າວິຕົກເລີຍ ຄຳທີ່ບໍ່ສົມຄວນກັບ-ເວລາ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເວົ້າດອກ, ແຕ່ເຖິງຄາວສົມຄວນແລ້ວຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮ້ອງຮຽນສເນີຄວາມເຫັນຕາມເຫດຜົນ ຕຳແໜ່ງເສນາບໍດີຂອງຂ້າພະ-ເຈົ້າ ກໍບໍ່ມີປໂຍດ ດັ່ງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໄປເຝົ້ານາຍ."

---

(໑)ພຣະພຣຶຫັສບໍດີ ຄືວ່າເປັນພຣະອິສີຜູ່ເປັນຍອດນັກປາດ.

ທະມະນະ ອວຍພອນວ່າ: "ຂໍຈົ່ງເປັນຜົນສໍາເຣັດການປະສົງເຖີ້ນ."

ອະນຸພາຄຍະ ຮັບພອນຂອງເພື່ອນແລ້ວ ກໍເຂົ້າໄປຫາອາຊາປິງຄະລະໂດຍອາການນອບນ້ອມ.

ອາຊາປິງຄະລະ ທັກຂຶ້ນວ່າ: "ເອີ ເຫີງນານແລ້ວບໍ່ເຫັນໜ້າເຈົ້າ."

ອະນຸພາຄຍະ ທູນຕອບ: "ຂ້ານ້ອຍຊູ່ເປັນບ່າວ ບໍ່ຮູ້ມີປໂຍດອັນໃດຈັກໜ່ອຍດໍ່ຢ່າພຣະບາດ ແຕ່ເຖິງດັ່ງນັ້ນ ເຖິງຄາວສົມຄວນແລ້ວຂ້ານ້ອຍຢູ່ອາໄສໄພເພິ່ງ ກໍຕ້ອງເຂົ້າມາເຝົ້າ, ຂ້າແຕ່ພຣະອາຊາ ພຽງແຕ່ຫງ້າ ແລະ ໃບ້ ພຣະອົງເອົາໃຊ້ຈົນແລ້ວ ຫລືແຄະຂີ້ຫູ ສອນຄົນມີທັງກາຍ ວາຈາ ແລະ ໃຈ ຈະບໍ່ໃຄກວ່າຫງ້າ ແລະໃບ້ແດ່ບໍ່! ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະຫ່າງເຫີນບໍ່ໄດ້ມາເຝົ້າເປັນເວລານານ ຈົນພຣະບາດເປັນເຈົ້າລືງໄລ ກໍຕາມ ແຕ່ເຫດການນັ້ນມີເພາະວ່າ :

"ແກ້ວມະນີເອົາໄປປະດັບດີນ, ແກ້ວແວ່ນເອົາໄວ້ເທິງຫົວ ເມື່ອຈະຊື້ຂາຍກັນ ແກ້ວແວ່ນກໍມີຣາຄາທີ່ແກ້ວແວ່ນທັມມະດາ ແກ້ວມະນີ ກໍມີຣາຄາທີ່ແກ້ວ-ມະນີ.

ຜູ້ມີນິໄສນັ້ນຄື ແຕ່ຂາດປັນຍາ ແມ່ນຈະປະພຶດກິຣິຍາຫງາບ ຈະຖືເອົາເປັນອາຫານ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້, ແປວໄຟ ເຖິງແມ່ນຈັບປີ້ນລົງ ກໍບໍ່ທົ່ງລົງລຸ່ມເລີຍ

ຂ້າແຕ່ເຫ ອະທັມມະດາຜູ່ເປັນນາຍ ຄວນມີຄວາມຮູ້ຈັກ ລັກສະນະພິ-ເສດຢູ່ທຸກເວລາ ເພາະວ່າ :

ເມື່ອໃດພຣະອາຊາ ທົງຈັດການບໍາຄົບທຸກພວກສເມີກັນພິດ ບໍ່ໃຫ້ແຕກຕ່າງ (ດີກັບຊົ່ວທີ່ກັນ) ເມື່ອນັ້ນ. ອານຸພາບອັນເປັນກໍາລັງຂອງກິຈການທັງຫລາຍກໍເຊື່ອນຖອຍ.

ຂ້າແຕ່ພຣະອາຊາ ບຸຣຸດ(໑)ມີ ໓ ຂັ້ນ ຄື ສູງສຸດ, ປານກາງ, ແລະ ຕ່ຳ ສະນັ້ນ ຄວນເລືອກໃຊ້ໃຫ້ຖືກຕາມຊະນິດຂອງງານທັງສາມສະຖານ.

ຄົນໃຊ້ ກໍດີ ເຄື່ອງເອ້ ກໍດີ ຕ້ອງປະກອບໃຫ້ຄວນແກ່ຖານະ ດັ່ງ ປີ່ນເກົ້າ ຈະເອົາລົງໄປປະດັບຕີນ ຫລື ກ້ອງຂາຈະເອົາມາປະດັບຫົວ ກໍບໍ່ຄວນ.

ແກ້ວມະນີອັນມີຣາຄາແພງ ຄວນປະດັບກັບທອງຄຳ ຈະເອົາໄປປະດັບກັບແຫວນຂີ້ກົ່ວ ກໍຈະບໍ່ມີແສງເລີຍ.

ຍົກເອົາແກ້ວແວ່ນຂື້ນປະດັບມຸງກຸດ, ເອົາແກ້ວມະນີລົງມາປະດັບກ້ອງຂາ; ອັນນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງແກ້ວມະນີ ແຕ່ຫາກເປັນຄວາມຜິດ - ຂອງຜູ່ໃຊ້ນັ້ນເອງ ແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງເລີຍ.

ຄົນນັ້ນມີປັນຍາ, ຄົນນັ້ນຊື່ສັດ , ຄົນນັ້ນດີທັງສອງຢ່າງ; ພຣະກະສັດຜູ່ສລາດເລືອກຂ້າໃຊ້ດັ່ງນີ້ ຍ່ອມບໍຣິບູນດ້ວຍເສວະກາມາດ(໒)ທີ່ທະຣົງຄຸນ.

(໓)

ມ້າ, ສາດຕາ, ໜັງສື, ພິນ, ຖ້ອຍຄຳ, ຊາຍ, ຍິງ; ຈະໃຊ້ໄດ້ດີ ຫລື ບໍ່ດີ ແລ້ວແຕ່ທີ່ຂອງຜູ່ໃຊ້.

ຊາຫຍັງກັບຜູ່ມີຄວາມພັກດີ(໔) ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ, ຊາຫຍັງກັບຜູ່ມີຄວາມສາມາດ ແຕ່ຄອຍຂັດຂວາງເປັນສັດຕູ; ຂ້າແຕ່ອາຊະ ສ່ວນຂ້າພຣະບາດມີທັງຄວາມພັກດີ ແລະສາມາດ ບໍ່ຄວນທີ່ພຣະບາດຈະດູແຄວນ

---

(໑)ຄົນ, ຜູ່ຊາຍ (໒)ອາມາດຜູ່ຮັບໃຊ້, ຂ້າຣາຊການ (໓)ຫອກດາບ (໔)ຊື່ສັດຕໍ່.

ອັນວ່າ ພຣະຣາຊາຕູ່ນີ້ໂສດູແຄວນຄົນ ກໍຈະມີແຕ່ຄົນຊັ້ນອຶດເປັນຍາ ເປັນບໍຣິວານ ສະນັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະຂາດຕູ່ນີ້ສະຕິປັນຍາເປັນທີ່ປຶກສາ; ເມື່ອຣາຊອານາຈັກເວັ້ນຈາກຕູ່ນີ້ປັນຍາແລ້ວ ປະສາສະໂນບາຍ(໑)ກໍເຊື່ອມ, ຫາກປະສາສະໂນບາຍເຊື່ອມແລ້ວ ປະເທດກໍຫລົ້ມຈົມ.

ປະຊາຊົນພົລເມືອງຍ່ອມໂຄຣົບຢຳແຢງຄົນຕູ່ທີ່ພຣະຣາຊາຍ້ອງຍໍ, ຕູ່ໃດຖືກພຣະຣາຊາດູແຄວນເສັ່ງແລ້ວ ຕູ່ນັ້ນ ກໍຖືກເຂົາດູແຄວນທຸກໜ້າ.

ຖ້ອຍຄຳທີ່ເວົ້າຖືກຕ້ອງດີ ແມ່ນເດັກນ້ອຍເວົ້າ ຄົນມີປັນຍາຕ້ອງຖື-ເອົາ; ເມື່ອຍັງບໍ່ເຫັນແສງຕາເວັນ ແສງຕະກຽງກໍຈະໃຊ້ບໍ່ເປັນປໂຍດໄດ້-ຫລື?

ຣາຊາປິງຄະລະ ຖາມ: "ໂອ! ທ່ານອະສຸພາຄຍະ ເວົ້າຫຍັງຫື? ເຈົ້າກໍເປັນລູກຕູ່ນີ້ປັນຍາແຕ່ງປະທານອານາດຂອງເຮົາຢູ່ ຖືກໃຫ້ເວົ້າຂອັບ-ນີນທາສໍ ຈຶ່ງຖືກປະລະເລີຍບໍ່ສູ່ນາຫາເຮົາ? ຈຶ່ງບອກມາດຽວນີ້."

ອະສຸພາຄຍະ ຕອບຢ່າງກ້າຫານວ່າ: "ເທວະ ເມື່ອປະທານໂອ-ກາດໃຫ້ເວົ້າດັ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍກໍຂໍຖາມ ຄື: ພຣະບາດເປັນເຈົ້າມີຄວາມປະສົງຈະໄປດື່ມນ້ຳ ແຕ່ບໍ່ທັນໄດ້ດື່ມກໍກັບມາເໝືອນວ່າມີຄວາມຕົກໃຈອັນໃດຈັກຢ່າງນຶ່ງ".

ຣາຊາປິງຄະລະ: "ໂອ! ແມ່ນຄວາມເຈົ້າ, ດຽວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນວ່າ ໃນປ່າທີ່ເຮົາຢູ່ນີ້ ໄດ້ມີສັດປລາດເຂົ້າມາຢູ່ແລ້ວ, ສຽງມັນຮ້ອງດັງພິລຶກລ້ຳຢ້ານແທ້ ເຈົ້າກໍຄົງໄດ້ຍິນເໝືອນກັນ, ເມື່ອຄະເນເບິ່ງຕາມສຽງຮ້ອງແລ້ວ ອ້າຍນັ້ນຄົງສືບໃຫຍ່ ມີກຳລັງມະຫືມາເຫັນທີ ສະນັ້ນເຮົາມາ

---

(໑)ລະບຽບການປົກຄອງ, ການເມືອງ.

ພາກັນອົບພະຍົບໜີຈາກປ່ານີ້ເທາະ."

ອະນຸພາຄຍະ ທູນ: "ເທວະ ອັນນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ໜ້າວິຕົກຢູ່ ສຽງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຍິນຄືກັນ, ແຕ່ຜູ້ໃດ ພຽງແຕ່ໃນເທື່ອທີແຣກ ຍັງບໍ່ທັນທີ່ ຕອງໃຫ້ຖີ່ຖ້ວນ ກໍທູນແນະນຳໃຫ້ພຣະພູບໍດີ(໑)ລະຣາຊສົມບັດໂລດ ຫລືໃຫ້ ຫ້າງທຳສົງຄາມ ຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ນັບເປັນມຸນຕີ(໒)ເລີຍ."

ຣາຊສີ ເວົ້າວ່າ: "ອະນຸພາຄຍະເອີຍ! ເຮົາມີຄວາມວິຕົກຫລາຍ ຈະທຳປະການໃດດີ?"

ອະນຸພາຄຍະ ຄຶດໃນໃຈວ່າ "ເທັນຈະຢ້ານອີຫລີເອີ້ຍ!"ຈຶ່ງເວົ້າ ຮັບຮອງນຳຣາຊສີວ່າ: "ເທວະ ຕາບໃດຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຕາບນັ້ນ ພຣະບາດເປັນເຈົ້າບໍ່ຄວນວິຕົກ ຂໍແຕ່ໃຫ້ອຸດໜູນນ້ຳໃຈຂອງໜະນະນະ ແລະ ບໍຣິວານອື່ນໆໄວ້ກໍແລ້ວກັນ." ວ່າແລ້ວ ອະນຸພາຄຍະ ກໍອອກມາຫາ ໜະນະນະໆຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: "ເພື່ອນເອີຍ! ເຫດທີບຕົ້ນປາຍຂອງໄພນີ້ ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ຫລື ບໍ່ໄດ້ ກໍຍັງບໍ່ຮູ້ ໂຕມາຮັບຮອງກ່ອນດັ່ງນີ້ ກໍໜ້າຢ້ານຢູ່."

ອະນຸພາຄຍະ ຫົວແລ້ວຕອບວ່າ: ອ້າຍສ່ຽວເອີຍ! ໂອບໍ່ຕ້ອງເວົ້າ ມິດລາ! ເຮົາຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີແລ້ວ ຄື ງົວພະລີພັດ(໓) ມັນຮ້ອງຄະນອງທີ່ນັ້ນ ຊາດພືສພະ(໔)ນັ້ນເປັນອາຫານແຊບຂອງເຮົາ ສຳຫລັບຣາຊສີແລ້ວ ຈະບໍ່ຍິ່ງດີໄປອີກຫລື?"

ໜະນະນະ: "ອ້າວ! ຖ້າຈັ່ງຊັ້ນ ເປັນຫຍັງບໍ່ບອກນາຍ ກໍຈັດຄວາມຢ້ານຂອງນາຍໃຫ້ຫາຍເສັຽໃນເວລານັ້ນໂລດບໍ່ດີຫລື?"

---

(໑)ເຈົ້າແຜ່ນດິນ (໒)ທີ່ປຶກສາ, ຣັຖມົນຕີ (໓)ງົວພະລີພັດ: ງົວເຖິກໃຫຍ່- (ສ. ພລີພັທທ) (໔)ພືສພະ: ງົວ (ສ. ພຣືສພະ)

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ: "ໂຫ້! ຖ້າໄປບອກກ່ອນແລ້ວ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຣາງວັນຫລືຈ? ອີກປະການນຶ່ງ ເພິ່ນວ່າ ບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ນາຍພົ້ນຈາກການເພິ່ງບ່າວເລີຍ ເພາະຖ້າເຮັດໃຫ້ເພິ່ນພົ້ນເພິ່ງແລ້ວ ບ່າວກໍຈະເປັນຄົນຄືແມວ ຊື່ທະທີກັນ ນັ້ນແຫລະ."

ທະນະນະ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໕

ເຣື່ອງ ແມວ ກັບ ຣາຊສີ

ຣາຊສີ ຊື່ ມະຫາວິກົມ ອາໄສຢູ່ພູອັນພຸທລົງຊອນ ໃນປ່າອຸດຣາບິດ ເມື່ອນອນຢູ່ໃນຖ້ຳ ມີໜູຂຶ້ນໄປແທັນຂົນສ້ອຍຄໍ ຣາຊສີຕື່ນຂຶ້ນ ເຫັນຂົນສ້ອຍຄໍ-ຂາດ ກໍມີຄວາມຄຽດຈະຄຸບໜູແຕ່ບໍ່ທັນ ໜູແລ່ນລົງຫລືບຫີນໄປ ຣາຊສີຈຶ່ງມານອນຄິດຢູ່ວ່າ: ເຮັດຢ່າງໃດໜໍ! ມີຄຳພາສິດບົດນຶ່ງວ່າ "ຜູ້ໃດຈະຫາບສັດຕູເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມກ້າຫານບໍ່ສຳເຣັດ ເມື່ອປະສົງຈະຫາບໃຫ້ໄດ້ ກໍຕ້ອງຫາຜູ້ທີ່ພໍສົມເປັນຄູ່ຫາບກັນ, ຊ່າງໄມ້ ເມື່ອຖາກໄມ້ຕ້ອງໃຊ້ຂວານ ແຕ່ເມື່ອຈະຫຍິບຜ້າຕ້ອງໃຊ້ເຂັມ." ເມື່ອຄິດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງອອກໄປຫາບ້ານຄົນ ກໍໄປພົບແມວຕົວນຶ່ງ ຊື່ ທະທິກັນ ຈຶ່ງຊວນມາຢູ່ນຳໂດຍສັນຍາຈະໃຫ້ຊີ້ນຢ່າງດີເປັນອາຫານ, ຕັ້ງແຕ່ແມວມາຢູ່ນຳຣາຊສີ ໜູກໍບໍ່ກ້ານາຫາກິນ ຣາຊສີບໍ່ຖືກໜູມາກຸກກວນ ກໍນອນເປັນສຸກສະບາຍ ຖ້າຣາຊສີໄດ້ຍິນສຽງໜູເທື່ອໃດ ກໍຕື່ມຣາງວັນໃຫ້ແມວທຸກໆເທື່ອ ເຫິງມາ ໜູອຶດອາຫານ ອົດຣົນທົນບໍ່ໄດ້ ກໍອອກມາຫາກິນ ແມວເຫັນກໍເຕັ້ນຄຸບເອົາໄປກິນເສັ້ຽ ຄັນຣາຊສີບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງໜູ-ນັ້ນວ່າໝົດສັດຕູແລ້ວ ບໍ່ຕ້ອງການໃຊ້ແມວອີກຕໍ່ໄປ ກໍເລີຍບໍ່ເອົາໃຈໃສ່....

ໃນການໃຫ້ອາຫານແກ່ແມວ ເພາະຈັ່ງຊັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ " ບໍ່ຄວນ-ເຮັດໃຫ້ນາຍພົ້ນຈາກການເພິ່ງບ່າວ....ໆ" ວ່າແລ້ວພາຈອກທັງສອງ ກໍພາກັນອອກໄປຫາງົວບັນທະກະ ພາທະມະນະ ທໍາທ່າສະງ່າຜ່າເຜີຍ ບັ່ງຢູ່ແຄມກົກໄມ້ ແລ້ວ ອະສຸພາຄຍະຈຶ່ງເວົ້ານໍາງົວພັນທະກະວ່າ: "ເຮີຍ..! ທ່ານງົວ ຮູ້ບໍ້! ຂ້າພະເຈົ້ານີ້ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ອັນພຣະຣາຊາປິງຄະລະຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງປ່າ ທ່ານເສນາບໍດີທະມະນະ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມາບອກທ່ານໃຫ້ໄປຫາໂດຍໄວ ຖ້າບໍ່ໄປຈຶ່ງໜີຈາກປ່ານີ້ ໃນດຽວນີ້ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມຜິດ."

ງົວບັນທະກະບໍ່ຮູ້ທໍານຽມຂອງປະເທດ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມຢ້ານ ຍ່າງເຂົ້າໄປຫາພາທະມະນະ ສະແດງຄວາມໂຄຣົບແລ້ວ ເວົ້າວ່າ: ຂ້າແດ່ທ່ານເສນາ ຂໍໄດ້ກະຣຸນາບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຈະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທໍາຢ່າງໃດ?

ທະມະນະ ບອກວ່າ: "ເມື່ອທ່ານປະສົງຈະຢູ່ໃນປ່ານີ້ຕໍ່ໄປ ທ່ານຈຶ່ງໄປອ່ອນນ້ອມຕໍ່ຣາຊາປິງຄະລະ ຜູ້ເປັນນາຍຂອງເຮົາ."

ງົວບັນທະກະ ເວົ້າວ່າ: "ເມື່ອທ່ານສັນຍາວ່າຈະບໍ່ທໍາອັນຕຣາຍໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄປ."

ທະມະນະ ຮັບຮອງວ່າ: "ທ່ານບໍ່ຕ້ອງຢ້ານໃນຂໍ້ນັ້ນ ເພາະວ່າທັມມະດາລົມພາຍຸ ຈະບໍ່ຫັກຫານກໍຫຍ້າ ແລະ ໄມ້ອໍ້ທີ່ໂອນອ່ອນໄປຕາມ - ແຕ່ຍ່ອມຫັກຫານທໍາລາຍຕົ້ນໄມ້ທີ່ສູງສັນໃດ ຜູ້ມີອິດທານຸພາບຍິ່ງໃຫຍ່ ຍ່ອມບໍ່ຫັກຫານຜູ້ນ້ອຍສັນນັ້ນ"

ວ່າແລ້ວ ສອງສະຫາຍກໍພາງົວບັນທະກະເຂົ້າໄປຫາຣາຊສີ....

ໃຫ້ກົວເຊົາຢູ່ແຕ່ໄກ ແລ້ວດີນເອງເຂົ້າໄປຫາອາຊາປິງຄະລະ.

ປິງຄະລະ ຖາມວ່າ: "ເຫັນຕົວມັນແລ້ວບໍ!" ອະນຸພາຄຍະ ຕອບວ່າ: "ເຫັນແລ້ວ ຕາມທີ່ພອະອາດເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງມັນ ເປັນການສົມຈິງ ເພາະອ້າຍນັ້ນ ຄືໃຫຍ່ມະຫິມາ(໑) ໜ້າຢ້ານແທ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳມັນ ບັດນີ້ມັນມາກົມາເຝົ້າພອະບາດເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ຈັດການຮັບຮອງໄວ້ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງກໍຢ່າຟ້າວຢ້ານ ເພາະທັມມະດາ ຝາຍກົ້ນນ້ຳ ຍ່ອມຊາດພັງທະລາຍຍ້ອນກະແສນ້ຳເຊາະ, ຂໍ້ປຶກສາທີ່ບໍ່ອຳບັງກໍລັ້ນດຽວກັນ, ມິດພາບອັນສນິດຍ່ອມແຕກນ້າງຍ້ອນການສັບສໍ່, ຄົນຂີ້ຢ້ານຍ່ອມແຕກຕື່ນຍ້ອນພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງ.

ເມື່ອຍັງບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາຫາເຫດ ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງກໍຢ່າຟ້າວຢ້ານ ນາງໂສເພນີ(໒)ເມື່ອລາວໄດ້ພິສູດ(໓)ມູນເຫດຂອງສຽງໄດ້ຈິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຍ້ອງຍໍນັບຖືຈາກຊາວເມືອງ."

ອາຊາປິງຄະລະ ຖາມ: "ເລື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ຖແລງ:

ນິທານແວ້ນທີ ໔

ເລື່ອງນາງໂສເພນີ

ທີ່ພູຄີ ອັນຢູ່ໃກ້ນະຄອນພິມພຸຣີ ມີສຽງລືກັນວ່າ ເທິງຈອມພູນັ້ນ ມີຜີຮ້າຍຕົວນຶ່ງ ຊື່ ຄັນດາກັນ(໔) ອາໄສຢູ່.

ເລື່ອງເດີມມີວ່າ "ໂຈນຄົນນຶ່ງ ໄດ້ລັກເອົາກະດິງໃຫຍ່ຂອງວັດນຶ່ງ-

---

(໑) ໃຫຍ່ຫລາຍ (໒) ຍິງແມ່ຈ້າງ (໓) ພິສູຈນ໌, ເບິ່ງໃຫ້ຄັກ (໔) ກະດິງ.

ໄປ ເວລາພອນເດີນທາງມາເຖິງພຸ່ມສີ ເລີຍຖືກເສືອຂົບຕາຍ, ໝູ່ລິງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນພຸ່ມສີນັ້ນ ນາງໄດ້ກະດິງໄປ ກໍພາກັນຊົ່ນຫລິ້ນສເນີ. ເລື່ອງທີ່ເສືອຂົບຄົນຕາຍນັ້ນ ກໍມີຄົນຮູ້ຢູ່ ທັງເມື່ອໂຈນຕາຍແລ້ວ ກໍຍັງໄດ້ຍິນສຽງກະດິງດັງຢູ່ ຊາວເມືອງພາກັນຢ້ານກົວອັນຕະລາຍມາກ ຈົນແຕກເມືອງໜີ ຕໍ່ມາມີຍິງໂສ-ເພນີ ຄົນນຶ່ງ ຊື່ ກະຣາໄລ ໄດ້ສືບສວນຄັກແນ່ແລ້ວວ່າ ສຽງນັ້ນ ແມ່ນສຽງກະດິງທີ່ລິງຊົ່ນ ຈຶ່ງສເນີເລື່ອງແກ່ພຣະຣາຊາຂອງເມືອງນັ້ນ ຂໍອາສາໄປຜາບຕີ ຊື່ຄົນຕາກັນ ໃຫ້ສຳເຣັດ ພຣະຣາຊາມີຄວາມຍິນດີປະທານເງິນຄຳໃຫ້ນາງຕາມທີ່ນາງຂໍແລ້ວ ນາງກໍພິທີໄປທຳການບູຊາເທພດາຢູ່ເທິງພູ-ນັ້ນ ແຕ່ທີ່ແທ້ ນາງໄດ້ຊື້ເອົາໝາກໄມ້ທີ່ລິງມັກໄປຖິ້ມເຮັ່ຽຮອາຍໄວ້ໃນປ່າ ພໍລິງເຫັນໝາກໄມ້ ກໍວາງກະດິງລົງມາກິນໝາກໄມ້ ນາງກະຣາໄລຖືໄດ້ກະດິງ ແລ້ວກໍຟ້າວກັບມາເມືອງ ແຕ່ນັ້ນມາສຽງກະດິງທີ່ຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນສຽງຜີຄົນຕາກັນອ້ອງໄຫ້ນັ້ນ ກໍມິດໄປ ແລະ ນາງກໍໄດ້ຮັບຄວາມ-ນັບຖືຈາກຄົນທັງຫລາຍ"ທີ່ນັ້ນເອງ! ເພາະຈັ່ງຊັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງ ກໍຢ່າຟ້າວຢ້ານ.

ໝາຈອກອະສຸພາຄຍະ ເວົ້າທີ່ນີ້ ແລ້ວ ກໍອອກໄປພາງົວນັນທະກະເຂົ້າມາຫາຣາຊສີ ແລະຕໍ່ນັ້ນມາ ຣາຊສີກັບງົວກໍໄດ້ເປັນ-ສະຫາຍຮັກແພງສນິດສນົມກັນຢູ່ເປັນສຸກສຳຣານໃນປ່ານັ້ນສືບມາສັງກາລະນານ ແຕ່ມິຕພາບອັນສນິດສນົມຂອງຣາຊສີກັບງົວນັ້ນ ໃນກາລະຕໍ່ມາ ກໍຖືກໝາຈອກອະສຸພາຄຍະມຸນຕີ ທຳລາຍເສັຽຈົນສອງສະຫາຍນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມພິ-ນາດ.

ນາງຕັນໄຕ ເວົ້ານິທານຮອດບ່ອນນີ້ ກໍພໍດີເປັນເວລາແຈ້ງສວ່າງ

ນາງຈຶ່ງລົມກັບນ້ອງສາວວ່າ: "ນ້ອງອີເລອັນເອີຍ! ນິທານຕອນຕໍ່ໄປ ໃນເຣື່ອງໝາຈອກອະສຸພາຄຍະລັບລໍ່ຫງໍ່ຍົງໃຫ້ ງົວ ກັບ ຣາຊສີ ແຕກກັນນັ້ນ ຍັງຢູ່ຫລາຍ ແລະ ມ່ວນກວ່າທີ່ເວົ້າມາແລ້ວນີ້ ຖ້າເອື້ອຍຫາກມີອາຍຸຍືນຕໍ່ໄປອີກຈັກຄືນນຶ່ງ ເອື້ອຍຈະເວົ້າໃຫ້ຟັງຈົນສຸດ ແຕ່ວ່າສນາຊາຕາຂອງ-ເອື້ອຍ ເຫັນຈະສຸດລົງພຽງໃນວັນນີ້ແລ້ວ ຄົງຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າຂອງນ້ອງແລະບໍ່ໄດ້ເວົ້ານິທານໃຫ້ນ້ອງຟັງອີກຕໍ່ໄປ."

ຝ່າຍພຣະຍາວິມະລະ ນອນຟັງນິທານຂອງນາງຕັນໄຕຢູ່ ຄິດຊື່ນມ່ວນໃນພຣະໄທ ພໍໃຈໃນນິທານຂອງນາງເປັນອັນມາກ ຈຶ່ງທົງຮຳເພີງວ່າ: ຈະໃຫ້ນາງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປອີກຄືນນຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ນາງໄດ້ເວົ້ານິທານພໍສຸດ ແລ້ວຈຶ່ງຈະໃຫ້ຂ້າເສັຽ, ຮຳເພີງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍສະເດັດອອກຈາກຫ້ອງບັນທົມ ລົງສນານຄັນທະວາຣີ(໑) ແລ້ວກໍສະເດັດອອກສນາມປອນປະຊຸມອຳມາດ.

ຝ່າຍມະຫາອຳມາດຜູ້ເປັນບິດາຂອງນາງຕັນໄຕ ແຕ່ໃນກາງຄືນ-ກໍນອນບໍ່ຫລັບຕລອດຄືນ ເພາະເປັນຫ່ວງນຳລູກ ຕື່ນເຊົ້າມາແຮງທຸກໃຈຫລາຍໃນການທີ່ຕົນເອງຈະໄດ້ເປັນຜູ້ປະຫານບຸດຕີຂອງຕົນເອງ ແຕ່ພໍຂຶ້ນໄປເຝົ້າ-ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ ກໍບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນຕັດສັ່ງແນວໃດ ຈົນເຖິງເວລາເລີກສນາມ ທ່ານມະຫາອຳມາດຈຶ່ງມີຄວາມເບົາໃຈ.

ເຖິງຄືນທີສອງ ເວລາຂ້ອນຮຸ່ງແຈ້ງ ນາງອີເລອັນ ກໍປຸກເອື້ອຍຂຶ້ນ-ໃຫ້ເວົ້ານິທານໃຫ້ຟັງດັ່ງຄືນກ່ອນ, ນາງຕັນໄຕລຸກຂຶ້ນ ທູນຂໍອະນຸຍາດນຳພຣະຍາ ແລ້ວຈຶ່ງເລົ່ານິທານເຣື່ອງງົວນັນທະກະ ກັບ ຣາຊສີປິງຄະລະ ທີ່ຖືກໝາຈອກຍຸຍົງໃຫ້ແຕກກັນຕໍ່ໄປວ່າ:

ຢູ່ມາວັນນຶ່ງຣາຊສີ ຊື່ ສະດັບທະກັນ ພີ່ຊາຍຂອງຣາຊສີປິງຄະລະ

(໑) ອາບນ້ຳຫອມ.

ນາຍານ ປິງຄະລະຈຶ່ງອອກໄປຫາເບື້ອນາລ້ຽງພີ່ຊາຍ, ງົວບັນທະກະເຫັນ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຖາມປິງຄະລະວ່າ: "ໂຢ້ວ! ສັດທີ່ທ່ານຂ້າມານີ້ເຊົ້ານີ້ ໄປໃສ ພິດ"

ອາຊາປິງຄະລະ ຕອບ:"ອະສຸພາຄຍະ ແລະ ທະນະບະ ນັ້ນ ແຫລະ ເປັນຜູ່ຈັດການພິດ"

ບັນທະກະ ວ່າ: "ໂອ! ຈັ່ງຊັ້ນກໍບໍ່ຄວນແ ລ້ວ ອ້າຍສອງຕົວນັ້ນ ມັນກິນຫລາຍປານນັ້ນແທ້ຫລີ?"

ອາຊລີຕອບ: "ກໍກິນແດ່ ໃຫ້ຕົວອື່ນແດ່ ເຊີເຊີນໄປຊັ້ນແຫລ້ວ!"

ບັນທະກະວ່າ: "ເປັນຫຍັງມັນມາເຮັດຕາມໃຈ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດດັ່ງນີ້ ໂພດສາດອກ! ເຊີເຊີນເກີນໄປ"

ອາຊາປິງຄະລະ ຕອບ: "ໂອຍ! ມັນເປັນຈັ່ງຊັ້ນເອງພິດທຸກວັນ ນັ້ນແຫລະ"

ບັນທະກະ ວ່າ: "ຖ້າຈັ່ງຊັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນຫລາຍ ເພິ່ນຍັງບອກ ສອນວ່າ: ບ່າວຄົນໃດ ເມື່ອຍັງບໍ່ໄດ້ດອບໃຫ້ນາຍຮູ້ກ່ອນແລ້ວກໍບໍ່ຄວນເຮັດ ສິ່ງໃດຕາມໃຈ ເວັ້ນແຕ່ເຮັດເພື່ອປ້ອງກັນເຫດຮ້າຍ ອັນຈະເກີດແກ່ນາຍ ທີ່ ນັ້ນ; ສ່ວນແຕ່ພຣະຣາຊາ ອາມາດຄວນມີລັກສະນະຄືພົນນ້ຳສອງອີສີ ຄືເວລາ ທ່ຽນ ໃຫ້ໄຫລອອກແຕ່ໜ້ອຍ ເວລາຖອກໃສ່ໃຫ້ຂັງໄວ້ໄດ້ຫລາຍ, ຜູ່ໃດເວົ້າ ວ່າ ຊາຫຍັງກັບເງິນອັດແຈວ ຜູ່ນັ້ນ ເປັນຄົນໄຮ້ຊັບ, ຜູ່ໃດຄອຍຕື່ມແຖມ- ພຣະຣາຊຊັບ ແມ່ນພຽງແຕ່ງດຽວທຸກໆວັນ ຜູ່ນັ້ນເປັນອາມາດທີ່ດີແທ້.... ເພາະຄັງເປັນຫົວໃຈຂອງທ້າວພຣະຍາ; ປະການນຶ່ງ ຊາຍຜູ່ຂົນຊັບແລ້ວ ແມ່ນປະພຶດດີຖືກຕາມປະເພນີ ກໍບໍ່ເປັນທີ່ນິຍົມຂອງຄົນທັງຫລາຍ......

ບໍ່ໜຳ ເນັ້ຽຂອງຕົນກໍເອົາໃຈອອກ ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງຜູ້ອື່ນກໍໄດ້ ແລະ ຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນຄວາມເສັຽຫາຍແກ່ການດຳເນີນນະໂຍບາຍຂອງປະເທດ ຄື:

ຄວາມຟູມເຟືອຍເຊີເຊີນ, ຂາດການສືບສວນ, ການເກັບຫອມລ້ອມ ໂດຍຜິດທາງ ແລະ ການສໍ້ໂກງຂອງຜູ້ຢູ່ທາງ ເຫຼົ່ານີ້ ເປັນລັກສະນະຊົ່ວ ຮ້າຍຂຂອງການຄັງ."

ຝ່າຍອາຊີ ສະຕັບທະກັນ ກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ: "ຟັງແດ່ນ້ອງ! ອະສຸພາ ຄຍະ ກັບ ທະມະນະ ອາໄສເຮັດການບຳເຈົ້ານາເຖິງ ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນ- ກາຣະຍາທິກາຣີ(ຫົວໜ້າການບໍຣິຫານ) ໃນໜ້າທີ່ຮັກສາໄມຕີ ແລະ ສົງຄາມ: ທັມມະດາຜູ້ມີອຳນາດບໍ່ຄວນຕັ້ງ ກາຣະຍາທິກາຣີ ໃນຕຳແໜ່ງ ທະນາທິການ (ຫົວໜ້າການຄັງ) ເພາະຕາມປະເພນີເຄີຍໄດ້ຍິນມາວ່າ:-

ພຣາມ(ນັກບວດ) ໑ ນັກຮົບ ໑ ພົງພັນພີ່ນ້ອງ ໑ ທັງສາມພວກນີ້ບໍ່ ຄວນໃຫ້ເປັນ ທະນາທິການ ຍ້ອນວ່າ:-

ພຣາມ ຂີ້ຖີ່ ບໍ່ຍອມໃຊ້ຊັບ ເຖິງແມ່ນຊັບນັ້ນຈະມີໄວ້ສຳຫລັບໃຊ້ວຽກ ກໍຕາມ, ໃຫ້ນັກຮົບມີໜ້າທີ່ໃນການເງິນ ກໍຈະຖອດດາບອອກຈັດການ, ໃຫ້ພີ່ ນ້ອງວົງວານ ເປັນຂຸນຄັງ ກໍຈະກິນກິນໝົດ ເພາະຖືວ່າຕົນເປັນພີ່ນ້ອງ.

ຜູ້ທີ່ທຳຄວາມຊອບໄວ້ ເມື່ອໄດ້ມີອຳນາດ ກໍບໍ່ສູ່ໃສ່ໃຈໃນຄວາມຜິດ ຂອງຕົນ ຄິດສະຫາວວ່າ ໄດ້ທຳປໂຍດແກ່ນາຍມາແລ້ວ ຈຶ່ງຄິດກະບົດສໍ້ໂກງ ກິນສເມີໄປ.

ຂ້າໃຊ້ເກົ່າ ແມ່ນກະທຳຜິດ ກໍບໍ່ສູ້ຕົກໃຈຢ້ານ ເຮັດອັນໃດເອົາແຕ່ ໃຈໂຕ.

ອາມາດທຸກຄົນບໍ່ຄວນຕັ້ງແຕ່ງໃຫ້ຮັ່ງມີຫລາຍ ເພາະວິທີດຳເນີນ-

ນະໂຍບາຍຂອງນັກປາດ ເພິ່ນວ່າ ອິດທິຂອງຊັບພາຍ້ອມໃຈຄົນໃຫ້ເປັນໄປຕ່າງໆ; ປໂຍດມາເຖິງແລ້ວ ບໍ່ເອົາໄວ້ໃຫ້ໄດ້, ໝູນວຽນຊັບ(ຫາທາງໄດ້)ຖແລງຕາມໃຈບາຍສເນີ, ເສີຍເມີຍຕໍ່ໜ້າທີ່, ຂາດຄວາມພິຈາຣະນາ, ມົວເມົາແຕ່ໃນຄວາມສນຸກ; ເຫລົ່ານີ້ ເປັນຄວາມເສັຽຫາຍຂອງອານາດ.

ລົງໂທດແດ່, ເລື່ອນຕຳແໜ່ງແດ່, ຍ້າຍໜ້າທີ່ແດ່, ນີ້ເປັນວິທີດຳເນີນການຂອງທ້າວພຣະຍາ; ອານາດສ່ວນຫລາຍເປັນຄືກັບກັບຝີອັນໃດໜຶ່ງ ຖ້າບໍ່ບີບແດ່ກໍບໍ່ຄາຍເງິນຫລວງອອກມາໄດ້.

ຄວນຖອດອຳນາດຜູ້ຮັກສາຄັງໃຫ້ເລື້ອຍໆ ເພາະວ່າ ຜ້າອາບນ້ຳບິດເທື່ອດຽວ ນ້ຳຈະໄຫລອອກໝົດໄດ້ຢ່າງໃດ?

ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນີ້ ກໍຄວນຈັດການໃຫ້ຮາບຄາບສາຈັກເທື່ອ ໃນເມື່ອມີໂອກາດ."

ຣາຊາປິງຄະລະ ຮັບວ່າ: "ແມ່ນແທ້! ອ້າຍໝາຈອກທັງສອງຕົວນີ້ ບໍ່ສູ້ຖືຊາຄຳສັ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ."

ສະຕັບທະກັບ ສົ່ງເສີມ: "ຖ້າຈັ່ງຊັ້ນແຮງບໍ່ຄວນປະໄວ້ເປັນອັນ-ຂາດ ຕ້ອງຟ້າວຈັດການ ເພາະເພິ່ນວ່າ ພຣະຣາຊາບໍ່ຄວນປະປ່ອຍໃຫ້ໂອ-ຣົດ(໑)ດື້ດ້ານ, ອັນສິຣິຂອງຜູ້ດື້ດ້ານນີ້ແຕ່ຈະມົວໝອງ, ຄອງໃນຕີຂອງຜູ່ປັ້ນໄປມີແຕ່ຈະສູນເສັຽ, ສະກຸນຂອງພົວເມັຽທີ່ບໍ່ມີອິນທີໃຫ້ເກີດຄວາມກຳ-ໝັດ ມີແຕ່ຈະສັງງສູນ, ຄວາມດີຂອງຜູ້ທີ່ມາກມູນໄປດ້ວຍຄວາມໂລບ ມີແຕ່ຈະທະລາຍ, ພົນແຫ່ງຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ປະພຶດຮ້າຍ ມີແຕ່ຈະລ່ວງຫລົ່ນ, -ຄວາມສຸກໃນສະກົນ(໒)ຂອງຄົນຂີ້ຖີ່ ມີແຕ່ຈະຫ່າງເຫ, ພຣະຣາຊາທີ່ມີອາ-ນາດໂລເລ ມີແຕ່ຈະດັບອາຍ.

---

(໑)ລູກຊາຍ (໒)ສະກົນ: ຮ່າງກາຍ(ສ.ສະກັນທະ)

ພຣະກະສັດ ເປັນເໝືອນບິດາ ທົງປົກປັກຮັກສາປະຊາກອນໃຫ້ພົ້ນໄພ ຈາກຂ້າເສິກ, ຈາກເສວະການາດ, ຈາກສັດຕູ, ຈາກຜູ່ ທີ່ທົງໂພດຜາຍ, ແລະ ຈາກຄວາມໂລບຂອງທ້າວພຣະຍາເອງ.

ສະນັ້ນ ນ້ອງຄວນຟັງຄຳເຕືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຄື ຂໍແນະນຳໃຫ້-ຕັ້ງງົວນັນທະກະ ໃນຕຳແໜ່ງໂພຊະນາທິການ(໑)ເສັງ ເພາະເປັນຜູ່ບໍຣິໂພກແຕ່ສັສຍາຮານ (໒) ຄົງບໍ່ຕ້ອງການຈະສໍ້ໂກງ."

ຣາຊາປົງຄະລະ ເຫັນຊອບຕາມຂໍ້ແນະນຳ ຈຶ່ງຕັ້ງງົວນັນທະກະ ໃຫ້ເປັນ ໂພຊະນາທິການ ປົດອະສຸພາຄຍະ ແລະ ທະນະນະ ອອກເສັງຈາກຕຳ-ແໜ່ງນັ້ນ.

ຕໍ່ມາ ອະສຸພາຄຍະ ແລະ ທະນະນະ ບໍ່ສາມາດຈະລັກລອບກິນອາ-ຫານໄດ້ຕາມເຄີຍ ມີຄວາມຢືດເຄືອງລົງ ຈຶ່ງຍາຣືບຄວາມທຸກຕໍ່ກັນວ່າ ເຮົາຈະທຳຢ່າງໃດ?

ອະສຸພາ. ຍະ ຕອບວ່າ: "ຈະໂສກເສົ້າເສັງໃຈໄປເຮັດຫຍັງ? ເພາະເຣື່ອງນີ້ມັນເປັນຄວາມຜິດຂອງເຮົາເອງ ເຮົາເປັນຜູ່ຊັກຈູງໃຫ້ຣາຊສີກັບງົວເປັນມິດກັນໄດ້ ເຮົາກໍຕ້ອງຫາອຸບາຍທຳລາຍມິດພາບນັ້ນໃຫ້ໄດ້ເໝືອນ-ກັນ ເພາະວ່າ ຄົນສລາດຫລັກແຫລມ ສາມາດປັ້ນເຣື່ອງທີ່ບໍ່ຈິງ ໃຫ້ເຫັນຈິງໄດ້ ດັ່ງດຽວກັນກັບຊ່າງແຕ້ມທີ່ສລາດສາມາດຂຽນຮູບໃຫ້ພົ້ນທີ່ຮາບໃຫ້ຄົນເຫັນເປັນບ່ອນສູງບ່ອນຕ່ຳໄດ້.

ຜູ່ມີໃຈບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຫລົງລືມໃນເຫດການອັນເກີດຂຶ້ນປັດຈຸບັນທັນດ່ວນຜູ່ນັ້ນ ສາມາດແກ້ໄຂຄວາມຂັດຂ້ອງໄດ້ ເໝືອນດັ່ງພະຣິຍາແຕ່ງຄົນລົງງົວກັບ

---

(໑)ໂພຊະນາທິການ : ທີ່ອໝາກອງສະບຽງ (໒)ສັສຍາຫານ : ຫຍ້າ

ຊາຍຊູ້ ໒ ຄົນ."

ທະນະບະ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ເລົ່ານິຍາຍ:-

ນິທານແອັນທີ ໔

ເຣື່ອງ ເມັຽຂອງຄົນລ້ຽງງົວ

ໃນເມືອງທະວາຣາວະດີ ມີເມັຽຂອງຊາວລ້ຽງງົວຄົນນຶ່ງ ເປັນຄົນໃຈໂລເລ ລັກຫລິ້ນຊູ້ ກັບ ທັນທະບາຍິກ(ຕາແສງ) ແລະ ກັບລູກຊາຍຕາແສງນັ້ນອີກ ເພາະ ເພິ່ນກ່າວວ່າ:

ທັມມະດາໄຟບໍ່ຫ່ອນອິ່ມຟືນ, ທະເລໃຫຍ່ບໍ່ອີ່ມນ້ຳ, ຄວາມຕາຍບໍ່ອິ່ມຫາໃນຊີວິດຂອງສັດ, ນາງຜູ້ງາມກະດັດ ກໍບໍ່ອີ່ມໃນຜູ້ຊາຍ.

ຕໍ່ມາວັນນຶ່ງ ເມັຽຄົນລ້ຽງງົວກຳລັງຊື່ນຊົມຢູ່ກັບລູກຊາຍຂອງຕາ-ແສງ, ພໍດີຕາແສງກໍເຂົ້າມາອີກ, ນາງເຫັນຕາແສງມາ ຈຶ່ງເອົາລູກຊາຍຂອງຕາແສງເຊື່ອງໄວ້ໃນຊ່ອງເຂົ້າ ແລ້ວກໍອອກມາພິຣົມຊົມຊື່ນກັບຕາແສງນັ້ນອີກ, ເວລານັ້ນ ຜົວກັບມາຈາກໄຮ່ ພໍນາງເຫັນຜົວມາ ກໍບອກກັບຕາ-ແສງໃຫ້ຖືຄ້ອນທຳທ່າຮ້າຍໄວ້ ແລ້ວໃຫ້ຟ້າວອອກໄປ, ຜົວມາເຖິງຈຶ່ງຖາມເມັຽວ່າ: "ຕາແສງເຂົ້າມາຫຍັງໜີ້?" ເມັຽ ຕອບວ່າ: "ບໍ່ຈັກ! ຮ້າຍໃຫ້ລູກຊາຍແນວໃດບໍ່ຮູ້ ລູກຊາຍຢ້ານແລ່ນມາເພິ່ງຂ້ອຍ ຂ້ອຍເລີຍເອົາເຊື່ອງໄວ້ໃນຊ່ອງເຂົ້າຫັ້ນເນ! ພໍ່ຊອກຫາລູກຊາຍບໍ່ເຫັນ ກໍເລີຍຮ້າຍປືດປ້າດກັບໄປ." ວ່າແລ້ວ ນາງກໍຈູງແຂນລູກຊາຍຂອງຕາແສງອອກມາໃຫ້ເບິ່ງ:-ນີ້ແຫລະ ເພິ່ນຈຶ່ງວ່າ:

ທັມມະດາສັດຕີ ກິນອາຫານແຕ່ ໒ ທີ່ ມີປັນຍາຫລັກແຫລມ ໔ ທີ່

ແລະ ມີກົນມາຍາ ໔ ທີ່ ແຕ່ມີການຣາຄະເຖິງ ໘ ທີ່ ເຫດສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງວ່າ ຜູ້ໃດມີໃຈບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ນັ້ນກໍສາມາດ ແກ້ໄຂຄວາມຂັດຂ້ອງໄດ້ ດັ່ງເນັ້ງຂອງຊາຍລັ້ງງົວ.

ທະມະນະ ເວົ້າວ່າ: "ທີ່ທ່ານເວົ້າມານີ້ແມ່ນຢູ່! ແຕ່ເຮົາເຮັດຈັ້ງໃດ ຄວາມຮັກແພງສນິດສນົມຂອງ ຣາຊສີ ກັບ ງົວ ຈຶ່ງຈະແຕກກັນໄດ້."

ອະສຸພາຄຍະ ຕອບ: "ຕ້ອງຄິດອຸບາຍຕື້ສ່ງອ! ເພິ່ນຍັງວ່າ ຖ້າຈະ ຂື່ມເອົາດ້ວຍກຳລັງ ແລະ ອຳນາດ ບໍ່ສຳເຣັດແລ້ວ ຕ້ອງໃຊ້ກົນອຸບາຍ ແບບ ດຽວກັນກັບກາທຳອຸບາຍໃຫ້ງູເຫົ່າຖືກຂ້າຕາຍ" ແລ້ວອະສຸພາຄຍະ ຈຶ່ງເລົ່າຕໍ່ ໄປວ່າ:-

ນິທານແອ້ນທີ ໕

ເຣື່ອງ ກາ ກັບ ງູເຫົ່າ

ມີສອງກາຜົວເມັຽເຮັດຮັງຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້, ງູເຫົ່າຕົວນຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນ-ໂກນໄມ້ຕົ້ນນັ້ນ, ເວລາໃດ ນາງກາປະໄຂ່ໄວ້ໃນຮັງ ງູເຫົ່າໄປລັກກິນໝົດ ນາງກາຈຶ່ງຫາຣິບຄວາມທຸກນຳຜົວວ່າ ເຮົາຄວນໜີຈາກຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນີ້ເສັຽ ເພາະ ວ່າ ຕາບໃດທີ່ງູເຫົ່າຕົວນີ້ຍັງຢູ່ໜີ້ ລູກຂອງເຮົາຄົງບໍ່ມີວັນເປັນຕົວເລີຍ ເພາະ ເພິ່ນວ່າ: ເມັຽຮ້າຍ, ເພື່ອນໃຈຄົດ, ບ່າວຄຽງຄວາມ, ຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ມີງູ - ເຫົ່ານີ້ ແມ່ນມັດຈຸຣາດ(໑) ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

ກາຕົວຜົວຕອບວ່າ: "ເຣື່ອງທີ່ນີ້ຢ່າຟ້າວວາງອາໄລ ເຮົາໄດ້ຮັບໄພ-ຈາກງູຕົວນີ້ມາພໍແຮງແລ້ວ ຄາວນີ້ເຮົາຕ້ອງຈັດການກັບມັນ ເພາະວ່າ:

ຜູ້ໃດມີປັນຍາ ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ມີກຳລັງ, ຜູ້ໄຮ້ປັນຍາ ຫລືຈະສູ້ຜູ້ມີປັນຍາໄດ້ ດັ່ງຣາຊສີຕົວມີກຳລັງແຕ່ໄຮ້ປັນຍາ ເລີຍຕ້ອງເສັຽປຽບໃຫ້ກະຕ່າຍ."

ນາງກາ ຖາມວ່າ: ເລື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?

ກາຜູ້ ບັນຣະຍາຍ:-

ນິທານແອັນທີ ໔

ເລື່ອງ ຣາຊສີ ກັບ ກະຕ່າຍ

ມີຣາຊສີຕົວນຶ່ງ ເປັນພຍາຂອງສັດ. ພວກສັດທັງຫລາຍປະຊຸມ-ຕົກລົງກັນປັນຜຽນໄປໃຫ້ຣາຊສີກິນວັນລະຕົວ. ວັນນຶ່ງຖືກຜຽນກະຕ່າຍເຖົ້າ ມັນຈຶ່ງຄຶດຕຶກຕອງວ່າ:

"ຍ້ອນຢ້ານຕາຍຕົວ! ຄົນຈຶ່ງນົບນອບພອບຄານ ບັດນີ້! ເຖິງວາຣະຈະຕ້ອງຕາຍແນ່ແລ້ວ ຈະໄປຢຳແຍງໂຄຣົບນັ້ນເຮັດຫຍັງ?" ຄຶດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍເຂົ້າໄປຫາຣາຊສີຕາມສະບາຍ ບໍ່ຟ້າວຟັ່ງ ຝ່າຍຣາຊສີຄອຍຖ້າຢູ່ເຫິງ ມີຄວາມຫິວຫລາຍ ພໍເຫັນກະຕ່າຍມາຈຶ່ງນາບວ່າ: "ມຶງໄປອໍ້ແອ້ ຢູ່ໃສ ຈຶ່ງມາຊ້າແທ້!"

ກະຕ່າຍ ຕອບວ່າ: "ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເດີນມາຕາມທາງ ຖືກຣາຊສີອີກຕົວນຶ່ງຄຸມໄວ້ ແລະບັງຄັບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາບານວ່າ ຕ້ອງກັບຄືນໄປ ຂ້າພະເຈົ້າອ້ອນວອນເກືອບຕາຍຈຶ່ງມາໄດ້."

ຣາຊສີຄຽດເປັນໄຟ: "ອ້າຍຮ້ານັ້ນ ມັນຢູ່ໃສ? ພາກູໄປເບິ່ງ!" ວ່າແລ້ວກະຕ່າຍກໍພາໄປ ແລ້ວຊີ້ບອກໃຫ້ຣາຊສີເບິ່ງເງົາຕົວເອງອັນສ່ອງຢູ່ໃນຖ້ຳແກ້ວທີ່ເປັນເຫວເລິກ ຣາຊສີຫລຽວລົງໄປເຫັນ ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຄູ່-ແຂ່ງຂັນອຳນາດອີກຕົວນຶ່ງຕ່າງຫາກ ມີຄວາມຈອງຫອງ ກໍໂດດລົງໄປໃນ-ຖ້ຳແກ້ວ ເລີຍຕຳຫີນຄົມອີກແຕກຕາຍ.

ກາຕິວຊູ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: "ເຫດດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ ຜູ້ມີຢາ ຕ້ອງຕາບຜັດຜູ້ມີກຳລັງແຕ່ຫາຢາບໍ່ໄດ້." ເວົ້າແລ້ວຈຶ່ງບອກອຸບາຍ ແດ່ເນັ້ງ ວ່າ: "ຢູ່ໃກ້ຕົ້ນໄມ້ທີ່ເຮົາຢູ່ນີ້ມີບໍ່ລ້າງ ພຣະຣາຊໂອຣົດຂອງກະສັດນາສິງບໍ້ ລເມີ ແລະນັກຖອດສັງວານຄໍວາງໄວ້ເທິງກ້ອນຫີນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄປລັກເອົາສັງ-ວານນັ້ນ ມາໄວ້ທີ່ໂກນໆ." ນາງກາ ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຜົວ ຝ່າຍໆ ກໍເລີຍຖືກພວກມະຫາດເລັກຂ້າຕາຍໃນເວລານາຊອກຫາສາຍສັງວານ.
ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ "ຖ້າຈະຂົ້ນເອົາດ້ວຍກຳລັງບໍ່ໄດ້ ຕ້ອງໃຊ້ກົນອຸບາຍ" ອະນຸພາຄຍະວ່າ.

ແລ້ວໝາຈອກທັງສອງກໍເຂົ້າໄປຫາຣາຊາປິງຄະລະ ສະແດງຄວາມໂຄຣົບຕາມທຳນຽມແລ້ວ ອະນຸພາຄຍະຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຣາຊສີວ່າ: "ເທວະ ຂ້າ-ພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນເຫດຮ້າຍຢ່າງນຶ່ງອັນໜ້າຢ້ານ ອາດເປັນໄພມາເຖິງພູຣະບາດເປັນເຈົ້າໄດ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມາຣາຍງານ ເພາະປະເພນີມີຢູ່ວ່າ: ພຣະຣາຊາເປັນເໝືອນດັ່ງພາຊະນະຮັບໂພຄຊຸກ(໑), ມຸນຕີ ເປັນເໝືອນດັ່ງພາ-ຊະນະຮັບຮອງຣາຊກິດ; ເມື່ອຣາຊກິດຂອງພຣະຣາຊາເສັງຕາຍພາດພັ້ງໄປ ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຕິຕຽນ ກໍແມ່ນມຸນຕີ; ອີກປະການນຶ່ງ ເປັນບ່າວທ່ານ - ຄວນສະລະຊີວິດຍອມໃຫ້ຕັດຫົວ ດີກວ່າຈະປະວາງໃຫ້ຜູ້ຄິດຄິດທຳຮ້າຍແກ່-ເຈົ້າ ຂອງຕົນ."

ຣາຊາປິງຄະລະ ຖາມ: "ເຮື່ອງອັນໃດກັນ" ອະນຸພາຄຍະວ່າ: "ດຽວນີ້ ອ້າຍບັນທະກະ ສະແດງອາການບໍ່ສົມຄວນຕໍ່ພຣະບາດ ຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ ມັນກໍກ້າກ່າວນິນທາຕຸ່ມສັກດານຸພາບຂອງພຣະບາດ ເຫັນທີ່ນັ້ນບັງອາດ

---

(໑)ສເວີຍຄວາມສຸກ

ຢາກເປັນຣາຊາໃນປ່ານີ້ເປັນແນ່ແທ້ ຂ້າແຕ່ຣາຊາ ການທີ່ພຣະກະສັດຜູ້ທົງອານຸພາບ ມາຖອດຖອນຂ້າເກົ່າຜູ້ຮູ້ຊຳນານໃນຣັຖສາດ(໑)ເສັຽໝົດ ແລ້ວຕັ້ງຄົນໃໝ່ທີ່ມີແຕ່ຄວາມຖແລງແປງລົ້ນໃຫ້ເປັນແທນນັ້ນ ເປັນຄວາມເສັຽຫາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ອາດພາໃຫ້ປະເທດບ້ານເມືອງຫລົ້ນຈົມໄດ້ ດັ່ງດຽວກັນກັບພຣະຍາເກສະທຸມມະຣາດ."

ຣາຊາປົງຄະລະ ມີຄວາມສົງໄສ ຈຶ່ງຖາມວ່າ"ເຣື່ອງເປັນຢ່າງ-ໃດ?"

ອະສຸພາຄຍະ ບັນຍາຍ:

ນິທານແອັນທີ ໗

ເຣື່ອງ ພຣະຍາເກສະທຸມມະຣາດ

ປາງກ່ອນ ພຣະກະສັດນາມວ່າ ວິທຸມມະຣາດ ສເວີຍສິນບັດຢູ່ໃນປະເທດມະຫາຣັດຖະ ພຣະອົງມີອຳມາດໃຫຍ່ ໔ ຄົນ ເປັນທີ່ປຶກສາຣາຊ-ການ ແລະ ຈັດພຣະຣາຊກິດຕາງພຣະອົງ ພຣະຣາຊາວິທຸມມະຣາດມີໂອ-ຣົດອົງນຶ່ງ ນາມວ່າ ເກສະທຸມມະຣາດ ເປັນມະກຸດຣາຊກຸມມານ(໒) ແຕ່ເກສະທຸມມະຣາດ ມີປາວໂລ່ເລ ແລະ ສໍພິຖແລງກັບຢູ່ ໔ ຄົນ.

ຕັ້ງນຶ່ງມີຂ້າເສິກມາຢ່ຳຍີເຂດແດນ ພຣະຍາວິທຸມມະຣາດ ຈຶ່ງຕັດສັ່ງໃຫ້ອຳມາດໃຫຍ່ ໔ ຄົນນັ້ນ ເປັນແມ່ທັບຍົກພົນອອກໄປຂັບໄລ່ສັດຕູ ພໍສົງຄາມສງົບແລ້ວ ພຣະອົງປະທານຄວາມຊອບ ຕັ້ງໃຫ້ອຳມາດທັງ ໔ ຄົນນັ້ນ ເປັນເຈົ້າເມືອງຮັກສາເຂດແດນຣາຊອານາຈັກ.

---

(໑)ແບບແຜນການປົກຄອງປະເທດ (໒)ຜູ່ຈະສເວີຍເມືອງແທນ.

ຝ່າຍບ່າວ ໔ ຄົນຂອງກຸມມານເກສະຫຸມມະອາດ ເຫັນອຳມາດ ໔ ຄົນ ໄດ້ດີມີຄວາມສຸກ ກໍຄຶດຕຶງສາ ຈຶ່ງຈາກັນເປັນຄວາມລັບ ແລ້ວເຂົ້າໄປຫາເກສະຫຸມມະຣາຊກຸມມານ ທູນວ່າ "ຂ້າແຕ່ພຣະກຸມມານ ບັດນີ້ ອຳມາດໃຫຍ່ຂອງພຣະຣາຊບິດາ ໄດ້ຮັບອິສຣິຍະຍົດເປັນອັນມາກ ທັງມີຄວາມສຸກບໍຣິບູນດ້ວຍຊັບສິນບັດນາໆປະການ ຈຶ່ງພາກັນຄິດຫ້າວຫານບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອຟັງນັບຖືແລະຢຳແຢງໃນພຣະອົງຕໍ່ເປັນມະກຸດຣາຊກຸມມານເລີຍ ຖ້າບໍ່ເຊື່ອຂໍໃຫ້ພຣະອົງມີໜັງສືສັ່ງໄປໃຫ້ພວກນັນຫາຂອງທີ່ຕ້ອງປະສົງມາຖວາຍລອງເບິ່ງ, ພວກຂ້າພຣະບາດຈະຖືໄປເອງ ເຂົາຈະຈັດໃຫ້ຕາມພຣະປະສົງຫລືບໍ່?"

ພຣະກຸມມານຫລົງເຊື່ອ ຈຶ່ງຂຽນໜັງສືສັ່ງບັງຄັບໃຫ້ອຳມາດທັງ ໔ ຄົນນັ້ນ ຈັດຫາບັນນາການເປັນຕົ້ນ ເງິນຄຳ ແລະສິ່ງຂອງທີ່ຫາຍາກເຂົ້າມາຖວາຍ ແລ້ວມອບໜັງສືໃຫ້ມະຫາດເລັກ ໔ ຄົນນັ້ນຖືໄປໆ ມະຫາດເລັກທັງ໔ ຄົນ ໄປເຖິງຂຸນດ່ານແລ້ວ ຈຶ່ງເອົາໜັງສືຂອງພຣະຣາຊກຸມມານມອບໃຫ້ - ພວກຂຸນດ່ານທັງ ໔ ໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມຍິນດີຈັດການຕ້ອນຮັບມະຫາດເລັກຂອງພຣະຣາຊກຸມມານເປັນຢ່າງດີ ແລ້ວຈັດຫາບັນນາການຕ່າງໆ ໃຫ້ຕາມປະສົງ ພວກມະຫາດເລັກທັງ ໔ ຄົນນັ້ນ ໄດ້ບັນນາການແລ້ວ ກໍແບ່ງປັນກັນໄປບຳຣຸງຄອບຄົວຂອງໃຜມັນ ບໍ່ທໍ່ແຕ່ນັ້ນ ຍັງກັບມາທູນພຣະຣາຊກຸມ-ມານວ່າ "ພວກຂຸນດ່ານທັງ ໔. ຄົນ ບໍ່ໄດ້ຈັດຫາບັນນາການໃຫ້ຕາມປະສົງ-ຈັກຢ່າງ ທັງຍັງດູໝິ່ນດູແຄວນພຣະຣາຊກຸມມານເປັນອັນມາກອີກດ້ວຍ."

ພຣະຣາຊກຸມມານໄດ້ສະດັບຟັງ ກໍມີພຣະໄທອາຄາດພວກຂຸນດ່ານ-ນັ້ນເປັນກຳລັງ ແຕ່ຍັງອົດກັ້ນໄວ້ໄດ້ ເພາະຍັງບໍ່ເຖິງເວລາ ຕໍ່ມາເມື່ອພຣະຣາຊບິດາຕາຍໄປ ພຣະຣາ ຊກຸມມານນັ້ນກໍໄດ້ຂຶ້ນສເວີຍຣາດເປັນພຣະກະ-

ສັດແທນ ຈຶ່ງມີພຣະຣາຊອົງການສັ່ງປົດຂຸນດ່ານທັງ ໕ ຄົນ ຜູ້ເປັນອາມາດເຫຼົ່ານັ້ນອອກ ເອົາໄປປະຫານຊີວິດເສັຽ ແລ້ວຕັ້ງບ່າວ ໕ ຄົນຂອງຕົນໃຫ້ໄປເປັນຂຸນດ່ານແທນ, ອາມາດໃໝ່ເປັນຄົນໂລເລບໍ່ຮູ້ໃນຫລັກຣັຖສາດ ທຳການບີບຄອງປະຊາຣາດຕາມລຳພັງໃຈ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເກີດເດືອດຮ້ອນ ບໍ່ນານພຣະຍາຕຸງຄະພົນ ຜູ້ເປັນສັດຕູເກົ່າໄດ້ຊາບຂ່າວຄວາມເປັນໄປຂອງພວກ-ອາມາດໃໝ່ແຫ່ງພຣະເກສະທຸມມະຣາດ ຈຶ່ງຍົກຣິພົນໂຍທານາຣົບເອົາ-ເອົາປະເທດມະຫາຣັຖະໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ສ່ວນພຣະຍາເກສະທຸມມະຣາດລັກອອກໜີຈາກພຣະນະຄອນໄດ້ ກໍຂຶ້ນມ້າໜີເຂົ້າປ່າໄປແຕ່ອົງດຽວ.

ອະນຸພາຄຍະ ເວົ້າຊ້ຳຄວາມເກົ່າວ່າ: "ເພາະສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ ການທີ່ກະສັດຜູ້ທິ້ງອານຸພາບ ມາຖອດຖອນຂ້າເກົ່າຜູ້ຮູ້ຊຳນານໃນ-ຣັຖສາດອອກເສັຽ ແລ້ວຕັ້ງຄົນໃໝ່ຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຊຳນານ ເຂົ້າມາແທນນັ້ນເປັນໄພແກ່ສິຣິຣາຊສົມບັດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ດັ່ງດຽວກັນກັບພຣະຍາເກສະ-ທຸມມະຣາດ ທີ່ເລົ່າມາ."

ອະນຸພາຄຍະ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: "ຂ້າແຕ່ພຣະຣາຊາ ໃນປະເທດນີ້ກໍມີ-ແຕ່ພຣະບາດເປັນເຈົ້າມີອຳນາດສິດຂາດດີຢູ່ແລ້ວ ບໍ່ຄວນຈະມອບອຳ-ນາດໃຫ້ຜູ້ອື່ນອີກ ບັດນີ້ ພຣະບາດເປັນເຈົ້າມາຖອດຂ້າເກົ່າອອກໝົດ ແຕ່ງຕັ້ງຄົນຕ່າງແດນໃຫ້ເປັນໃຫຍ່ ມີອຳນາດເໜືອພວກເກົ່ານີ້ ບໍ່ຫອນຖືກຕ້ອງ-ຕາມທຳນອງຄອງທັມ ເພາະວ່າ ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ ບໍ່ຄວນຊ່ອຍເຫລືອເກື້ອກູນ-ຄົນຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ຍິ່ງກວ່າຄົນພາຍໃນຂອງຕົນ ໂດຍອ້າງວ່າຄົນເກົ່າກະທຳຜິດ ເພາະຜູ້ທີ່ຈະທຳຄວາມເສັຽຫາຍໃຫ້ແກ່ຣາຊສົມບັດໂດຍການໄຂ-ຄວາມລັບໃຫ້ແຜ່ຫາຍ ນອກຈາກຄົນ(ຕ່າງເມືອງ)ນັ້ນຫລ້ອ ຈະແມ່ນໃຜ?

ອີກປະການນຶ່ງ ເພິ່ນກ່າວໄວ້ວ່າ: ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກຫົວຕີນປາຍ-ນອນ (ຄວາມປະພຶດເປັນໄປຂອງເຂົາ) ຜູ້ນັ້ນບໍ່ຄວນໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມເຮືອນ ເມັນຖືກຂ້າຕາຍຍ້ອນໃຫ້ເຮືອດມາອາໄສຢູ່ນຳ."

ຣາຊາປິງຄະລະ ຖາມ: "ເລື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ເລົ່ານິຍາຍ:

ນິທານແອັນທີ ໙

ເລື່ອງ ເມັນກັບເຮືອດ

ເມັນຕົວນຶ່ງ ຊື່ ອະມະຄະທິບ ອາໄສຢູ່ໃນອາສນາອັນເປັນທີ່ບັນທົມຂອງພຣະຍາໂກສະລະຣາດ ອີງສເວີຍຣາຊສິນບັດຢູ່ໃນນະຄອນໂກສະລະບີ-ໄລ ມັນຄ່ອຍດູດກິນເລືອດຂອງພຣະຍາທຸກໆວັນ ໂດຍພຣະຍາບໍ່ຮູ້ເມື່ອເພາະປາກມັນອ່ອນ, ວັນນຶ່ງ ມີເຮືອດຕົວນຶ່ງ ຊື່ ຈັນທາລະ ມາຂໍອາໄສຢູ່ນຳເມັນເພາະຢາກລອງດູດກິນເລືອດພຣະຍາເບິ່ງ ເມັນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ເຮືອດວ່າ "ກູໃຫ້ມຶງອາໄສຢູ່ນຳບໍ່ໄດ້ດອກ ເພາະປາກຂອງມຶງແຂງຫລາຍ ຜູ້ທີ່ປາກແຂງຍ່ອມຂົບຜູ້ອື່ນຕາຍ ເໝືອນດັ່ງປູໜີບຄໍນົກຍາງຕາຍສັນນັ້ນ"

ເຮືອດຖາມ: "ເລື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ເມັນ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ລ

ເລື່ອງ ປູ ກັບ ນົກຍາງ

ມີປ່າໃຫຍ່ປ່ານຶ່ງຢູ່ເຂດແຂວງເມືອງມັດຊິມະບີໄລ ທີ່ໃກ້ປ່ານັ້ນ ມີໜອງນຶ່ງ ຊື່ ກັກກຸທະ (໑) ມີໝູ່ປາອາໄສຢູ່ເປັນອັນມາກ ມີນົກຍາງເຖົ້າ

(໑) ໜອງກຸນ

....

ຕົວນຶ່ງ ມາເຫັນໜອງນັ້ນມີປາຫລາຍ ກໍບິນແອະລົງໄປປະລົງຈະໄດ້ກິນປາ ສ່ວນພວກປາທັງຫລາຍເຫັນນົກຍາງ ກໍເຕືອນກັນບໍ່ໃຫ້ອອກມາບ່ອນແປນ, ນົກຍາງບໍ່ໄດ້ກິນປາໃນແຂບໜອງທາງດ້ານນີ້ ຈຶ່ງບິນໄປລົງທາງໃໝ່ ແລ້ວທຳອຸບາຍເປັນທຸກຍືນຂາດຽວ ມີນ້ຳຕາໄຫລຍ້ອຍອອກ ແມ່ນເຫັນປານ້ອຍລອຍມາໃກ້ທ່ານໄປມາຕາມຫວ່າງຂາ ກໍບໍ່ສອບກິນ ປາໃຫຍ່ຕົວນຶ່ງມາເຫັນອາການນົກຍາງເປັນຢ່າງນັ້ນ ຄິດປລາດໃຈຈຶ່ງຮ້ອງຖາມແຕ່ໄກວ່າ "ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງມາຢືນໂສກເສົ້າເຫງົາຫງອມຢູ່ບໍ່ກິນອາຫານ"

ນົກຍາງ ຕອບ: "ດູລາປາ ຂໍທ່ານຈົ່ງຟັງຂ້າພະເຈົ້າກ່ອນ ຂ້າພະເຈົ້ານີ້ແຕ່ເດີມກໍມີປົກກະຕິກິນປາເປັນອາຫານ ບັດນີ້ໄດ້ໄປຮັບສີນມາຈາກທ່ານມຸນີ(໑)ທີ່ຢູ່ໃນປ່າຫິມມະພານ ທ່ານສອນໃຫ້ງົດເວັ້ນການຂ້າສັດເສັງ ເພາະເປັນບາບ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ງົດເວັ້ນບໍ່ກິນສັດເປັນ ເປັນອາຫານຕັ້ງແຕ່ບັ້ນມາ ປະກອບກັບໄດ້ຮຽນທັມຫລາຍຂໍ້ ຈຶ່ງເປັນຜູ້ມີໃຈກະຣຸນາ ວັນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າມາຈາກອຸດຣະປະຄອນ ໄດ້ຍິນພຣະກະແສຮັບສັ່ງຂອງພະຍາເມືອງນັ້ນວ່າ ຈະໃຫ້ພວກພານແຫມາລົງປາທີ່ໜອງກັກກຸທະນີ້ ໃນເວລາບໍ່ນານ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ມີຄວາມສົງສານພວກສູເປັນອັນມາກ ຈຶ່ງໄດ້ມາບອກ.

ປາທັງຫລາຍໄດ້ຍິນນົກຍາງເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ມີຄວາມດີໃຈຍ້ານ ຈຶ່ງເວົ້າອ້ງວອນນົກຍາງວ່າ: "ຂ້າແຕ່ທ່ານນົກຍາງ ຖ້າແມ່ນຈິງຄືຄວາມທ່ານເວົ້າແທ້ ທ່ານຄິດເຫັນຈັ່ງໃດແດ່ໃນການທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກຂ້າພະເຈົ້າ"

ນົກຍາງຕອບວ່າ: "ມີໜອງໃຫຍ່ໜອງນຶ່ງຢູ່ທາງປະເທດທັກສິນາບົດນ້ຳເລິກ

---

(໑)ຣິສີ, ນັກປາດ.

ແລະ ໃສສະອາດດີ ຖ້າພວກທ່ານຍ້າຍໄປຢູ່ໜອງນັ້ນໄດ້ ກໍພົ້ນໄພ"

ປາ ຖາມ: "ເຮັດແນວໃດພວກຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄປໄດ້?"

ນົກຍາງ ຕອບ: "ຖ້າພວກທ່ານເຊື່ອໃຈຂ້າພະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າ ກໍຈະພາໄປ ໂດຍຄາບພວກທ່ານໄປເທື່ອລະໂຕ"

ປາທັງຫລາຍປຶກສາກັນ ຕົກລົງໃຫ້ນົກຍາງພາປາຕົວນຶ່ງໄປເບິ່ງ-ກ່ອນ ຖ້າມີຈິງແທ້ກໍໃຫ້ກັບຄືນມາບອກ ເມື່ອຕົກລົງກັນແລ້ວ ນົກຍາງກໍຄາບປາຕົວນັ້ນພາໄປເຖິງໜອງໃຫຍ່ອັນຢູ່ທາງປະເທດທັກສິນາບົດ ປ່ອຍປາຕົວນັ້ນລົງໄປໃນໜອງໃຫ້ລອຍຫລິ້ນຕາມສະບາຍໃຈແລ້ວພາກັບຄືນມາໜອງເດີມ ປາຕົວນັ້ນກໍບອກເລົ່າແກ່ຝູງປາທັງຫລາຍຕາມທີ່ຕົນໄດ້ໄປເຫັນມາ, ຝູງປາໄດ້ຊາບດັ່ງນັ້ນ ກໍຊອງຊໍກັນເຂົ້າມາຂໍໃຫ້ນົກຍາງພາໄປ ນົກຍາງໄດ້ທີ ຈຶ່ງຄາບປາໃນໜອງນັ້ນໄປກິນທີລະຕົວໆຈົນໝົດໜອງ.

ໃນຄັ້ງນັ້ນ ມີປູໃຫຍ່ຕົວນຶ່ງ ຊື່ຈັບທາລະກັກກະຕະ ມັນເຫັນນົກຍາງຄາບປາໄປດັ່ງນັ້ນທຸກວັນ ກໍມີຄວາມສົງໄສຄິດໃນໃຈວ່າ: "ບໍ່ຫລອນວ່ານົກຕົວນີ້ຫລອກເອົາພີ່ນ້ອງຂອງກູໄປກິນໝົດແລ້ວຫລື? ກູລອງໄປເບິ່ງເອງກ່ອນ-ນາ!" ຄິດແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫານົກຍາງ ເວົ້າອ້ອນວອນວ່າ: "ດູລາທ່ານນົກຍາງ ທ່ານຈົ່ງເມດຕາພາຂ້າພະເຈົ້າໄປນຳແດ່" ນົກຍາງເຫັນປູກໍຄິດວ່າ "ປານີ້ກູໄດ້ກິນທຸກວັນໆຈົນເບື່ອແລ້ວລ່ອນປູຍັງບໍ່ທັນໄດ້ລອງເບິ່ງ ວັນນີ້ ກູຈະລອງຊີມອ້າຍປູນີ້ລອງເບິ່ງກ່ອນນາ!" ຄິດແລ້ວກໍຮັບຮອງຈະພາປູໄປ ແຕ່ພໍອ້າປາກຈະຄາບເອົາປູ ປູສລາດຈຶ່ງເວົ້າກັບນົກຍາງວ່າ: "ຂ້າພະເຈົ້າລອກຄາບໃໝ່ ອອງຍັງອ່ອນຢູ່ ເມື່ອທ່ານຄາບແຮງ ອອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະແຕກ, ປະການນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານທ່ານຄາບບໍ່ໝັ້ນ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຕົກຕາຍ,

ສະນັ້ນ-ຂໍທ່ານກະຣຸນາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄາບຄໍທ່ານໄປເຖີ້ນ" ນົກຍາງບໍ່ຮູ້ກົນອຸບາຍຂອງປູກໍຍອມໃຫ້ປູຄາບຄໍແລ້ວພາບິນໄປ ເຖິງບ່ອນທີ່ຕົນເຄີຍເຊົາກິນປາກໍພາປູແອະລົງ ປູແລເຫັນກ້າງປາເຕັມຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ກໍຮູ້ໄດ້ທັນທີວ່ານົກຍາງພາປາມາກິນໃນທີ່ນີ້ ຈຶ່ງໜີບຄໍນົກຍາງໃຫ້ແໜ້ນເຂົ້າແລ້ວຂນາບນົກຍາງວ່າ: "ມຶງຈົ່ງພາກູຄືນໄປໜອງເກົ່າຂອງກູດຽວນີ້ ກູຈຶ່ງຈະວາງຄໍມຶງ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກູກັບມຶງຕ້ອງຕາຍນຳກັນ" ນົກຍາງເຈັບຫລາຍ ຈຶ່ງພາປູບິນກັບຄືນໄປພໍເຖິງໜອງ ປູກໍໜີບຄໍນົກຍາງຂາດຕາຍກັບບ່ອນ.

ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ(ເມັ່ນເວົ້າ)ຈຶ່ງວ່າ "ຜູ້ທີ່ປາກແຂງ-ຍ່ອມຂົບຜູ້ອື່ນຕາຍ" ເຫດດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ທ່ານອາໄສຢູ່ນຳບໍ່ໄດ້.

ເຮືອດໄຫວ້ວອນ: "ເຖິງແມ່ນປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ້າແຂງກໍຈະບໍ່ທຳໃຫ້ທ່ານຕ້ອງເດືອດຮ້ອນ ເພາະຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປອາໄສເຂົາ ແລ້ວທຳໃຫ້-ເຂົາເດືອດຮ້ອນນັ້ນ ເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ"

ເມື່ອເມັ່ນຍິນຍອມໃຫ້ເຮືອດອາໄສຢູ່ນຳແລ້ວ ໃນຄືນນຶ່ງ ພຣະຍາກຳລັງບັນທົມຫລັບ ເຮືອດອົດບໍ່ໄດ້ກໍອອກມາຂົບກິນເລືອດພຣະຍາ ພຣະຍາຕື່ນຂຶ້ນໃຕ້ໄຟສ່ອງຫາບໍ່ເຫັນເຮືອດ ເຫັນແຕ່ເມັ່ນ ເພາະໜີບໍ່ທັນ ພຣະຍາເຂົ້າໃຈວ່າເມັ່ນຂົບ ກໍຂ້າເສັຽ ສ່ວນເຮືອດໜີໄປໄດ້.

ອະນຸພາຄຍະ ເລົ່ານິທານອັນນີ້ໃຫ້ອາຊສີຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວສໂລກນີ້ວ່າ:

"ຜູ້ໃດ ເມື່ອຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປະພຶດຂອງເຂົາແລ້ວ ແລະ ໃຫ້ເຂົາຄົນອື່ນມາອາໄສ ຜູ້ນັ້ນ ກໍຄົງບໍ່ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ດັ່ງດຽວກັບກັບເມັ່ນນັ້ນຕາຍຍ້ອນເຮືອດ ຊື່ຈັນທາລະ ສະນັ້ນ"

ອະສຸພາຄຍະ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: "ບັດນີ້ ພຣະບາດເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ນັນ-ທະກະ ຜູ້ທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຫົວນອນປ່າຍຕີນ ເຂົ້າມາອາໄສຢູ່ນຳ ບໍ່ເໝາະຍັງຕັ້ງໃຫ້ມີຍົດສັກສູງດ້ວຍ ອັນນີ້ເປັນໄພຢ່າງມະຫັນ(໑) ເພາະມັນຈະຕ້ອງທຳຮ້າຍຕໍ່ພຼະບາດເປັນເຈົ້າໃນວັນໃດວັນນຶ່ງ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ຣະວັງຕົວດັ່ງນີ້ ຫາກຍັງບໍ່ເຊື່ອຟັງ ພາຍຫລັງມາ ຈະມາຕູ່ອາມາດບໍ່ໄດ້"

ຣາຊາປິງຄະລະ ຄິດໃນໃຈວ່າ: "ພຽງແຕ່ໄດ້ຟັງຄຳຫາຂອງຝ່າຍ-ດຽວ ບໍ່ຄວນທຳໂທດຜູ້ອື່ນ ເມື່ອໄດ້ສືບສວນເຫັນຈິງແລ້ວ ຈຶ່ງຄວນທຳໂທດຫລືຍ້ອງຍໍ" ຄິດແລ້ວ ຈຶ່ງຫັນມາເວົ້ານຳອະສຸພາຄຍະວ່າ: "ຖ້າເຮົາຈະກ່າວ-ເຕືອນໃຫ້ນັນທະກະຮູ້ເນື້ອ ແລະປ່ຽນໃຈໃໝ່ເສັຽ ຈະບໍ່ດີຫລື?"

ອະສຸພາຄຍະ ຟ້າວຄັດຄ້ານວ່າ: "ບໍ່ຄວນເລີຍ! ບໍ່ຄວນເລີຍ! ເພາະຈະທຳຄວາມລັບໃຫ້ແຕກກະຈາຍອອກ ຄວາມລັບເປັນຂອງແພງ ຕ້ອງຮັກສາໃຫ້ແຈບ ຢ່າໃຫ້ຟົ້ງຟື່ອໄດ້ ຖ້າຟົ້ງຟື່ອແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີຜົນປະການໃດ ອັນຜູ້ຈະທຳທຸຣະຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງ ຖ້າບໍ່ຟ້າວທຳໃຫ້ທັນກັບເຫດການແລ້ວ ເວລາກໍຈະກືນກິນທຸຣະຂອງຜູ້ນັ້ນເສັຽ"

ຣາຊສີ ເວົ້າ: "ຈັ່ງໃດກໍຊ່າງ ເຮົາຕ້ອງພິຈາຣະນາໃຫ້ຮູ້ເສັຽ-ກ່ອນວ່າ ງົວນັນທະກະມັນຈະມີອຳນາດ ແລະ ກຳລັງພໍຈະທຳອັນຕະຣາຍໃຫ້ເຮົາໄດ້ພໍປານໃດ?"

ອະສຸພາຄຍະ ຕອບວ່າ:"ເທອະ ນອກຈາກເບິ່ງສະພາບຮ່າງກາຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຮ່າງກາຍແລ້ວ ຈະຄາດຄະເນກຳລັງ ແລະ ຄວາມສາ-ມາດອັນແທ້ຈິງບໍ່ໄດ້ດອກ ໃຫ້ເບິ່ງແຕ່ນ້ຳມະຫາສມຸດຍັງສູ້ນົກແຕບແຕ້ບໍ່ໄດ້"

---

(໑)ມະຫັນຕ : ໃຫຍ່.

ອາຊລີ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ມະນຸສພາຄຍະ ບັນຣະຍາຍ:-

ນິທານແອັນທີ ໑໐

ເຣື່ອງ ນົກແຕບແຕ້ ກັບ ນ້ຳສມຸດ

ນົກແຕບແຕ້ຕົວເມັຽ ອາໄສຫາກິນຢູ່ແຄມຝັ່ງສມຸດ ຕົວຜູ້ຊື່ ອຸດຕາ-ນະປາຕະ ຕົວເມັຽຊື່ ປິຍະວາທະ ເມື່ອເວລານາງນົກມີໄຂ່ຈຶ່ງເວົ້ານຳຜົວວ່າ: "ທ່ານສາມີ ບັດນີ້ທ້ອງຂ້າພະເຈົ້າແກ່ແລ້ວ ຈະໃຫ້ໄຂ່ໃສ່ບ່ອນໃດ?" ນົກຜົວຕອບວ່າ: "ຫາດຊາຍນັ້ນງາມດີ ແລະ ເພາະສົມ ຈົ່ງໄຂ່ໃສ່ທີ່ນັ້ນເຖີດ" ນົກເມັຽຕອບວ່າ: "ບ່ອນນັ້ນສມຸດຂຶ້ນມາຖ້ວມເຖິງ ເມື່ອຟອງນ້ຳມານັ້ນຈະບໍ່ພັດເອົາລູກເຮົາໄປໝົດຫລື?" ນົກຜົວຂຶ້ນສຽງດັງ: "ນີ້ເຫັນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງພໍຈະສູ້ກັບນ້ຳສມຸດໄດ້ຫລື? ເຮີຍ! ນາງ! ຕາບໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຢູ່ ນາງບໍ່ຕ້ອງຕົກໃຈ ນ້ຳສມຸດຈະທຳອັນໃດແກ່-ເຮົາໄດ້ ຈົ່ງໄປໄຂ່ທີ່ນັ້ນເຖີ້ນ."

ນົກຕົວເມັຽເຊື່ອຄວາມຜົວ ກໍໄປໄຂ່ໃສ່ຫາດ ຝ່າຍນ້ຳສມຸດໄດ້ຍິນນົກອຸດຕານະປາຕະ ເວົ້າສະຫາວດັ່ງນັ້ນ ກໍຢາກຈະລອງດີ ຈຶ່ງບັນດານໃຫ້ຟອງນ້ຳມາພັດເອົາໄຂ່ນົກໄປໝົດ, ນາງນົກມີຄວາມເສັຽໃຈ ຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮນຳລູກເປັນອັນມາກ ແລ້ວເວົ້ານຳຜົວວ່າ: "ທ່ານຜູ້ເປັນທີ່ເພິ່ງເອີຍ! ບັດນີ້ ນ້ຳສມຸດພັດເອົາໄຂ່ເຮົາໄປແລ້ວ! ເຈົ້າຈົ່ງທຳໃຫ້ນ້ຳສມຸດຢ້ານ ສົ່ງລູກເຮົາຄືນມາເຖີ້ນ" ນົກຜົວຮັບຮອງວ່າ: "ຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳເອົາລູກຄືນມາໃຫ້ໄດ້ ຖ້າບໍ່ໄດ້ ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕົກນາຮົກ ດັ່ງດຽວກັບນາຍພານປ່າຜູ້ຂ້າແມ່ລີງກິນ ນັ້ນເຖີ້ນ."

ນົກເນັ້ງ ຖາມວ່າ: "ນິຍາຍເປັນດັ່ງລື?"

ນົກຍິວ ເລົ່ານິຍາຍ:-

ນິທານແອັນທີ ໑໑

ເຣື່ອງ ນາຍພານ ກັບ ລີງ

ມີປ່າໃຫຍ່ແຫ່ງນຶ່ງ ຢູ່ໃນຂົງເຂດນະຄອນກັລນີຣະ ພານເນື້ອຄົນນຶ່ງ ໃນນະຄອນກັລນີຣະ ມັກອອກໄປຫາຍິງເນື້ອໃນປ່ານັ້ນສເມີ ວັນນຶ່ງກໍາລັງນາຍພານຍ່າງອອກຫາຍິງເນື້ອຢູ່ກາງປ່າ ກໍຈອບເສືອໂຄ່ງໃຫຍ່ເຂົ້າຢ່າງຈໍາຈົນ, ຈຶ່ງປີນຂຶ້ນຕົ້ນໄຣໃຫຍ່ ແຕ່ມືຄວ້າໃສ່ງ່າເຄົ້າບໍ່ເຖິງ ທັນໃດນັ້ນ ແມ່ລີງຕົວນຶ່ງຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ໄຣນັ້ນ ເຫັນນາຍພານກໍາລັງປີນຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ເພາະຢ້ານເສືອກິນ ມີຄວາມສົງສານ ຈຶ່ງພ້ວນມາດຶງແຂນນາຍພານຂຶ້ນໄປ, ເສືອແລ່ນມາເຖິງຕົ້ນໄຣ ແຫນໜ້າຂຶ້ນໄປເຫັນລີງຈ່ອງແຂນນາຍພານໄວ້ ຈຶ່ງເວົ້າກັບລີງວ່າ:

ເຮີຍ! ລີງ, ວາງອ້າຍຄົນຊື່ອບື້ລົງມາໃຫ້ກູກິນເສັຽດີກວ່າ ເພາະທັມມະດາຄົນ ຍ່ອມເປັນສັດຕູຂອງພວກເຮົາ ບຽດບຽນສັງຫານພວກເຮົາກິນສເມີ ສ່ວນພວກເຮົາເປັນສັດປ່ານໍາກັນ ຄວນຮັກແພງກັນ ອ້າຍຄົນມັນບໍ່ຢູ່ປ່ານໍາເຮົາດອກ."

ລີງຕອບເສືອວ່າ: "ເຮີຍເສືອ ຄົນຜູ້ນີ້ມັນໜີຕາຍມາເພິ່ງກູ, ກູຈະວາງໃຫ້ມຶງກິນບໍ່ໄດ້ ເພາະເພິ່ນວ່າ:

ຄວນຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ປະສົບໄພ ເຊິ່ງໜ້າຫລ່າເຂົ້າມາຫາ ແມ່ນຈະເປັນສັດຕູກໍຕາມ; ອັນວ່າຕົ້ນພຶກສາ ກໍຍັງຍອມໃຫ້ຄົນຜູ້ມາຕັດ ຊົມເງົາຮົ່ມ-ຂອງຕົນ"

ເສືອຕອບລີງວ່າ: "ລີງເອີຍ! ມຶງບໍ່ ຕ້ອງໄປທໍາຄຸນກັບຜູ້ເປັນ..

ສັນຍະຊາດພານດອກ ຊາດຄົນພານນັ້ນຈະຮູ້ຈັກຄຸນຄົນຢ່າງໃດ ຖ້າມຶງບໍ່ຟັງ ຄວາມກູ ຈຶ່ງຖ້າເບິ່ງ ໄປພາຍໜ້ານັ້ນຈະຕ້ອງທຳອັນຕະລາຍແກ່ມຶງແນ່ນອນ ດັ່ງດຽວກັນກັບຊ່າງຄຳ ທີ່ໄດ້ທຳອັນຕະລາຍໃຫ້ແກ່ພານຜູ້ຊື່ວ່າ ຍັນຍະພານ ສັນນັ້ນ."

ລີງ ຖາມ: "ນິຍາຍເປັນຢ່າງໃດ?"

ເສືອເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໑໔

ເລື່ອງຊ່າງຄຳ ກັບ ພານ

ພານຜູ້ໜຶ່ງ ຊື່ ຍັນຍະພານ ຢູ່ບ້ານພົນນາກະຄາມ ໃກ້ຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ພົນນາກະ ລໃນນຶ່ງ ຍັນຍະພານອອກຈາກບ້ານເດີນທາງໄປເມືອງພາຣາ-ນະສີ ພໍໄປເຖິງກາງປ່າໃຫຍ່ທີ່ກັນດານ ພານມີຄວາມຢາກນ້ຳ ຈຶ່ງໄປຊອກຫານ້ຳກິນ, ໄດ້ພົບລ້າງໃຫຍ່ ແລະ ເລິກ ໜ່ອຍນຶ່ງໃນປ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຕັດເອົາເຄືອເຂົາມັດນ້ຳເຕົ້າຢ່ອນລົງໄປເພື່ອຕັກນ້ຳ; ໃນລ້າງນັ້ນ ມີສັດສີ່ຈຳພວກຕົກຢູ່ດ້ວຍເວນກັມຂອງເຂົາ ຄື: ເສືອ, ລີງ, ງູເຫົ່າ ແລະ ຊ່າງຄຳ ພໍພານຢ່ອນເຄືອເຂົາລົງໄປ ລີງຈັບເຄືອເຂົາໄດ້ກໍໄຕ່ຂຶ້ນມານຳເຄືອເຂົາຈຶ່ງໂດດອອກຈາກລ້າງໄດ້ ແລ້ວເວົ້າກັບພານວ່າ: "ທ່ານຜູ້ຈະເຣີນ ຂ້າພະ-ເຈົ້າມີຊີວິດລອດຕາຍມາໄດ້ໃນຄາວນີ້ ກໍຍ້ອນບຸນຄຸນຂອງທ່ານ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ລືມບຸນຄຸນຂອງທ່ານເລີຍ; ທີ່ຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະຣາຊອຸທຍານແຫ່ງນະຄູຣະນະຄອນ ເວລາໃດທ່ານໄດ້ເດີນທາງໄປທີ່ເມືອງນັ້ນ ກະຣຸນາໄດ້ໄປຢາມຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບອກໃຫ້ທ່ານຊາບວ່າ ໃນລ້າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕົກນັ້ນ ຍັງມີສັດອີກ ໓ ຕົວເຫລືອຢູ່ຄື: ເສືອ, ລີງ ແລະ

ຄົນ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເອົາເສືອແລະງູອອກດ້ວຍ ສ່ວນຄົນນັ້ນຢ່າເອົາອອກເລີຍ" ວ່າທີ່ນັ້ນແລ້ວ ລິງກໍລາພານໜີໄປ.

ລິງໄປແລ້ວ ພານກໍຢ່ອນເຊືອກເຄືອເອົາລິງໄປໃນສ້າງອີກ ທັນໃດນັ້ນ ເສືອກໍຈັບເຊືອກຈ່ອງຂຶ້ນມາໄດ້ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ພານວ່າ: "ທ່ານຜູ້ຈະເຣີນ ບຸນຄຸນຂອງທ່ານນີ້ເຫລືອລົ້ນ ໃນການທີ່ໄດ້ຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ລອດຕາຍຄາວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ປ່າກາລີກາວັນ ໃກ້ນະຄອນນະຄູຣະພູນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ໄປທາງນັ້ນ ກະຣຸນາແວະຢາມຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຕອບບຸນແທນຄຸນ" ວ່າແລ້ວເສືອກໍລາໜີໄປ. ພານຢ່ອນເຊືອກລົງເທື່ອທີ ໓ ງູກໍກັງວແລະຂຶ້ນມາໄດ້ ແລ້ວເວົ້າບອກພານວ່າ: "ຂ້າພະເຈົ້າ ຊື່ ບຸປະພາ ອາໄສຢູ່ນິນ-ດິນ(໑) ໃນວັດນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນະຄູຣະ ຖ້າທ່ານໄດ້ໄປເມືອງນັ້ນຈຶ່ງໄປຢາມຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຕອບແທນຄຸນ, ງູເຫົາເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ ໃນສ້າງນີ້ຍັງມີຄົນຜູ້ນຶ່ງເຫລືອຢູ່ ທ່ານຢ່າເອົາມັນອອກເລີຍ ເພາະມັນເປັນຄົນບໍ່ດີ:" ວ່າທີ່ນັ້ນແລ້ວກໍລາໜີໄປ.

ຝ່າຍພານ ໄດ້ຍິນຄຳຂອງສັດທັງສາມໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາຄົນອອກດັ່ງນັ້ນ ກໍຄິດໃນໃຈວ່າ "ສັດເດັຽຣະສານ ກູຍັງປານີເອົາອອກ ເປັນຊາດຄົນ-ແທ້ໆ ບໍ່ເອົາອອກຈະຄວນຫລື? ຈະຟັງແຕ່ຄວາມຂອງສັດທັງສາມນັ້ນ ເຫັນບໍ່ເປັນການ" ຄິດແລ້ວຈຶ່ງຢ່ອນເຊືອກລົງດຶງຊ່າງຄຳຂຶ້ນມາ ຊ່າງຄຳທຳຄວາມໂຄຣົບແກ່ພານແລ້ວ ບອກວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊ່າງຄຳ ຢູ່ບ້ານໃກ້ທາດຫລວງ ໃນນະຄອນນະຄູຣະ ຖ້າທ່ານໄດ້ໄປໃນເມືອງນັ້ນ ໂຜດໄດ້ໄປຢາມຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ ເພື່ອຈະໄດ້ຕອບແທນຄຸນ" ວ່າແລ້ວຊ່າງຄຳກໍລາໜີໄປ.

---

(໑)ນິນດິນ : ທີ່ນ້ອຍ, ທີ່ຜີ.

ສ່ວນພານອາບນ້ຳກິນນ້ຳລະບາຍແລ້ວ ກໍເດີນທາງຕໍ່ໄປຈົນເຖິງ-
ເມືອງພາຣານະສີ ທຳກິດຊຳຣະລ້າງບາບຕາມພິທີແລ້ວກໍກັບຄືນ ຂາກັບມາ
ພານຄິດຢາກໄປຢາມສັດທັງ ໓ ຈຳພວກ ຕາມທີ່ສັ່ງໄວ້ ຈຶ່ງແວະໄປທາງ
ເມືອງມະຖຸຣະ ເຂົ້າໄປໃນອຸທຍານ ລີງຕົວນັ້ນເຫັນພານມາ ກໍດີໃຈຈັດຫາ
ໝາກໄມ້ນາໆຊະນິດມາລ້ຽງພານຕາມຖານະ ພໍສົມຄວນແລ້ວກໍລາລີງ ແລ້ວ
ໄປຢາມເສືອທີ່ຢູ່ປ່າກາລິກາວັນ ເສືອມີຄວາມຍິນດີຈຶ່ງເອົາເຄື່ອງສັງວານ-
ຄຳ ອັນເປັນຂອງພຣະຣາຊກຸມມານທີ່ມັນໄດ້ກິນນັ້ນມາມອບໃຫ້ພານ ເພື່ອ
ຕອບແທນຄຸນ ພານໄດ້ເຄື່ອງສັງວານຄຳນັ້ນແລ້ວ ກໍລາຈາກເສືອໄປ ຂນະ
ເດີນມານຳທາງ ໄດ້ຄິດຮ່ຳຮອນວ່າ: "ເຄື່ອງສັງວານນີ້ເປັນຂອງກະສັດ,
ມີຄ່າຫລາຍ ບໍ່ຄວນທີ່ຈະເອົາອອກເອີ້ຍ້ອງ ຄວນຈະຫລໍ່ຫລອມໄວ້ ໃຫ້ເປັນ
ຂອງມູນມັງຕໍ່ໄປ" ຄິດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍຄິດເຫັນສະຫາຍຊ່າງຄຳຜູ້ທີ່ຕົນໄດ້ຊ່ອຍ
ເຫລືອມາແຕ່ກ່ອນ ຈຶ່ງເບັດໜ້າໄປຫາຊ່າງຄຳ ເພື່ອໄປຫາຊ່າງຄຳຫລໍ່ຫຼອມ
ໃຫ້.

ຊ່າງຄຳໄດ້ເຫັນສາຍສັງວານນັ້ນ ກໍຈື່ໄດ້ທັນທີວ່າ ເປັນສາຍສັງ-
ວານຄຳຂອງພຣະຣາຊກຸມມານອົງທີ່ຖືກເສືອຂົບຕາຍ ເພາະເປັນສີມືຂອງ
ເຂົາເອງ ທັນທີນັ້ນ ຄວາມຄິດໂລບ ແລະ ຫິງສາ ກໍເກີດຂຶ້ນໃນສັນດານ-
ຂອງຊ່າງຄຳ ມັນຮ່ຳເພິງວ່າ: "ເວລາກູຕົກລ້າງ ໄດ້ຮັບຄວາມຍາກແຄ້ນ
ແສນສາຫັດ ພານຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ເອົາກູອອກກ່ອນ ມັນກັບໄປເອົາສັດດັ່ງຣະ-
ສານ ອັນບໍ່ແມ່ນເຊື້ອຊາດດຽວກັນອອກກ່ອນ ມັນຖືຖືກດູແຄ່ນກູຜູ່ເປັນມະ-
ນຸດດ້ວຍດຽວກັນ ບັດນີ້ກູຈະຕ້ອງທຳໃຫ້ມັນຮູ້ຈັກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງກູເສັຽ
ກ່ອນ" ຄິດແລ້ວກໍບອກພານໃຫ້ຄອຍຖ້າຢູ່ເຮືອນ ສ່ວນຊ່າງຄຳຜູ້ອາທັນນັ້ນ

ຮີບນຳຄວາມໄປທູນພຣະກະສັດວ່າ: "ຂໍທານໂທດ ເຣື່ອງທີ່ວ່າເສືອຂົບພຣະຣາຊໂອຣົດຕາຍນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສາແລ້ວ ຄວາມຈິງຂ້າພຣະບາດສືບສວນແລະໄດ້ຄວາມແນ່ ແມ່ນໂຈນຄົນນຶ່ງເປັນຜູ້ຂ້າພຣະຣາຊກຸມມານ ແລ້ວມັນທຳອຸບາຍ-ເອົາສົບໄປຖິ້ມໄວ້ໃນປ່າ ເວລານີ້ໂຈນຄົນນັ້ນໄດ້ເອົາສາຍສັງວານຂອງພຣະຣາຊກຸມມານມາໃຫ້ຂ້າພະບາດຫລໍ່ຫລອມໃໝ່ເພື່ອທຳລາຍຮູບພັນເດີມ ຂ້າພຣະບາດໄດ້ອຸບາຍໃຫ້ມັນຖ້າຢູ່ເຮືອນຂອງຂ້າພະບາດແລ້ວ ຂໍໃຫ້ສົ່ງຣາຊບຸຣຸດໄປຈັບເອົາຕົວມາ"

ພຣະຣາຊາໄດ້ສະດັບພ້ອມທັງມີພຣະໄທຄຶດເຖິງພຣະຣາຊກຸມມານເປັນອັນມາກກໍໃຫ້ຣາຊບຸຣຸດ(໑)ໄປຈັບພານຄົນນັ້ນມາພ້ອມດ້ວຍສາຍສັງວານແລ້ວກໍຕັດຖາມພານວ່າ: "ພານ! ມຶງໄດ້ສາຍສັງວານນີ້ມາແຕ່ໃສ?" ພານທູນວ່າ: "ຂໍທານໂທດ ໄດ້ມາຈາກເສືອ ເສືອໄດ້ມອບສັງວານນີ້ໃຫ້ແກ່ຂ້າ-ພຣະບາດ"

ພຣະຣາຊາບໍ່ທັນພິຈາຣະນາໃຫ້ຖ້ວນຖີ່ ຫລົງເຊື່ອຕາມຄຳພາງຂອງຊ່າງຄຳ ຈຶ່ງທົງພຣະຣາຊອາດຍາວ່າ: "ອ້າຍໂຈນ! ເສືອສາງທີ່ໃດຈະມີ-ສາຍສັງວານ ມຶງແຫລະເປັນໂຈນຂ້າພຣະຣາຊໂອຣົດຂອງກູ ເຮີຍ! ຣາຊບຸຣຸດ ຈົ່ງເອົາໂຈນນີ້ໄປປະຫານເສັຽ" ທັນທີນັ້ນພວກຣາຊບຸຣຸດກໍຄຸມເອົາພານ-ໄປສູ່ທີ່ປະຫານ ເວລາກຳລັງຖືກຄຸມໄປ ພານໄດ້ກ່າວສໂລກນີ້ຂຶ້ນວ່າ "ຄຳໃດອັນເສືອ ລີງ ແລະ ງູ ຫາກບອກກູໃນວັນນັ້ນ ກູບໍ່ຟັງລ່ວງເກີນຄຳຂອງເຂົາເສັຽ ຈຶ່ງຖືກຄົນຖ່ອຍຫລອກລວງໄດ້."

ໃນເວລາຖືກຄຸມຕົວໄປນັ້ນ ພວກຣາຊບຸດໄດ້ພາເອົາພານ-ກາຍມາ

---

(໑)ຄົນໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊາ, ຕຳຣວຈ.

ທາງທີ່ນົບດິນບ່ອນງູຕົວທີ່ພານໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນຢູ່, ງູເຫັນພານໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍເຖິງຂນາດ ມີຄວາມສົງສານ ຈຶ່ງຄຶດວ່າ: "ເຖິງຄາວແລ້ວທີ່ກູຈະໄດ້ຕອບແທນບຸນຄຸນຂອງທ່ານຜູ້ມີຄຸນ" ຄຶດດັ່ງນີ້ແລ້ວ ງູກໍອອກຈາກນົບດິນແລ່ນລັດຂຶ້ນຕາລາດພຣະຣາຊາ ລົວເຂົ້າຕອດພຣະຣາຊບຸດຕີຂອງພຣະກະສັດ ທີ່ກຳລັງເປັນສາວງາມເຕັມທີ່ດຸຈດັ່ງດອກບົວທີ່ກຳລັງບານ ໃຫ້ລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະຣາຊບິດາ ແລ້ວຟ້າວລັບລີ້ໄປດ້ວຍກຳລັງຣິດ ພຣະຣາຊບິດາຕົກພຣະໄທ ຈຶ່ງໃຫ້ໄປນຳໝໍງູມາປິ່ນປົວຕັ້ງຫລາຍໝໍ ພິດງູກໍບໍ່ສ່ວາງຫາຍ ດ້ວຍອຳນາດຈິດກະຕັນຍູ ງູໄດ້ອະທິຖານໄຫວ້ຂໍໃຫ້ນາງອອກປາກເອງວ່າ: "ໝໍອື່ນທັງຫລາຍຈະມາປິ່ນປົວພິດງູຕົວນີ້ ໃຫ້ສ່ວາງຫາຍບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພານຄົນທີ່ຣາຊບຸຣຸດຄຸມເອົາຕົວໄປປະຫານ"

ພຣະຣາຊາໄດ້ທົງສະດັບຄຳສູນອອກປາກຂອງນາງດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງໃຫ້ຣາຊບຸຣຸດຄົນນັ້ນຟ້າວແລ່ນໄປນຳພານຄືນມາ ພໍກາຍມາທາງນົບດິນ ງູໄດ້ເອີ້ນບອກພານຕາມພາສາງູທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ນຳໄດ້ວ່າ: "ທ່ານພານຜູ້ມີຄຸນ ທ່ານຈົ່ງເປົ່າພິດຂອງເຮົາໃຫ້ສ່ວາງຫາຍຕາມໃຈເຖີດ".

ພານຂຶ້ນໄປຖວາຍບັງຄົມພຣະຣາຊາແລ້ວ ຈຶ່ງກົ້ມລົງເປົ່າລູກສາວພຣະຍາ: "ອົມຄຸຣຸງນະຫາຄຸຣຸ ຫຸນລູສົວະຫາຍະ ຢົ່ງ!" ທັນໃດນັ້ນ ພິດງູກໍສ່ວາງຫາຍປານປິດຖິ້ມ ພຣະຣາຊກຸມມາຣີລຸກນັ່ງໄດ້ທັນທີ ແລະມີອາການເໝືອນບໍ່ມີແນວໃດເກີດຂຶ້ນ ພຣະຣາຊາທົງພໍພຣະໄທ ຈຶ່ງພຣະຣາຊທານຊັບສົມບັດແລະຍົດສັກບໍຣິວານແກ່ພານເປັນອັນມາກ ພານໄດ້ຮັບອິສສິຍະຍົດ(໑)ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເພາະການທຳຄຸນພຽງເລັກນ້ອຍ ຈຶ່ງກ່າວສໂລກນີ້ວ່າ:

"ການທຳຄຸນໃຫ້ມະນຸດ(ຜູ້ອະກະຕັນຍູ ດັ່ງຊ່າງຄຳ) ບໍ່ມີປໂຍດ

---

(໑) ອິສສິຍະຍົດ = ຄວາມເປັນໃຫຍ່

ອັນໃດເລີຍ ສູ້ທຳຄຸນໃນສັດເດັຽຣະສານຍັງດີກວ່າ ເຮົາທຳຄຸນໜ້ອຍນຶ່ງ ຕໍ່: ເສືອ, ລີງ ແລະ ງູ ຍັງໄດ້ຮັບຄວາມເປັນໃຫຍ່ເຖິງປານນີ້"

ຄັນພານກ່າວສໂລກອັນນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງກາບທູນເຫດການທີ່ເປັນມາ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນໃຫ້ພຣະຣາຊາທົງຮູ້ທຸກປະການ ພຣະຣາຊາໄດ້ຟັງສະດັບເຫດການຈຶ່ງມີພຣະຣາຊອາຍາໃຫ້ຈັບເອົາຊ່າງຄຳນັ້ນໄປປະຫານເສັຽ.

ເສືອເລົ່ານິທານນີ້ໃຫ້ລີງຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງເວົ້າຊ້ຳອີກວ່າ: "ເຫັນບໍ່ລີງ! ຄົນນີ້ຊົ່ວທີ່ສຸດ ບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນສັງດອກ ເບິ່ງແຕ່ຊ່າງຄຳນັ້ນເທາະ ສະນັ້ນ ມຶງຈຶ່ງວາງອ້າຍໝໍ່ນັ້ນລົງມາໃຫ້ກູກິນເສັຽ".

ລີງຕອບເສືອວ່າ: "ເອີ້ຍ! ເສືອ ພວກສູແຮ່ງຮ້າຍ ໃຈຊົ່ວໂຫດສາ-ມານນັກ ບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນຜູ້ໃດເລີຍ ຕົວຢ່າງພານໃຈດີເຫັນເສືອຕາຍມາປົວເອົາຄືນ ຍັງຖືກເສືອຕົວນັ້ນຂົບຕາຍຊ້ຳ"

ເສືອຖາມ: "ເລື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ລີງຖະແລງ:

ນິທານແອັນທີ ໑໓

ເລື່ອງພານກັບເສືອ

ປາງກ່ອນມີພານຜູ້ນຶ່ງ ໄປຮຽນສາດຕະສິນອາຄົມທີ່ເມືອງຕັກກະສິລາ ໄດ້ວິຊາຊີວະວິທຍາ (ປົວຄົນຕາຍໃຫ້ຄືນໄດ້) ເວລາກັບຄືນມາເຖິງປ່າໃຫຍ່ແຫ່ງນຶ່ງ ເຫັນເສືອໂຄ່ງຕົວນຶ່ງຖືກງູຕອດ ນອນຕາຍຢູ່ ພານຄິດຢາກລອງສາດຕະສິນທີ່ຮຽນມາໃໝ່ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາເສືອ ເພາະເພິ່ນວ່າ:

"ຄົນທີ່ຮຽນໄດ້ວິຊາໃໝ່ ໑ ຜູ້ໄດ້ຮັບອິສຣິຍະຍົດໃໝ່ ໑ ຜູ້ຊາກໄດ້-ສິນບັດໃໝ່ ໑ ຜູ້ກຳລັງຂຶ້ນໃຫຍ່ໃໝ່ ໑ ທັງ ໔ ຈຳພວກນີ້ຍ່ອມບໍ່ມີຄວາມອົດ-

ກົນຍັງຕົນໄວ້ໄດ້"

ດັ່ງນັ້ນພານຈຶ່ງເສກມົນທີ່ໄດ້ຮຽນມາໃໝ່ເປົ່າໃຫ້ເສືອຄືນ ພໍເສືອຄືນມາ ກໍໂດດຂົບພານນັ້ນກິນເສັຽ ລິງເລົ່ານິຍາຍນີ້ໃຫ້ເສືອຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວສໂລກນີ້ວ່າ:

."ການທຳຄຸນໃຫ້ຄົນຜູ້ບໍ່ຮູ້ຈັກຄຸນນັ້ນ ແມ່ນຈັ່ງໃດມັນກໍຍັງບັງບຽດ- ທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ທຳຄຸນໃຫ້ສເມີ ເສືອໂຄ່ງອາທັນ ມັນຍັງຂົບກິນພານຜູ້ປົ່ນປົວຕົນໃຫ້ຈິບຫາຍເສັຽ."

ຄາວນັ້ນ ນົກຫາງຈອກຕົວນຶ່ງ ມາເຫັນເສືອນັ່ງແຫນໜ້າຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ ຈຶ່ງຖາມວ່າ: "ສະຫາຍມານັ່ງແຫນໜ້າຢູ່ເຮັດສັງ?" ເສືອຕອບຫາງຈອກວ່າ "ກູເອົານິທານສັ່ງສອນລິງ ເພື່ອໃຫ້ມັນຮູ້ເນື່ອຄິງໃນຄວາມໂງ່ຂອງມັນ ທີ່ມັນຫລົງຮັກມະນຸດຜູ້ອາທັນນັ້ນ" ຫາງຈອກວ່າ: "ເຈົ້າກູຈະມາຊັກນິທານໃຫ້ລິງຟັງດັ່ງນັ້ນ ມັນຈະຮູ້ຈັກສັງເດ! ເພິ່ນຍັງວ່າ:

"ຜູ້ມີຄວາມຄິດຍັງພໍຕຸກເຕືອນກັນໄດ້ ແຕ່ຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຄິດ ບໍ່ຄວນຕຸກເຕືອນເລີຍ, ທັມມະຊາດລິງ ມັນຈະມີຄວາມຄິດປັນຍາແນວໃດ ເບິ່ງແຕ່ນົກຈອກຟ້າບອກສອນມັນດີໆ ມັນຍັງຄຽດແລະບັງບຽດນົກຈົນໄດ້ໜີປະຮັງ"

ເສືອ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນແນວໃດ?"

ຫາງຈອກເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໑໔

ເຣື່ອງ ລິງ ກັບ ນົກຈອກຟ້າ

ແຄມຝັ່ງແມ່ນ້ຳນັມມະທາ ມີປ່າໄມ້ໃຫຽງງາມສາງຫລາງ ນົກຈອກຟ້າຕົວນຶ່ງ ເຮັດຮັງຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ໃນປ່ານັ້ນ ເທິງຕົ້ນໄມ້ມີແມງທັງຫ້ອຍແລະ

ລີງຄິດບຶ່ງອາໄສຢູ່ນຳ.

ແລ້ວວັນນຶ່ງ ເກີດລົມພາຍຸຝົນຊຸລຫາຕ່າໃຫຍ່ ຕົກລົງມາເປັນເວລາເຫີງນານ ນົກຈອກຟ້າເຂົ້າໄປນອນຢູ່ໃນຮັງຢ່າງບໍອິນນະສຸກ ສ່ວນລິງນັ້ນຕາກຝົນຢູ່ເທິງງ່າໄມ້ຈົນໜາວສັ່ນ ນົກຈອກຟ້າເຫັນກໍ່ມີຄວາມສົງສານຈຶ່ງກ່າວຕຸກເຕືອນວ່າ: "ດູລາລິງ ມືຕີນ ແລະ ເຫື່ອແຮງ ຂອງທ່ານມີຄົບຖ້ວນ ສາ-ມາດທຳກິຈການໄດ້ທຸກຢ່າງ (ເໝືອນມະນຸດ) ເຫດໃດທ່ານ ຈຶ່ງບໍ່ທຳເຮືອນນ້ອຍຢູ່ ພໍໃຫ້ນຸ່ງໃຫ້ບັງລົມຝົນໄດ້."

ລິງໄດ້ຍິນທີ່ນັ້ນກໍຄຽດ ພໍຝົນເຊົາແລ້ວກໍແລ່ນຂຶ້ນໄປຈັບຮັງນົກຍອງ-ເສັງຈົນມຸ່ນ ນົກຈອກຟ້າເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງກ່າວຄຳສໂລກນີ້ຕໍ່ແມງຕັ່ງຫ້ອຍວ່າ: "ດູລາຕັ່ງຫ້ອຍ ທ່ານເບິ່ງເທາະ! ເບິ່ງອ້າຍອາທົມນັ້ນ ກູຫວັງປໂຍດໃຫ້ມັນຢູ່ສະບາຍ ຈຶ່ງກ່າວຕຸກເຕືອນມັນໂດຍດີ ແຕ່ຄັ້ນແລ້ວຮັງຂອງກູ ຕ້ອງຈິບຫາຍຍ້ອນມັນ"

ຕັ່ງຫ້ອຍ ສເນີຕອບວ່າ: "ດູລານົກຈອກຟ້າ ທ່ານຈື່ງຮູ້ໄວ້ ທົມມະ-ວາໄມ້ແຫ້ງຕາຍຂານ (ທີ່ຄົດງໍ) ຜູ້ມີປັນຍາບໍ່ຄວນເອົາມາເບັດ (ເຮັດໃຫ້ຊື່) ດາບງ້າວບໍ່ຄວນເອົາຟັນກ້ອນຫີນ, ຄົນຜູ້ມີປັນຍາບໍ່ຄວນກ່າວເຕືອນຜູ້ຫຍາບ-ຊ້າກ້າແຂງເລີຍ"

ຜູ້ມີຕຽາ ບໍ່ຄວນກ່າວເຕືອນຄຳອັນມີປໂຍດ ສອນຄົນຜູ້ປາກກ້າ-ທາຄວາມ, ຜູ້ມີຕຽາຄວນຫລີກເວັ້ນການກິນຢູ່ຫລັບນອນນຳຄົນຊົ່ວທຸກເວລາ.

ໝາຈອກເລົ່ານິທານນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວຊ້ຳອີກວ່າ: "ສັນຍະຊາດຂອງລິງນີ້ ມັນບໍ່ຮູ້ຈັກຄິດຈັກແນ່ນລ້ຽງດອກ ຢ່າສອນມັນເລີຍ ພຣະຍາທົມມະສິນ ແລະ ມະເຫສີ ຖືກຂ້າຕາຍ ກໍຍ້ອນຄວາມໂງ່ຂອງລິງ ນັ້ນເອງ."

ເສືອ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ໝາຈອກເລົ່ານິທານຕື່ມ:

ນິທານແອັນທີ ໑໕

ເຣື່ອງ ພຣະຍາທັມມະສິນ ກັບ ລີງ

ພຣະຍາທັມມະສິນ ສເວີຍຣາຊສົມບັດຢູ່ໃນນະຄອນນະເຫນທະຣາ ພຣະອົງລ້ຽງລີງໃຫຍ່ໄວ້ໂຕນຶ່ງ ແລະສອນໃຫ້ມັນຮູ້ຈັກຖືດາບຢືນຍາມເຝົ້າ-ພຣະອົງ ວັນນຶ່ງພຣະຣາຊາກັບພຣະມະເຫສີ ສະເດັດອອກໄປຫລິ້ນໃນສວນ ລຳພັງແຕ່ສອງພຣະອົງ ພ້ອມກັບ ລີງເປັນຣາຊອົງຄະຮັກ ພຣະຣາຊາ ກັບ ພຣະມະເຫສີເກັບດອກໄມ້ຮ້ອຍເປັນພວງມາໄລໃສ່ຄໍ ແລ້ວຂຶ້ນໄປບັນທົມຫຼັບ ຢູ່ເທິງຫີນມົນດົບ ຕັດສັ່ງລີງໃຫ້ຖືດາບຢືນເຝົ້າວ່າ ຖ້າມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມາທີ່ນີ້ ຈົ່ງຟັນເສັຽ ສັ່ງແລ້ວ ພຣະຣາຊາ ກັບ ພຣະມະເຫສີ ກໍບັນທົມຫລັບໄປ ເວ-ລານັ້ນ ມີແມງພູ່ໂຕນຶ່ງບິນມາຕອມດອກໄມ້ທີ່ຄ້ອງຢູ່ຄໍພຣະຣາຊາແລະພຣະ-ມະເຫສີ ລີງເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍຄິດວ່າແມງພູ່ຈະມາທຳອັນຕະຣາຍແກ່ພຣະຣາ-ຊາ ຈຶ່ງຍົກດາບຂຶ້ນຟັນແມງພູ່ ດາບເລີຍຖືກພຣະສໍ (ຄໍ) ຂອງພຣະຣາຊາ ແລະ ພຣະມະເຫສີ ຂາດຕາຍ. ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ(ໝາຈອກ)ຈຶ່ງວ່າ ສັນຍະຊາດລີງ ບໍ່ຮູ້ຈັກຜິດຈັກແນ່ນ ໝາຈອກກ່າວທີ່ນີ້ແລ້ວກໍໜີໄປ.

ຝ່າຍເສືອນັ້ນ ເຝົ້ານາຍພານກັບລີງຢູ່ຈົນເດິກ ເຫັນທ່າຈະບໍ່ໄດ້ກິນແນ່ແລ້ວ ກໍເລີຍໜີໄປ ສ່ວນນາຍພານນອນຢູ່ງ່າໄມ້ນັ້ນກັບລີງ ພໍຮຸ່ງເຊົ້າມາ ລີງຈະໄປຫາໝາກໄມ້ມາສູ່ນາຍພານກິນ ຈຶ່ງຝາກລູກນ້ອຍສອງໂຕ ໃຫ້ນາຍພານຮັກສາ ພໍແມ່ລີງໄປແລ້ວ ນາຍພານຜູ້ອະກະຕັນຍູ ທົນຄວາມຫິວບໍ່ໄດ້ກໍຂ້າລູກລີງສອງໂຕນັ້ນປີ້ງໄຟກິນເສັຽ ແຖມຍັງຄິດອີກວ່າ ເມື່ອກູກັບຄືນເມືອ

ບໍ່ໄດ້ເບື້ອເຖິກແບບໃດຕິດມືເນື້ອ ລູກເນັ້ງຂອງກູກໍຈະຮ້າຍດ່າ ຈັ່ງໃດກໍຕ້ອງ ເອົາແມ່ລົງຕົວນີ້ແຫລະເນື້ອເປັນອາຫານ ຄືດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພໍແມ່ລົງກັບຄືນມາ, ນາຍພານກໍເອົາຄ້ອນທຸບຫົວແມ່ລົງຕາຍ ແລ້ວຖືເດີນກັບຄືນມາເຮືອນ ມາ ເຖິງກາງທາງ ພຣະທໍຣະນີກໍຍະຊອກລູບເອົານາຍພານລົງໄປຕົກຢູ່ໃນພື້ນາ-ຮົກໜ່ອຍຊື່ວ່າ ຕະປາຕະ ນັ້ນແລ.

ນົກແຕບແຕ້ ອຸດຕານະປາຕະ ເລົ່ານິຍາຍໃຫ້ເນັ້ງຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ ປະຊຸມບັນດານົກທັງຫລາຍ ເລົ່າເຫດຄວາມເດືອດຮ້ອນໃຫ້ພວກນົກຟັງ ແລ້ວ ຈຶ່ງພາກັນບິນໄປຫາພຣະຍາຄຸດ ຖແລງເຫດໃຫ້ຊາບ ພຣະຍາສຸບັນນະປັກສີກໍ ນຳເຫດເດືອດຮ້ອນຂອງນົກແຕບແຕ້ນັ້ນ ຂຶ້ນສເນີຕໍ່ພຣະນາຮາຍ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສ້າງໂລກ ແລ້ວພຣະນາຮາຍກໍທົງບັນດານໃຫ້ຟອງນ້ຳສມຸດນັ້ນ ໄຫລທວນຄືນ ນຳເອົາໄຂ່ນົກແຕບແຕ້ມາໄວ້ທີ່ຫາດຊາຍດັ່ງເດີມ.

ອະສຸພາຄຍະ ເລົ່ານິທານນີ້ສຸດແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວສໂລກນີ້ວ່າ: " ຂ້າ ແຕ່ຣາຊາ ອັນຄົນຜູ້ມີກຳລັງມາກ ມັກຖືໝິ່ນຜູ້ມີກຳລັງໜ້ອຍວ່າ ເຂົາບໍ່ອາດທຳ ອັນຕະຣາຍໃຫ້ໄດ້ ແຕ່ພຣະອະຣຸນະ (ເຈົ້າແຫ່ງປືນ) ຜູ້ມີສຽງດັງກ້ອງພິລຶກ, ຍັງຖືກນົກແຕບແຕ້ປາບແພ້ໄດ້ ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ ນອກຈາກ ເບິ່ງສະພາບຮ່າງກາຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຮ່າງກາຍແລ້ວ ຈະກະປະມານ-ກຳລັງອັນແທ້ຈິງຂອງຜູ້ອື່ນບໍ່ໄດ້.

ຣາຊສີ ຖາມ: "ເຮັດຈັ່ງໃດຈັ່ງຊິຮູ້ຈັກຄັກແນ່ວ່າ ງົວນັນທະກະຄິດ ຮ້າຍຕໍ່ເຮົາ"

ອະສຸພາຄຍະ ຕອບ: "ໃຫ້ພຣະບາດຄອຍສັງເກດ ເມື່ອນັນທະກະ ເຂົ້າມາ ຄົງກົ້ມຫົວທ້າງທ່າຊົນເຂົ້າມາ ບາດນັ້ນແຫລະຈະຮູ້ໄດ້......,

ແລະ ຈົ່ງລະວັງໄວ້" ວ່າແລ້ວ ອະສຸພາຄຍະ ກໍລາໜີໄປຫາໂງວບັນທະກະ, ໂງວບັນທະກະເຫັນອະສຸພາຄຍະມາ ຈຶ່ງຖາມວ່າ: "ສະບາຍດີບໍ້! ສະຫາຍ" ອະສຸພາຄຍະ ຕອບ: "ອັນຮ່າງກາຍສະບາຍດີຢູ່ດອກ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ ອຸກໜິກອຸກໃຈເຕັມທີ ເພາະມັນເຂົ້າທໍານອງທີ່ເພິ່ນວ່າ ຖິ້ມໝາເສັຽດາຍເຕົ່າ, ຖິ້ມເຕົ່າກໍເສັຽດາຍໝາ ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງຕົກຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງໄພ ບໍ່ຮູ້ຈະຊ່ອຍຝ່າຍໃດດີ ເພາະຝ່າຍນຶ່ງເປັນນາຍ ອີກຝ່າຍນຶ່ງເປັນເພື່ອນ"

ບັນທະກະຮ້ອນໃຈ ຈຶ່ງຖາມວ່າ: "ເຣື່ອງອື່ນ ໆກັນ? ທ່ານມີຄວາມຄັບອົກຄັບໃຈແນວໃດ ບອກມາດູ໊!"

ອະສຸພາຄຍະ ເຂົາໄປໃກ້ແລ້ວສື່ນໃສ່ຫູບັນທະກະວ່າ "ສ່ຽວເອີຍ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມອີຕົນນໍາທ່ານຫລາຍ ເພາະດຽວນີ້ສັງເກດເຫັນວ່າ ອາຊສີ ຜູ້ເປັນນາຍຂອງເຮົາ ບໍ່ມີຄວາມພໍໃຈໃນຕົວເຈົ້າເສັຽແລ້ວ ໄດ້ຍິນເພິ່ນເວົ້າເປັນຄວາມລັບວ່າ ຈະຕ້ອງຂ້າເຈົ້າກິນເສັຽ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນມາດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງອຸກໃຈຫລາຍ ເພາະການທີ່ທ່ານໄດ້ມາຢູ່ທີ່ນີ້ ເປັນສຸກກໍຍ້ອນຂ້າພະເຈົ້າພາມາ ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ເປັນສະຫາຍກັນ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສົງສານໃນເຣື່ອງນີ້ ຈຶ່ງມາຕຸກເຕືນ ຂໍໃຫ້ຟັງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຫວັງດີ, ຜູ້ໃດບໍ່ຟັງຄວາມຕຸກເຕືນຂອງສະຫາຍຜູ້ຫວັງດີ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງເຖິງຄວາມພິນາດດັ່ງດຽວກັນກັບເຕົ່າບໍ່ຟັງຄວາມຫົງ"

ບັນທະກະ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະສຸພາຄຍະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແບບທີ ໑໙

ເຣື່ອງ ເຕົ່າ ກັບ ຫົງ

ປາງກ່ອນ ມີໜອງນ້ຳຊື່ ຍຸບໂລດະບິນ ຢູ່ໃນປະເທດມະຄົດ ມີຫົງສອງຕົວຊື່ ສັງກະຕະ ແລະ ວິກະຕະ ອາໃສຢູ່ໃນໜອງນັ້ນ ຫົງທັງສອງຈຶ່ງ-ເວົ້າກັບເຕົ່າວ່າ: "ສ່ຽວເອີຍ! ນ້ຳໃນໜອງນີ້ບົກແຫ້ງໝົດແລ້ວ ພວກເຮົາຈະອາໃສຢູ່ໄດ້ຢ່າງໃດ? ເພາະບໍ່ມີອິນຈະກິນ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງຍ້າຍໄປຫາຢູ່ໜອງອື່ນທີ່ມີນ້ຳ ແລະ ອາຫານບໍລິບູນ ແລະເຣື່ອງບ່ອນຢູ່ໃໝ່ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ໄປເຫັນມາແລ້ວ ມີໜອງນ້ຳຊື່ ບັນທະບະ ຢູ່ແຄມປ່າໃຫຍ່ໃນອຸດຕະ-ຣະປະເທດ ເຮົາມາພາກັນໄປຢູ່ໜອງນັ້ນເຖີ້ນ"

ເຕົ່າກ່າວວ່າ: "ສະຫາຍທັງສອງມີປີກຫາງ ຈະໄປເວລາໃດກໍໄດ້ບໍ່ຍາກສັງ ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?"

ຫົງກ່າວວ່າ: "ຖ້າສະຫາຍຟັງຄວາມເຮົາ ເຮົາກໍຈະຫາອຸບາຍພາສະຫາຍໄປຈົນໄດ້ ຂໍແຕ່ໃຫ້ຟັງຄຳຕັກເຕືອນຂອງເຮົາໃຫ້ໄດ້".

ເຕົ່າ ຖາມ: "ສະຫາຍຈະທຳຢ່າງໃດ?"

ຫົງບອກ: "ເຮົາທັງສອງຈະຄາບສົ້ນໄມ້ຄົນລະທາງ ໃຫ້ສະຫາຍຄາບທາງກາງ ແລ້ວຈະພາບິນໄປ ແຕ່ທ່ານຕ້ອງລະວັງໃຫ້ດີ ເວລາພວກເຮົາພາທ່ານໄປໃນອາກາດ ທ່ານຢ່າເວົ້າຈາແນວໃດເປັນອັນຂາດ ເຖິງແມ່ນຈະມີຜູ້ໃດວ່າກ່າວທັກທ້ວງແນວໃດກໍຢ່າອ້າປາກເວົ້າ ຖ້າທ່ານລະວັງໄດ້ທ່ານຈະໄດ້ໄປຢູ່ສະບາຍນຳພວກເຮົາ".

ເຕົ່າຮັບຮອງ: "ເອີດີແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ລືມຄຳເຕືອນຂອງສະ-ຫາຍດອກ ກະລຸນາພາຂ້າພະເຈົ້າໄປໂດຍໄວເຖີ້ນ"

ເມື່ອຕົກລົງສັນຍາກັນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ຫົງທັງສອງກໍຄາບສົ້ນໄມ້ຄົນ-ລະສົ້ນ ໃຫ້ເຕົ່າຄາບທາງກາງ ແລ້ວຫາມເຕົ່າບິນໄປ ພໍໄປເຖິງຍ່ານກາງ-

ປ່າແຫ່ງນຶ່ງ ມີໝາຈອກຕົວນຶ່ງ ເຫັນຫົງຫາມເຕົ່າບິນມາກໍຄຶດໃນໃຈວ່າ "ເຕົ່າຕົວນີ້ ຖ້າກູຍຸໃຫ້ມັນອ້າປາກໄດ້ ມັນຕ້ອງເປັນອາຫານຂອງກູແນ່ນອນ" ຄຶດແລ້ວ ຈຶ່ງແຫງນໜ້າຂຶ້ນເວົ້ານຳຫົງວ່າ: "ເຮີຍ! ຫົງ ເຂືອຈັກຫາມເຕົ່າໄປໃສ? ຊາດເຕົ່ານີ້ ມັນເຄີຍຢູ່ນ້ຳ ເຂືອພາມັນໄປທາງອາກາດດັ່ງນີ້ ມັນຈະຂາດໃຈຕາຍສາບໍ້! ຈະເອົາມັນໄປເປັນປໂຍດແນວໃດ ຫລື ວ່າພວກທ່ານຈະເອົາມັນໄປກິນເປັນອາຫານ" ເຕົ່າໄດ້ຍິນຄຳໝາຈອກກ່າວດັ່ງນັ້ນກໍຄຽດຄຶດຈະຕອບໝາຈອກວ່າ: "ທຸລະອັນໃດກັບມຶງ ມຶງຈຶ່ງມາວ່າໃຫ້ ພວກກູເປັນສະຫາຍກັນ ຈະໄປນຳກັບທາງໃດກໍຄຳແລ້ວ ມຶງບໍ່ຕ້ອງມາເວົ້າ" ຄຶດແລ້ວກໍອ້າປາກຂຶ້ນຈະດ່າໝາ ປາກ:ລຶຍຫລຸດຈາກໄມ້ຕົກລົງມາຕາຍ.

ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ "ຜູ້ໃດ ບໍ່ຟັງຄວາມຕັກເຕືອນ-ຂອງເພື່ອນຜູ່ຫວັງດີ ຜູ່ນັ້ນ ຕ້ອງເຖິງຄວາມພິນາດ"

ບັນທະກະ ຖາມ ອະສຸພາຄຍະ ວ່າ : "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດແນວໃດໜໍ! ເຈົ້ານາຍຈຶ່ງຄຽດຊັງ ຈົນຫວັງທຳຮ້າຍເຖິງປານນີ້"

ອະສຸພາຄຍະ ຕອບ: "ທ່ານຈຶ່ງຟັງບູຮານເພີ່ນວ່າ ການທຳຄຸນ-ນຳຄົນພານສັນດານຫຽາບ ຕັ້ງຮ້ອຍເທື່ອກໍບໍ່ມີຜົນ, ກ່າວສຸນທອນພົດ (໑) ໃຫ້ຄົນໂງ່ຟັງຕັ້ງຮ້ອຍທີນກໍເສັຽການ, ເວົ້າສອນຜູ່ມີສັນດານດື້ດຶງ ຕັ້ງຮ້ອຍສະ-ຖານ ກໍບໍ່ມີປໂຍດ, ແນະນຳຄົນລາໂຫດບັນຍາປູ້ຕັ້ງຮ້ອຍແນວກໍເມື່ອຍລ້າ; ອີກປະການນຶ່ງ ເພີ່ນຍັງວ່າ ຢ່າໄວ້ໃຈ ແມ່ນ້ຳ, ຜູ່ມີສາດຕາອາວຸດໃນມື, ສັດມີເລັບ, ມີເຂົາ, ສັດຕີ ແລະ ພຣະຣາຊາ.

ສະນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງລະວັງຟັງຄຳເຕືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະນິໄສສັດຕູປາກຫວານປານນ້ຳອ້ອຍ ແຕ່ໃຈນ້ອຍເໝືອນເຂົາຮໍ; ປະການນຶ່ງ ຜູ່ທີ່

---

(໑) ສູນທອນພົດ ເວົ້າດີ, ເວົ້າຄຳມີປໂຍດ.

ກຳລັງເນົາອຳນາດ ກໍມັກປນາດຂົ່ມເຫງຜູ້ບໍ່ມີກຳລັງສເມີກັນ ດ້ວຍເຂົ້າໃຈວ່າ ເຂົາຈະບໍ່ເຮັດສັງຕົນໄດ້ ດັ່ງຊ້າງສານຊັບມັນ ຢຽບລູກນົກໄສ່ ຕາຍ-ສັນນັ້ນ".

ບັນທະກະ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄະຍະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໑໗

ເຣື່ອງ ຊ້າງ ກັບ ນົກໄສ່

ຢູ່ປ່າເອຣຸວັນ ມີນົກໄສ່ເຮັດຮັງຢູ່ເທິງລຸມໄມ້ ຄັ້ງນັ້ນມີຊ້າງສານຕົວນຶ່ງກຳລັງຊັບມັນເດີນກົນມາທາງນັ້ນ ນາງນົກໄສ່ເຫັນຊ້າງມາ ຢ້ານຊ້າງດຶງຮຽວໄມ້ທີ່ຮັງຂອງຕົນຢູ່ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາຊ້າງ ໄຫວ້ວອນວ່າ: "ຂ້າແຕ່ ເຈົ້າກູຜູ້ປະເສີດ ທີ່ນີ້ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະເວລານີ້ ລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງອ່ອນບິນບໍ່ທັນໄດ້ ຂໍເຈົ້າກູຈົ່ງຢ່າໄດ້ດຶງຮຽວໄມ້ ທີ່ຮັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນເຖີດ ໂຜດໄດ້ກະຣຸນາຫລີກໄປທາງອື່ນກ່ອນ"

ຊ້າງສານໄດ້ຍິນນາງນົກໄສ່ເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ກໍໂອດລະຫາວອວດຕົນມີ-ກຳລັງມາກ ຈຶ່ງຕອບນາງນົກວ່າ: "ເບິ່ງດູ! ນາງນົກນ້ອຍ ເຫດໃດມຶງຈຶ່ງມາເຮັດຮັງຢູ່ບ່ອນຫາກິນຂອງກູ ທີ່ປ່ານີ້ເປັນເຂດແດນຂອງກູພິດ ໃຜຈະມາກີດຂວາງບ່ອນຫາກິນຂອງກູບໍ່ໄດ້" ວ່າແລ້ວກໍດຶງຮຽວໄມ້ອັນນົກເຮັດຮັງໄສ່ນັ້ນ ນາຍ່ຳຍີເສັ້ງ ຢຽບລູກນົກໄສ່ແຫລກລະອຽດແລ້ວກໍໜີໄປ.

ນາງນົກໄສ່ມີຄວາມເສັ້ງໃຈເປັນອັນມາກ ຈຶ່ງໄຫວ້ວອນນົກຕິວຕິວວ່າ: "ທ່ານສາມີ ເຮັດຈັ່ງໃດເຮົາຈຶ່ງຈະແກ້ແຄ້ນສັດຕົວຫລວງນີ້ໄດ້" ນົກຕິວຕິວເຫັນເມັຽທຸກໂສກນຳລູກດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງໄປປຶກສານຳກາຕົວຊື່ວ່າ....

ອະຣິດຖະ ທີ່ເປັນສະຫາຍກັນ ບອກເຫດການທີ່ຊ້າງຂ້າລູກຕົນ ໃຫ້ສະຫາຍຟັງ ກາສະຫາຍກ່າວວ່າ: "ເພື່ອນເອີຍ! ຈະທຸກໂສກໄປເຮັດຫຽັງ ເພາະຄວາມຕາຍນີ້ເປັນຂອງທັມມະດາ ເມື່ອມັນເຖິງເວລາແລ້ວແມ່ນໃຜຈະຫລີກເວັ້ນໄດ້ ເພາະສະນັ້ນ ທ່ານຢ່າໄດ້ເປັນທຸກນໍາລູກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນອີກເລີຍ ເພາະຄວາມຕາຍເປັນຂອງທັມມະດາ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດໃນເວລານີ້ກໍຄື ທໍາຢ່າງໃດສັດຕູຂອງທ່ານຈຶ່ງຈະເຖິງຄວາມພິນາດ ທ່ານຈຶ່ງຄິດຫາອຸ-ບາຍນັ້ນ ດີກວ່າຈະໂສກເສົ້າ" ເວົ້າແລ້ວກໍໃຫ້ນົກໄສ່ໄປຫາມັນທຸກະອາດ (ພຣະຍາກົບ) ຜູ່ສະຫາຍ ຂໍໃຫ້ບອກອຸບາຍອັນຈະກໍາຈັດຊ້າງ ນາງນົກໄສ່. ໄປຫາພຣະຍາກົບ ເລົ່າເຫດການທີ່ເປັນມາໃຫ້ຊາບທຸກປະການ ພຣະຍາກົບ ໄດ້ຟັງຈຶ່ງກ່າວວ່າ: "ສ່ຽວເອີຍ! ຊ້າງຕົວນັ້ນ ມັນອວດສະຫາວອ້າງວ່າຕົວໃຫຽ່ມີກໍາລັງຫລາຍ ໃຜບໍ່ອາດຈະຕໍ່ສູ້ໄດ້ ມັນຈຶ່ງໄດ້ຂົ່ມເຫງທ່ານຜູ່ມີກໍາລັງໜ້ອຍ, ທີ່ແທ້ ເມື່ອຜູ່ມີກໍາລັງໜ້ອຍ ຫລື ບໍ່ມີກໍາລັງກໍຕາມ ແຕ່ມີປັຽາປັນຍາປະກອບອຸບາຍສລາດ ກໍອາດສາມາດປະຈົບແພ້ຜູ່ມີກໍາລັງມາກໄດ້ດັ່ງດຽວກັບເຕົ່າຊາບແພ້ພຣະຍາຄຸດ ສັນນັ້ນ"

ນົກໄສ່ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ກົບ ເລົ່ານິຍາຍ:

ນິທານແອັນທີ ໔໕

ເຣື່ອງ ເຕົ່າກັບຄຸດ

ມີຄຸດຕົວນຶ່ງບິນໄປຫາອາຫານແຄມຝັ່ງມະຫາສມຸດ ເຫັນເຕົ່າຕົວນຶ່ງ ກໍາລັງຄານນຸບກັບມາ ຈຶ່ງຊູດລົງຫງຸມເອົາໄດ້ ເຕົ່າຕົກໃຈ ແຕ່ຕັ້ງສະ-ຕິ ໄດ້ວ່າ: "ເວລາໃດທີ່ໄພອັນຕະຣາຍຍັງຢູ່ໄກ ກໍຄວນຍ້ານ ແລະຫລີກ

ເປັນໄພອັນຕະລາຍນັ້ນໃຫ້ໄກ ແຕ່ເມື່ອມັນມາໃກ້ແລ້ວ ກໍຄອນຈັດການໃຫ້-ເໝາະສົມ" ຄຶດແລ້ວຈຶ່ງເວົ້ານຳຄຸດວ່າ: "ດູກ່ອນພຣະຍາຄຸດ ທ່ານມາຫຼອນຈູດເອົາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ດັ່ງນີ້ ທ່ານຢ່າພ້າວອວດອ້າງວ່າຕົວມີກຳລັງມາກ ຖ້າທ່ານມີກຳລັງມາກແທ້ ທ່ານຈຶ່ງປ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າເສັຽກ່ອນແລ້ວຈຶ່ງມາລອງຣິດທີກັນໃໝ່ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າສູ້ທ່ານບໍ່ໄດ້ນັ້ນແຫລະ ທ່ານຈຶ່ງກິນຂ້າພະເຈົ້າເສັຽ"

ຄຸດຖາມ: "ຈະລອງກັນດ້ວຍວິທີໃດ?"

ເຕົ່າຕອບ: "ເສັງກັນຂ້າມມະຫາສມຸດດີ! ທ່ານບິນໄປທາງອາກາດ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມຸດໄປທາງນ້ຳ ໃຜຈະຮອດຝັ່ງພຸ້ນກ່ອນກັນ ໃຜຮອດກ່ອນຜູ້ນັ້ນຕ້ອງແພ້"

ຄຸດໄດ້ຟັງເຕົ່າກໍຄຶດຫົວຂວັນຢູ່ໃນໃຈວ່າ: "ບ້າອ້າຍເຕົ່າຕົວນີ້ ມັນອວດເກ່ງ ຈະລອງດີກັບມັນເບິ່ງກ່ອນ ກູບິນກັບໄປກັບມາຈັກພັນຖ້ຽວ ມັນຈະໄປໄດ້ຈັກກື່ອວາໜໍ!" ຄຶດແລ້ວກໍວາງເຕົ່າເສັຽ ແລ້ວຕົກລົງນັດວັນຈະສະແດງຣິດເສັງກັນ.

ຝ່າຍເຕົ່າ ພໍຄຸດໜີໄປແລ້ວ ຈຶ່ງຮຽກປະຊຸມບັນດາຍາດພີ່ນ້ອງ ເຕົ່າທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນມະຫາສມຸດ ນັດໝາຍໃຫ້ເຕົ່າຢາຍກັນຢູ່ຕັ້ງແຕ່ຝັ່ງທາງນີ້ ຈົນເຖິງຝັ່ງທາງນັ້ນ ເມື່ອໃດຄຸດຮ້ອງຫາໃຫ້ຂານຮັບເປັນຣະຍະໆໄປ ຄັນນັດໝາຍກັນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ເຖິງວັນນັດແຂ່ງຂັນຄຸດກໍບິນມາຫາເຕົ່າ ເຕົ່າບອກຄຸດວ່າ: "ທ່ານບິນໄປທາງອາກາດ ອາດຈະບໍ່ເຫັນຂ້າພະເຈົ້າເຊິ່ງຢູ່ໃນນ້ຳ ສະນັ້ນ ເມື່ອທ່ານບິນໄປໆ ຈຶ່ງຮຽກຫາຂ້າພະເຈົ້າລເມີເນີ!"

ຕົກລົງກັນແລ້ວ ຄຸດກໍອອກບິນ ເຕົ່າກໍດານລົງນ້ຳ ພໍເຖິງກາງສມຸດຄຸດຈຶ່ງລອງຮຽກຫາເຕົ່າເບິ່ງ ກໍໄດ້ຍິນສຽງເຕົ່າຂານຢູ່ທາງໜ້າໂດຍທຳນອງ

ນີ້ ຈົນເຖິງຝັ່ງມະຫາສມຸດ ເປັນອັນວ່າເຕົ່າແພ້ຄຸດດ້ວຍອຸບາຍອັນສລາດ, ຄຸດຈຶ່ງບໍ່ອາດກິນເຕົ່າໄດ້.

ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ (ກົບເວົ້າ) "ໝູ່ມີກຳລັງໜ້ອຍ ແຕ່ມີຫຼາຍປັນຍາປະກອບດ້ວຍອຸບາຍອັນສລາດ ກໍອາດປະຈົນແພ້-ໝູ່ມີກຳລັງ ມາກໄດ້ ດັ່ງນີ້ແລ.

ກົບເລົ່ານິຍາຍນີ້ໃຫ້ນົກໄສ່ຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປອີກວ່າ: "ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນພ້ອມພຽງກັນ ຄິດຫາອຸບາຍກຳຈັດຊ້າງຕົວນັ້ນໃຫ້ໄດ້ ເພາະ ເພິ່ນວ່າ: ຄວາມສາມັກຄີໂຣມກຳລັງກັນຂອງສິ່ງເລັກນ້ອຍ ສາມາດເຮັດ ໃຫ້ວຽກການທີ່ກະທຳສຳເຣັດຜົນໄດ້ຕາມປະສົງ ດັ່ງເສັ້ນຫຍ້າທີ່ຟັ້ນເຂົ້າກັນ ເປັນເຊືອກ ຍັງສາມາດຜູກຊ້າງສານທີ່ຊົມມັນໄດ້; ອັນກຳລັງແຮງຂອງ-ໝູ່ ຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ສາມັກຄີກັນທຳປໂຍດ ກຳລັງແຮງຂອງພຣະອິນກໍບໍ່ສາມາດຈະ ປ້ານໄດ້."

ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ນົກໄສ່, ກາ, ກົບ ຈຶ່ງພາກັນໄປຫາແມງວັນຂຽວ, ເລົ່າເຫດການໃຫ້ແມງວັນຂຽວຟັງດັ່ງໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ ແມງວັນຂຽວຈຶ່ງວ່າ "ດີແລ້ວສະຫາຍ! ຖ້າເຮົາພ້ອມພຽງກັນໄດ້ດັ່ງນີ້ ກໍອາດປະຈົນແພ້ຊ້າງຕົວ ນັ້ນໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງຄິດຫາອຸບາຍອັນສລາດເປາສຈາກອະບາຍຄືຄວາມວິບັດກ່ອນ ນົກຍາງເຖົ້າຄິດຫາແຕ່ອຸບາຍ ບໍ່ຄິດຫາອະບາຍເລີຍຖືກຈອນຟອນກິນລູກໝົດ"

ນົກໄສ່, ກາ, ກົບ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ແມງວັນຂຽວ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແຊັນທີ ໑໒

ເຣື່ອງ ນົກຍາງ ກັບ ຈອນຟອນ

ນົກຍາງໝູ່ນຶ່ງອາໄສເຮັດຮັງຢູ່ເທິງຕົ້ນໄຮໃຫຍ່ໃກ້ຝັ່ງແມ່ນ້ຳເຣວາ, ມີງູຕົວນຶ່ງ ອາໄສຢູ່ຮູໂກນຕົ້ນໄຮນັ້ນ ແລະ ເຄີຍກິນລູກນ້ອຍນົກຍາງສເມີ ດັ່ງນັ້ນ ມີນົກຍາງເຖົ້າຕົວນຶ່ງ ເຫັນພວກນົກຍາງທັງຫລາຍທຸກໃຈກາບຳລູກ ຈຶ່ງບອກອຸບາຍທີ່ຈະຂ້າງູຕົວນັ້ນວ່າ: "ພວກເຮົາໄປຫາປານາວາງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ປາກຮູຈອນພອນມາຈົນເຖິງໂກນງູກໍແລ້ວກັນ" ຕາມອຸບາຍນີ້ ຈອນພອນມາເຫັນງູເຂົ້າ ກໍຈະສັງຫານງູເສັຽຕາມສະພາບແຫ່ງເວນກັມຂອງເຂົາ ເມື່ອພ້ອມພຽງກັນເຮັດຕາມນີ້ແລ້ວ ງູກໍຖືກຈອນພອນຂົບຕາຍເສັຽຕາມປະສົງ ແຕ່ພາຍລຸນນາ ຈອນພອນກໍກິນລູກນົກຍູງນັ້ນເສັຽຈົນໝົດກັງງາ.

ດັ່ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າ (ແມງວັນຂຽວເວົ້າ) ຈຶ່ງວ່າ ຕ້ອງຄຶດຫາອຸບາຍອັນສລາດປາສຈາກອະບາຍ (ຄືຄວາມວິບັດ) ວ່າແລ້ວແມງວັນຂຽວ ຈຶ່ງຊວນພວກສະຫາຍທັງ ໓ ໄປຫານົກ ອາລະວະ (ນົກຕອດຫຸ່ນ) ເລົ່າເຫດການທັງມວນ-ໃຫ້ຟັງ ແລ້ວຂໍໃຫ້ສະຫາຍທຳການຊ່ວຍເຫລືອ ນົກອາລະວະ ຈຶ່ງວ່າ: "ການທີ່ພວກສະຫາຍມາຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊ່ວຍເຫລືອໃນຄັ້ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຂືນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳບູຮານວ່າ: ຄົນເມື່ອໄດ້ປະສົບໄພອັນໜ້າຢ້ານ ຕາລານແລ່ນຫາໃຫ້ຜູ້ອື່ນຊ່ວຍ ໂດຍສັນຍາຈະຕອບຄຸນຢ່າງນັ້ນຢ່າງນີ້ ແຕ່ພໍພົ້ນໄພໄປແລ້ວກໍເສີຍເສັຽ ດັ່ງດຽວກັນກັບເສືອຂໍອ້ອນໃຫ້ນົກມະຣະຄຸດດີສົບດູກກລາງອອກຈາກຫວ່າງແລ້ວ"

ສະຫາຍ ນົກໄສ່, ກາ, ແມງວັນ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ນົກອາລະວະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໔໐

ເຣື່ອງ ເສືອກັບນົກມະຣະຄຸດດີ

ແຕ່ກ່ອນທີ່ປ່ານີ້ ມີເສືອໂຄ່ງຕົວນຶ່ງປະຫານກວາງໄດ້ແລ້ວກໍແກ່ມາກິນຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໝາກກ່ອງ ຄັນກິນໄປໆດູກກວາງເລີຍຫັກຄາຢູ່ໃນແຂ້ວເສືອ ມັນໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດເປັນທຸກຫລາຍ ຈຶ່ງໄປຫານົກນະຣະຄຸດຕີ ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ນົກສັບດູກກວາງອອກໃຫ້ ແລະສັນຍາວ່າຈະລ້ຽງເກືອນົກຕົວນັ້ນ ທຸກໆທີ່ໄປຫາເນື້ອໄດ້ມາ ນົກນະຣະຄຸດຕີ ມີຄວາມສົງສານ ກໍສັບຕອດກະດູກອອກໃຫ້ ເສືອຈຶ່ງພົ້ນຈາກຄວາມເຈັບປວດເອຫນາ.

ຢູ່ຕໍ່ມາ ເສືອໄປໄດ້ກວາງມາກິນອີກ ແຕ່ເສືອລືມຄວາມສັນຍານັ້ນເສັຽ ບໍ່ໃຫ້ນົກນະຣະຄຸດຕີກິນນຳ ນົກເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕໍ່ວ່າ: "ເອີຍ! ເສືອມຶງລືມຄຳສັນຍາແລ້ວຫລື? ເມື່ອມຶງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດເນື່ອງຈາກກະ-ດູກກວາງຄາແຂ້ວ ມຶງໄດ້ວານໃຫ້ກູເອົາອອກໃຫ້ ບັດນີ້ມຶງໄດ້ກິນຊີ້ນທີ່ແຊບມຶງກໍກິນແຕ່ຜູ້ດຽວ ບໍ່ຫລຽວແລເບິ່ງກູຜູ້ມີຄຸນຕໍ່ມຶງເລີຍ" ເສືອໄດ້ຍິນຄຳນົກຈຶ່ງຕອບວ່າ: "ດູກ່ອນນົກນ້ອຍລີ້ນແຫລມ ຈະມີປໂຍດອັນໃດນຳແມ່ງົວນົມທີ່ຮີດເອົານົມອອກໝົດແລ້ວ, ຈະມີປໂຍດອັນໃດນຳຕົ້ນໄມ້ທີ່ກິນໝ່ອຍໝົດແລ້ວ, ຈະມີປໂຍດອັນໃດນຳເຮືອ ໃນເມື່ອໄດ້ຂີ່ຂ້າມນ້ຳພົ້ນແລ້ວ, ສັບດຽວກັນກູກໍບໍ່ມີປໂຍດອັນໃດນຳມຶງ ໃນເມື່ອກູຫາຍເຈັບປວດແລ້ວ"

ນົກຄຽດ ຈຶ່ງຖຽງວ່າ: "ເອີຍ! ບັກອາລັດ(໑) ປຣິຍດຂອງແມ່ງົວນົມ ທີ່ບີບນ້ຳນົມອອກແລ້ວຍັງມີຢູ່, ຕົ້ນໄມ້ທີ່ຄົນກິນໝົດແລ້ວກໍຍັງຈະປົ່ງອີກ ເຮືອທີ່ຂີ່ຂ້າມນ້ຳແລ້ວ ກໍຍັງຈະໄດ້ຂີ່ກັບຄືນມາ, ມຶງຫາຍເຈັບປວດແລ້ວ - ເຫດໃດຈຶ່ງບໍ່ຄິດເຫັນຄຸນກູ"

ເສືອຕອບ: "ມຶງຮູ້ຢູ່ຕົວວ່າ ກູເປັນຜູ້ກິນສັດທີ່ມີຊີວິດທຸກຈຳພວກເປັນອາຫານ ການທີ່ກູໃຫ້ຊີວິດແກ່ມຶງ ໃນຂະນະທີ່ມຶງຢູ່ໃນຣະຫວ່າງແຂ້ວກູ

---

(໑) ອາລັດ = ຄົນບໍ່ຊື່ດີ

ນັ້ນ ຈະບໍ່ແມ່ນບຸນຄຸນອີກຫລື?

ນົກຄຽດຫລາຍກ່າວວ່າ: "ບັກຊາດຊື່ອ! ມຶງບໍ່ເຫັນຄຸນກູແລ້ວ ກໍ ຕາມໃຈມຶງ ພາຍລຸນມຶງຫາກຈະໄດ້ເຫັນຣິດເດດຂອງກູດອກ"ວ່າແລ້ວກໍໜີໄປ

ນົກອາສະວະ ເລົ່ານິທານນີ້ໃຫ້ພວກສະຫາຍຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວເປັນ ຄຳພາສິດວ່າ: "ຜູ່ໃດໂອດອ້າງໂຕວ່າມີກຳລັງມາກ ແລ້ວບີບບີ້ຂົ່ມເຫງ-ຜູ່ມີ ກຳລັງໜ້ອຍ ຖ້າຜູ່ມີກຳລັງໜ້ອຍຫາກມີຊຽງປັນຍາກໍສາມາດປາບແພ້ຜູ່ມີກຳລັງ ມາກແຕ່ບໍ່ມີປັນຍານັ້ນໄດ້ ດຸຈດັ່ງນົກມະຣະຄຸດຕິໄດ້ປາບແພ້ເສືອ ສັນນັ້ນ"

ກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວສັດທັງ ໕ ຄື ນົກໄສ່, ກາ, ແມງວັນ, ກົບ, ແລະ ນົກຕອດຜຸ່ນ ກໍປຶກສາຕົກລົງກັນ: ໃຫ້ກາກັບນົກຕອດຜຸ່ນ ໄປລັກຕອດຕາຊ້າງ ໃນເວລາມັນນອນ: ຕາຊ້າງບາດແລ້ວໃຫ້ແມງວັນໄປຂີ້ໃສ່, ເມື່ອຮູ້ວ່າ ຕາ ບອດເພາະໜອນເຈາະແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ສະຫາຍກົບໄປຮ້ອງຢູ່ທີ່ປາກເຫວ: ຕາມ ອຸບາຍນີ້ຊ້າງກໍຈະເຖິງຄວາມພິນາດໄປເອງ. ເມື່ອຕົກລົງກັນແລ້ວ ສັດ ເຫລົ່ານັ້ນ ກໍໄປຈັດການກັບຊ້າງຕາມທີ່ໄດ້ນັດໝາຍກັນໄວ້ ພໍສັງເກດເຫັນວ່າ ຊ້າງຕາບອດທັງສອງຂ້າງແລ້ວ ສະຫາຍນົກທັງຫລາຍຈຶ່ງໄປບອກພະຍາກົບ ໃຫ້ພາບໍຣິວານໄປຮ້ອງຢູ່ທີ່ປາກເຫວ: ຊ້າງເຖົ້າຕາບອດອຶດຫງ້າແລະນ້ຳມາ ໄດ້ຫລາຍວັນ ຄັນໄດ້ຍິນສຽງກົບຮ້ອງ ກໍເຂົ້າໃຈວ່າມີໜອງນ້ຳຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ຈຶ່ງ ງົມງົວຍ່າງໄປທີ່ປາກເຫວ ເລີຍພລາດຕົກລົງໄປໃນເຫວຕາຍ".

ໝາຈອກອະສຸພາຄະມຸນຕີ ເລົ່ານິທານໃຫ້ງົວບັນທະກະຟັງແລ້ວ ຈຶ່ງ ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ: "ຜູ່ມີກຳລັງໜ້ອຍ ແຕ່ມີຄວາມພຽນກ້າຫານບໍ່ທໍ້ຖອຍກໍສາມາດ ປາບແພ້ສັດຕູທີ່ມີກຳລັງມາກໄດ້ ດັ່ງນົກໄສ່ກັບຊ້າງສານ ສັນນັ້ນ, ສະນັ້ນ ເມື່ອຮູ້ວ່າ ຣາຊສີຈະທຳຮ້າຍທ່ານແນ່ແລ້ວ ທ່ານກໍຄວນຫາທາງປ້ອງກັນຕົວ"

ວິອບັນທະກະ ຕອບ: "ຄຳທີ່ທ່ານແນະນຳມານີ້ກໍແມ່ນຢູ່ ແຕ່ຂໍໃຫ້ຟັງ: ຜູ້ໃດຈະມີປັນຍາຍອດຍິ່ງປານໃດກໍຕາມ ກໍບໍ່ສາມາດຫ້າມຄວາມຕາຍໄດ້ໃນເມື່ອມັນເຖິງ ດັ່ງດຽວກັບຊາຍໂຈນ ຊື່ ປະດຸດຕະຣະ"

ອະນຸພາຄຍະ ຖາມ: "ເຣື່ອງມັນເປັນຢ່າງໃດ?"

ວິອບັນທະກະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໔໑

ເຣື່ອງ ຊາຍໂຈນກັບພານ

ປາງກ່ອນໃນນະຄອນກຸນຊະຣະ ມີພານຄົນນຶ່ງ ຊື່ ສວານີ ຊາວເມືອງນັບຖືວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ຄວນນັບຖື ເພາະລາວຖືຍັ້ນໃນການບູຊາໄຟ ດັ່ງນັ້ນ ມີໂຈນຄົນນຶ່ງ ຊື່ ປະດຸດຕະຣະ ມັນຢາກຮູ້ຈັກບ່ອນທີ່ຕົນຈະຕາຍ ຈຶ່ງໄປຖາມພານສວານີວ່າ: "ທ່ານພານ ຂໍທ່ານໄດ້ກະຣຸນາບອກບ່ອນທີ່ຂ້າພະ-ເຈົ້າຈະຕາຍໃສ່ດ້ອຍ ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕາຍໃນທີ່ໃດ?"

ພານ ບອກ: "ຖ້າທ່ານຢາກຮູ້ຈັກບ່ອນຕາຍຂອງທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຄື ໃນວັນແຮມ ໕ ຄ່ຳ ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍເອົາຊາກຜີໄປຖິ້ມໃນປ່າຊ້າ ເວລາກາງຄືນທ່ານຈຶ່ງເອົາຊາກຜີນັ້ນ-ອອກ ແລ້ວເຂົ້າໄປນອນແທນບ່ອນຂອງຜີ ເມື່ອຜີມາຖາມ ທ່ານຈຶ່ງບອກວ່າທີ່ນີ້ເປັນບ່ອນນອນຂອງຂ້າ ດັ່ງນີ້ ຕໍ່ນັ້ນໄປຜີຫາກຈະບອກທ່ານເອງ."

ໂຈນໄປເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພານນັ້ນ ບໍ່ນານຜີຕົນນຶ່ງໄດ້ມາເຫັນໂຈນນອນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງຕົນ ຈຶ່ງຖາມວ່າ: "ໃຜມານອນຢູ່ບ່ອນຂອງກູ

ໂຈນຖາມວ່າ: "ຊັ້ນບ່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃສ?"

ຜີບອກວ່າ: "ທີ່ໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ນິໂຄດ ອັນຢູ່ທາງເໜືອນະຄອນປາຕະລີ

-ບຸດ ພຸ້ນ! ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງມຶງ ມຶງຈຶ່ງໄປທີ່ນັ້ນເຖີ້ນ"

ໂຈນໄດ້ຮູ້ຈັກບ່ອນທີ່ຕົນຈະຕາຍໃສ່ຕາມຄຳບອກຂອງຜີດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ກໍພຍາຍາມຫລີກເວັ້ນບໍ່ໄປທາງເມືອງປາຕະລີບຸດຈັກເທື່ອ.

ວັນນຶ່ງໂຈນເດີນໄປໃນປ່າບ່ອນນຶ່ງດ້ວຍກິດທຸຣະແຕ່ງການໂຈຣະກັມ ມັນໄດ້ເຫັນນາງງາມຄົນນຶ່ງ ອັນມານັດຈຸຣາດປອນເປັນມາ ຢູ່ໃນກາງປ່າ ນາງນັ້ນມີລັກສະນະງາມລ້ວນຖ້ວນທຸກປະການ ມີເລົາຄີງກົມດຸຈດັ່ງລຳກ້ວຍ, ແຂນສ້ອຍຄືກ້ານບົວ, ກະໂພກເຫວີ ປານທ້າຍເຮືອຊ່ວງ, ຕາດຳປອດປານມະຫານິນ, ນົມທັງສອງຕັ້ງເຕັ້ງປານຈູມຄ້ອງ, ດວງໜ້າຂາວບໍຣິສຸດດຸຈດັ່ງ-ເດືອນເພັງ; ພໍໂຈນໄດ້ເຫັນນາງງາມດັ່ງນັ້ນ ກໍເຫລືອທີ່ຈະອົດກັ້ນຄວາມມັກໄວ້ໄດ້ ຈຶ່ງຖາມວ່າ: "ດູລານາງ ເຈົ້າເປັນລູກເຕົ້າເຫລົ່າກໍຂອງໃຜ ແລະເຫດໃດຈຶ່ງມາຢູ່ໃນປ່າແຕ່ຄົນດຽວ"

ນາງຕອບວ່າ: "ຂ້ອຍເປັນລູກພໍ່ຄ້າໃຫຍ່ຜູ້ນຶ່ງ ສຸປະຕິ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍກັບບ່າວໄພ່ໄດ້ພາກັນມາຄ້າຂາຍທາງນີ້ ບັງເອີນພໍມາເຖິງປ່ານີ້ ກໍມີຣາຊສີຕົວນຶ່ງມາແລ່ນຂ້າ ພວກບ່າວໄພ່ ແລະ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍພ້ອມທັງຂ້ອຍດ້ວຍ ແຕກຕື່ນຢ້ານຣາຊສີ ຕ່າງຄົນຕ່າງໜີເລີຍຫລົງກັນ ສ່ວນຂ້ອຍຫລົງມາທາງນີ້ຜູ້ດຽວ ສະນັ້ນຂໍໃຫ້ອ້າຍຊ່ວຍເຫລືອນ້ອງດ້ວຍ ນ້ອງບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງແລ້ວ"

ຊາຍໂຈນໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ມີຄວາມຍິນດີຫາທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຮັບເອົານາງມາເປັນພັນລະຍາ ທັງສອງສົມສູ່ຢູ່ນຳກັນມາ ຈົນນາງໄດ້ລູກຄົນນຶ່ງ, ຕັ້ງແຕ່ວັນນາງອອກລູກມາ ນ້ຳຕາຂອງນາງໄຫລບໍ່ໄດ້ເຫືອດແກ້ນ ຜົວເຫັນອາການຂອງເມັຽຜິດປົກກະຕິ ຈຶ່ງຖາມວ່າ: "ນ້ອງທຸກໂສກສິ່ງໃດ ຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ທຸກໆວັນ ຫລື ວ່າມີຄວາມຄຽດຊັງຄັ້ງແຄ້ນແນວໃດ?

ນາງຕອບວ່າ: "ຂ້າແຕ່ສາມີ ເຫດທີ່ນ້ອງຮ້ອງໄຫ້ນີ້ ຈະໄດ້ຄຽດຊັງບັງບຽດຜູ້ໃດກໍຫາບໍ່ໄດ້ ແຕ່ວ່າ ເມື່ອກ່ອນແຕ່ຂ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາເປັນ-ເມັຽຂອງເຈົ້າ ຂ້ອຍໄດ້ທຳການບູຊາບະບົນເທວະດາຕົນນຶ່ງໄວ້ວ່າ ເມື່ອໄດ້ຜົວແລ້ວຂໍໃຫ້ໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍກ່ອນ ບັດນີ້ ຄວາມປາຖນາຢາກໄດ້ລູກຜູ້ຊາຍນັ້ນສຳເຣັດແລ້ວ ແຕ່ຂ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ແກ້ບະເທວະດາ ຕາມທີ່ໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ ຈຶ່ງມີຄວາມທຸກໂສກເປັນອັນມາກ ຂ້ອຍຄຶດວ່າ ຖ້າບໍ່ໄດ້ທຳການບູຊາແກ້ບະນັ້ນແລ້ວ ແໜງຕາຍດີກວ່າ ເພາະເສັຽຄຳປະຕິຍານ"

ຜົວຖາມ: "ນາງປະຕິຍານຕໍ່ເທວະດາໃນຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນໃດ?"

ເມັຽບອກ: "ຂ້ອຍໄດ້ປະຕິຍານຕໍ່ທຸພອັດຕິອົງມີສັກດາຍິ່ງໃຫຍ່-ເຊິ່ງຢູ່ໃນພູຊີທານທະ ໃກ້ນະຄອນປາຕະລີບຸດ ພຸ້ນ!"

ຊາຍໂຈນຜູ້ຜົວພໍໄດ້ຍິນຄຳວ່າ ເມືອງປາຕະລີບຸດ ກໍຂົນຄີງລຸກເຍືອກ ຟ້າວບອກເມັຽວ່າ: "ໂອຍເມືອງນັ້ນໄປບໍ່ໄດ້ດອກ ຖ້າໄປ ອ້າຍຕ້ອງຕາຍແນ່, ໄປບໍ່ໄດ້!"

ເມັຽຈຶ່ງອ້ອນວອນວ່າ: "ຖ້າບໍ່ພາໄປກໍຈະກັ້ນໃຈຕາຍເສັຽດຽວນີ້ລະ" ວ່າແລ້ວກໍຮ້ອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນທຳອາການເໝືອນຈະຂາດໃຈຕາຍ.

ຝ່າຍປະດຸດຕະຣະ ເຫັນເມັຽຮ້ອງໄຫ້ຫລາຍຄຶດເຫລືອດົນ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈ ພາເມັຽໄປເມືອງປາຕະລີບຸດ ແຕ່ຕັ້ງໃຈໄວ້ວ່າ ຈະບໍ່ໄປທາງທິດເໜືອຂອງເມືອງ ພໍໄປເຖິງ ກໍພາເມັຽໄປເຊົາຢູ່ສາລານອກເມືອງທາງ-ດ້ານໃຕ້ ໃນຄືນຊາຍໂຈນພາເມັຽໄປນອນຢູ່ໃນສາລານັ້ນ ບັງເອີນແພະແມ່ລູກອ່ອນ ຂອງພຣະຍາເສັຽ ພວກຣາຊບຸຣຸດທັງຫລາຍນຳຊອກຫາ ພໍມາເຖິງສາລາບ່ອນສອງຜົວເມັຽນອນຢູ່ນັ້ນ ກໍໄດ້ຍິນສຽງແພະຮ້ອງຢູ່ເຫິງ...

ສາລາ ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປເບິ່ງເລີຍເຫັນແພະແມ່ລູກອ່ອນນອນຢູ່ຂ້າງຊາຍໂຈນ ພວກ
ອາຊບຸຣຸດເຂົ້າໃຈວ່າ ຊາຍຄົນນັ້ນເປັນຂະໂມຍລັກແພະ ຈຶ່ງຈັບໄປຖວາຍ
ພຣະອາຊາ ແລ້ວພຣະອາຊາກໍຕັດສິ້ງໃຫ້ເພັຊຄາດເອົາໂຈນນັ້ນ ໄປປະຫານ
ເສັຽທີ່ໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ນີໂຄດຂັ້ນຢູ່ທາງທິດເໜືອແຫ່ງນະຄອນປາຕະລີບຸດນັ້ນເອງ.

ເມື່ອໂຈນປະດຸດຕະອະຈະຖືກປະຫານ ໄດ້ຮ່ຳເພິງໃນໃຈວ່າ:
"ກິຍາອາການລະຖານທີ່ອັນກູຈັກຕາຍໃສ່ນີ້ ອາຈານໄດ້ບອກກູແລ້ວທຸກປະ-
ການ ແທ້ຈິງ ເມື່ອກັມມາເຖິງແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜຈະຫລີກໜີໄປໄດ້" ເມື່ອໂຈນຮ່ຳ
ເພິງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍຖືກອາຊບຸຣຸດປະຫານເສັຽ.

ເພາະດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ(ບັນທະກະ) ຈຶ່ງວ່າ "ບໍ່ມີຜູ້ໃດບໍ່ສາມາດທີ່
ຈະຫ້າມຄວາມຕາຍໄດ້ ໃນເມື່ອມັນມາເຖິງແລ້ວ"

ອະສຸພາຄຍະ ຄັດຄ້ານ: "ເຖິງຈັ່ງຊັ້ນກໍຄວນຫາອຸບາຍປ້ອງກັນຕົວ
ໄວ້ກ່ອນ ເພາະຜູ້ທີ່ນອນຖ້າຕາຍໂດຍບໍ່ຄິດຫາອຸບາຍແກ້ ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນໂງ່ດັ່ງ
ດຽວກັບປາຕົວຊື່ວ່າ ຍະທັກຄະວິໄສ ນອນຖ້າຕາຍ ຈຶ່ງຖືກນາຍພານແຫເອົາ
ຕົວໄປກິນເສັຽ ສ່ວນປາ ອະນາຄະຕະວິທາຕາ ແລະ ປັດຈຸບັນນະມະຕິ ພົ້ນ
ໄພໄປໄດ້"

ບັນທະກະ ຖາມ: "ເຮື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະສຸພາຄຍະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອັນທີ ໖໖

ເຣື່ອງ ປາສາມຕົວ

ແຕ່ກ່ອນມີປາຄໍ່ໃຫຽ່ສາມຕົວເປັນສະຫາຍກັນ ຕົວນຶ່ງຊື່ ອະນາຄະ-
ຕະວິທາຕາ ຕົວນຶ່ງ ຊື່ ປັດຈຸປັນນະມະຕິ ອີກຕົວນຶ່ງຊື່ ຍະທັກຄະວິໄສ....

ອາໄສຢູ່ໃນໜອງດຽວກັນ ປີນຶ່ງເກີດແລ້ງ ພວກຊາວບ້ານຈະພາກັນມາຫາປາໃນໜອງນັ້ນ ປາຕົວຊື່ວ່າ ອະນາຄະຕະວິທາຕາ ຮູ້ວ່າຊາວບ້ານຈະມາຕ່າປາ ຈຶ່ງເວົ້ານຳສະຫາຍທັງສອງວ່າ: "ດູລາສະຫາຍ ຖ້າເຮົາຂືນຢູ່-ໃນໜອງນີ້ຕໍ່ໄປ ຄວາມຕາຍຈະມາເຖິງພວກເຮົາໃນອັນຮຸ່ງເຊົ້ານີ້ເປັນແນ່ ສະນັ້ນ ເຮົາຄວນຍ້າຍຈາກໜອງນີ້ເສັຽໃຫ້ພົ້ນໄພ" ປາຕົວຊື່ວ່າ ປັດຈຸ-ປັນນະມະຕິ ກ່າວວ່າ: "ເມື່ອໃດອັນຕາຍຫາກມາເຖິງແທ້ ຈຶ່ງຄ່ອຍຈັດການແກ້ໄຂ ເພາະເພິ່ນວ່າ: ຜູ້ໃດແກ້ໄຂຄວາມຫາຍະນະ ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ສລາດ ເໝືອນພະຣິຍາພໍ່ຄ້າປະຕິເສດຊາຍຊູ້ໄດ້ຕໍ່ໜ້າຜົວ, ສັນນັ້ນ"

ປາ ຍະທັກຄະວິໄສ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ປາ ປັດຈຸປັນນະມະຕິ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານຕອນທີ ໒໓

ເຣື່ອງພະຣິຍາພໍ່ຄ້າປະຕິເສດຊາຍຊູ້ຕໍ່ໜ້າຜົວ

ໃນນະຄອນວິກົມບຸຣີ ມີພໍ່ຄ້າຊື່ ສມຸທອທັດ ມີພະຣິຍາ ຊື່ ນາງຣັຕນະປະພາ ນາງມັກຫລິ້ນຊູ້ກັບຄົນໃຊ້ສເມີ ມື້ນຶ່ງ ສມຸທອທັດ ເຫັນເມັຽກຳລັງກອດຊົມຊູ້ທີ່ເປັນຄົນໃຊ້ຢູ່ ແລະ ທັນທີນັ້ນ ນາງກໍຈາກຊູ້ ຟ້າວຍ່າງມາຫາຜົວ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: "ນາຍ! ຄົນໃຊ້ຄົນນີ້ມີພິຣຸດຫລາຍ ມັນກິນກາ-ຣະບູນ ທີ່ເຂົາເອົາໃຫ້ເຈົ້າເສັຽໝົດ ຂ້ອຍດົມປາກມັນນີ້ແຕ່ກິ່ນກາຣະບູນ"

ຝ່າຍຄົນໃຊ້ໄດ້ຍິນຈັ່ງຊັ້ນກໍພິຕຄຽດ ກ່າວວ່າ: "ຄົນໃຊ້ຈະຢູ່ເຮືອນນາຍຜູ້ມີເມັຽເປັນຈັ່ງຊີ້ໄດ້ຄື! ເພາະເມັຽເພິ່ນຈອບດົມປາກຄົນໃຊ້ຢູ່ສເມີ ກິນອັນໃດກໍຮູ້" ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ຜົວເຊິ່ງເປັນລາຫຸຊົນ ກໍຈຳເປັນ

ໄດ້ຂໍໂທດຄົນໃຊ້ ແລະອ້ອນວອນໃຫ້ມັນຢູ່ນຳຕໍ່ໄປ.

ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ(ປາປັດຈຸບັນນະມະຕິເວົ້າ): "ຜູ່ໃດແກ້ໄຂຄວາມຫາຍະນະ ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນແລ້ວໄດ້ ຜູ່ນັ້ນເປັນຄົນສລາດ"

ປາຍະທັກຄະວິໄສ ຄັດຄ້ານວ່າ: "ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີ ກໍບໍ່ມີຂຶ້ນໄດ້ ຖ້າມີ ກໍຕ້ອງມີຈົບໄດ້ ເມື່ອຄວາມຕາຍມາເຖິງແລ້ວ ແມ່ນໃຜຈະຫລີກໄດ້ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມວິຕົກ" ເວົ້າກັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຮຸ່ງເຊົ້າມາຊາວບ້ານກໍພາກັນມາລົງໜອງ ປາຕົວຊື່ອະນາຄະຕະວິທາຕາ ລັດລອບໜີໄປໄດ້ແຕ່ໃນເວ-ລາກາງຄືນ ປາຕົວຊື່ປັດຈຸບັນນະມະຕິ ຖືກພານແຫຕຶກໄດ້ ມັນກໍພິຕີຕາຍ ນາຍພານແຫຈຶ່ງຈັບໂຍນໄປໄວ້ໃກ້ໆຝັ່ງໜອງໃຫຍ່ ພໍລັບຕານາຍພານແຫມັນຈຶ່ງດີ້ນ ແລະເຕັ້ນລົງໜອງໃຫຍ່ໄປເລີຍ ສ່ວນປາຕົວຊື່ວ່າ ຍະທັກຄະວິໄສ ບໍ່ຄິດຫາອຸບາຍເອົາຕົວລອດ ເລີຍຖືກພານແຫຈັບໄດ້ເອົາໄປຕົ້ມແກງກິນເສັຽ.

ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ(ອະສຸພາຄຍະ)ຈຶ່ງວ່າ: ຜູ່ທີ່ນອນຖ້າຕາຍ, ໂດຍບໍ່ຄິດຫາອຸບາຍແກ້ ຜູ່ນັ້ນເປັນຄົນໂງ່.

ອະສຸພາຄຍະ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: "ສິ່ງທີ່ໜ້າຢ້ານທີ່ສຸດ ມີ ໒ ປະການ, ຄື ສາຍຟ້າຟາດ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະຣາຊາ; ແຕ່ສາຍຟ້າຍ່ອມຟາດລົງ-ແຕ່ບ່ອນດຽວ ສ່ວນອຳນາດຂອງພຣະຣາຊາ ຍ່ອມຟາດໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງ ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ຄວາມຕາຍໃນການຕໍ່ສູ້ນັ້ນແຫລະເປັນຂອງຄວນ ການຍອມຕາຍຕາມອາດຍາຂອງເຂົານັ້ນ ບໍ່ຄວນເລີຍ ເພາະວ່າ ໃນກາລະໃດເມື່ອບໍ່ສູ້ຕ້ອງຈິບຫາຍແນ່ ແຕ່ເມື່ອສູ້ຍັງມີທາງເອົາຕົວພົ້ນ ກາລະນັ້ນ ນັກປາດທັງຫລາຍລົງຄວາມເຫັນວ່າ ຕ້ອງສູ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

ເມື່ອໃດນັກປາດບໍ່ເຫັນປໂຍດອັນຈະເກີດແກ່ຕົນຍ້ອນການຕໍ່ສູ້ ເມື່ອນັ້ນ

ເພີ່ນກໍຍອມຕາຍໃນເມື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ:

ໃນການຕໍ່ສູ້ ຖ້າມີໄຊກໍໄດ້ລາບຕົນ ຖ້າຕາຍກໍໄດ້ໄປຊົມສາວສວັນ ເມື່ອເຫັນວ່າຮ່າງກາຍເປັນຂອງແຕກດັບໄດ້ໃນຍາມນຶ່ງຍາມດຽວແລ້ວ ຈະມານຶກຄິດເຮັດພີສັງ ເຖິງຄວາມຕາຍໃນການຣົນນະຣົງ (ການສົງຄາມ)"

ງົວນັນທະກະ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຖາມອະນຸພາຄຍະວ່າ: "ຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ຣາຊສີຕ້ອງການປະຫານຂ້າພະເຈົ້າແທ້"

ອະນຸພາຄຍະ ຕອບ:"ເມື່ອໃດເຫັນຣາຊສີກາງຕູອອກ ຍົກຫາງຂຶ້ນ ອ້າປາກກ້າງ ຂຍາຍເລັບ ແລະຫລຽວເບິ່ງຢ່າງບໍ່ພັບຕາ ເມື່ອນັ້ນແຫລະທ່ານຈະຮູ້ໄດ້ ຢ່າງໃດກໍດີ ເຣື່ອງທັງໝົດນີ້ທ່ານຕ້ອງປິດບັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຮື່ໄດ້ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ທ່ານ ຈະພາກັນພິນາດໝົດ ເພາະສະນັ້ນ ເວລາທ່ານເຂົ້າໄປຫາຣາຊສີ ຕ້ອງລະວັງ ຕັ້ງທ່າຕໍ່ສູ້ໄວ້ເນີ້."
ວ່າແລ້ວ ໝາຈອກອະນຸພາຄຍະ ກໍລາໄປ.

ວັນນຶ່ງອະນຸພາຄຍະເຂົ້າໄປຫາຣາຊສີ ແລ້ວກ່າວວ່າ: "ຂ້າແຕ່ຣາຊາ ຖ້ອຍຄຳອັນເປັນປໂຍດ ຜູ້ເວົ້າຈະເປັນຄົນຊັ້ນຕ່ຳສາມານ ກໍຕາມຜູ້ມີປັນຍາກໍຄວນຟັງ ແລະ ຂັບຕາມ ພຣະຍາເກໂກຣາດພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍກໍຍ້ອນຟັງຄຳຂອງແພະໃດ໋!"

ຣາຊສີ ຖາມ: "ເຣື່ອງເປັນຢ່າງໃດ?"

ອະນຸພາຄຍະ ເລົ່ານິທານ:

ນິທານແອ້ນທີ ໑໔

ເຣື່ອງພຣະຍາເກໂກຣາດ

ປາງກ່ອນ ມີພຣະຣາຊານາມວ່າ ເກໂກຣາດ ສເວີຍຣາຊສົມບັດ

ຢູ່ໃນນະຄອນມາຕຸລະ ພຣະອົງທົງທົສຣາຊທັມຍິ່ງນັກ ນັກປອມພຣະອົງໄປທ່ຽວເບິ່ງຂົງເຂດບ້ານເມືອງຂອງດິນແດນ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຄວາມສຸກທຸກຂອງໄພ່ຟ້າ-ປະຊາກອນ.

ວັນນຶ່ງ ພຣະອົງປອມຕົວສະເດັດໄປລຽບເບິ່ງພຣະນະຄອນ ພໍເຖິງຫໍນ້ອຍຫໍນຶ່ງ ໄດ້ທອດພຣະເນດເຫັນລູກສາວພຣະຍານາກກັບເພດເປັນງູຂຶ້ນມາຫລິ້ນຊູ້ຢູ່ກັບງູດາງແຕຕົວນຶ່ງ ພຣະຣາຊາຈຶ່ງຮ່ຳເພິງວ່າ ນາງນາກເປັນຣາຊ-ບຸດຕີ ບັດນີ້ມາເສບສົນກັບງູດາງແຕ(໑) ສັບເປັນງູຊາດສະກຸນຕ່ຳ ບໍ່ເປັນການສົມຄວນເລີຍ ຮ່ຳເພິງແລ້ວ ກໍຖອດດາບອອກຟັນງູດາງແຕຕາຍ ສ່ວນນາງນາກ ພຣະອົງພຽງແຕ່ເອົາໄມ້ແສ້ຟາດບາດນຶ່ງແລ້ວກໍປ່ອຍໃຫ້ໜີໄປ ຝ່າຍນາງນາກມີຄວາມເຈັບປວດ ກໍຄຶດອາຄາດພຣະຍາ ຈຶ່ງໜີໄປສັບສໍ່ຕໍ່ບິດາວ່າ: "ຂ້າແຕ່ພຣະບິດາ ວັນນີ້ ຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນໄປຫລິ້ນເມືອງມາຕຸລະ ພຣະຍາເກໂກ-ຣາດ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນເມືອງນັ້ນ ເປັນຄົນຂາຫັນ ມາເຫັນຂ້ານ້ອຍມັນກໍຢາກໄດ້ໄປເປັນເມັຽ ເມື່ອຂ້ານ້ອຍບໍ່ຍິນຍອມໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງມັນ ມັນຈຶ່ງຕີຂ້ານ້ອຍເສັຽເກືອບຕາຍ" ວ່າແລ້ວກໍຮ້ອງໄຫ້ສະແດງຄວາມເສັຽໃຈເປັນອັນມາກ. ສ່ວນພຣະຍານາກ ບໍ່ທັນໄດ້ພິຈາຣະນາ ກໍຄຶດຄຽດ ໃຫ້ພຣະຍາເກໂກຣາດ ພໍເຖິງກາງຄືນຈຶ່ງກັບເພດເປັນງູນ້ອຍຕົວນຶ່ງ ລອຍເຂົ້າໄປໃນຜາ-ສາດ ນອນຂົດຢູ່ໃຕ້ຕຽງບັນທົມຂອງພຣະຣາຊາ ດ້ວຍເຈດນາວ່າ ເມື່ອພຣະຣາຊານອນຫລັບແລ້ວຈຶ່ງຈະຕອດໃຫ້ຕາຍ ຂນະນັ້ນພຣະຣາຊາເກໂກຣາດ ກໍລັງສຳຣານພຣະໄທຢູ່ກັບນາງຣາຊເທວີ ພຣະນາງເທວີຖາມພຣະຣາຊາວ່າ:

---

(໑) ສະບັບນຶ່ງວ່າ ງູໂອ່ງນ້ຳ

"ວັນນີ້ ພຣະອົງສະເດັດລຽບພຣະນະຄອນ ໄດ້ເຫັນເຫດການສິ່ງໃດເປັນ-ອັນປລາດແດ່?" ພຣະຣາຊາຕັດຕອບວ່າ: "ພຣະອົງໄດ້ເຫັນງູດາງແຫນ້ອຍຕົວນຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນສັດຊາດຄ່ອຍຮ້າຍ ເສບສົມກັບລູກສາວພຣະຍານາກ ຢູ່ນີ້ສະກຸນສູງ ກູພຣະອົງຈຶ່ງຟັນງູດາງແຫນັ້ນເສັຽ ເພາະມັນບໍ່ຈັກພາວະຂອງ-ຕົນ ສ່ວນລູກສາວພຣະຍານາກ ກູພຣະອົງຕີເສັຽບາດນຶ່ງ ເພາະມັນປະ-ພຶດບໍ່ສົມຄວນກັບຊາດສະກຸນຂອງຕົນ."

ພຣະຍານາກ ນອນຢູ່ໃຕ້ຕຽງບັນທົມ ໄດ້ຍິນພຣະຣາຊາຈາຣະຈາກັບນາງເທວີດັ່ງນັ້ນ ກໍໄດ້ລະຕິຄຶດວ່າ ພຣະຣາຊາອົງນີ້ ທົງປະພຶດຢູ່ໃນທົສຣາຊທັມຍິ່ງນັກ ກູຟັງແຕ່ຄຳສັບສໍ່ຂອງລູກຜູ້ອາທັມ ບໍ່ພິຈາຣະນາ ເກືອບຈະທຳພຣະຣາຊາຜູ້ທຣົງຄຸນໃຫ້ພິນາດ ຄຶດດັ່ງນີ້ແລ້ວຈຶ່ງອອກຈາກປາສາດກັບຄືນມາຍັງເມືອງນາກ ຮຽກລູກສາວຂອງຕົນມາຖາມ ເມື່ອນາງນາກ ຜູ້ບຸດຕີຮັບເປັນສັດ ຈຶ່ງຕັດກຳຮານນາບດ່າລູກສາວຂອງຕົນເປັນອັນມາກແລ້ວຂັບໜີຈາກພຣະນະຄອນນາກບາດານ ພຣະຍານາກຂັບລູກສາວໜີໄປແລ້ວຈຶ່ງມາຄຶດວ່າ ພຣະຍາເກໄກຣາດອົງນີ້ຊົງປະພຶດຊອບຣາຊທັມຍິ່ງນັກ ຄວນເຮົາຈະຕອບແທນບຸນຄຸນໃຫ້ສົມແກ່ເຫດ ຄຶດແລ້ວພຣະຍານາກຈຶ່ງແປງເພດເປັນບຸຣຸດມານັ່ງຫລົບຢູ່ທີ່ມົນດົບ ບ່ອນລູກສາວຂອງຕົນເຄີຍມາ ໃນວັນນັ້ນພຣະຍາເກໄກຣາດ ປອມພຣະອົງສະເດັດໄປລຽບພຣະນະຄອນຕາມເຄີຍ, ພໍມາເຖິງມົນດົບ ເຫັນຊາຍຄົນນຶ່ງມີອາການປລາດນັ່ງຢູ່ ຈຶ່ງຕັດຖາມວ່າ: "ທ່ານມາແຕ່ໃສ ເຫດໃດຈຶ່ງມານັ່ງຢູ່ທີ້?" ພຣະຍານາກຕອບວ່າ: "ຂ້າ-ພະເຈົ້າເປັນນາຄຣາດ ບິດາຂອງນາງນາກມານະວິກາ ທີ່ມາທຳອະນາ-ຈານຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ພຣະອົງໄດ້ທົງພຳເພັງປໂຍດແກ່ກະກູນນາຄຣາດ......

ເປັນອັນມາກ ຂ້າພະເຈົ້ານາບີ້ ກໍຫວັງຈະສນອງຄຸນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງມີ
ພຣະປະສົງສິ່ງໃດຈົ່ງບອກມາ"

ພຣະຣາຊາເກໄກຣາດຕັດຕອບວ່າ: "ອັນພຣະຣາຊາດັ່ງຕົວຂ້ານີ້ ທີ່ຈະທຸກໃຮ້ຂືນໃຈດ້ວຍຊັບສົມບັດນັ້ນ ບໍ່ມີເລີຍ ເມື່ອທ່ານປະສົງຢາກຈະໃຫ້ສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍຂໍໃຫ້ທ່ານບອກມົນອັນຮູ້ຈັກອັທຍາໄສໃຈຄໍຂອງສັດທັງ-ຫລາຍທີ່ເວົ້າຈາກັນນັ້ນເຖີດ" ພຣະຍານາກຕອບວ່າ: "ໄດ້! ແຕ່ພຣະອົງຕ້ອງຮັກສາຄວາມສັດ ຢ່າບອກໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຮູ້ນຳເປັນອັນຂາດ ຖ້າພຣະອົງບອກເວລາໃດ ເວລານັ້ນພຣະອົງຕ້ອງຕາຍ" ເມື່ອພຣະຍາເກໄກຣາດຮັບປະຕິຍານວ່າ ຈະຮັກສາຄວາມສັດໄວ້ໄດ້ແລ້ວ ພຣະຍານາກກໍສອນມົນສັຕວະ-ວາກຍະນະຕິ ໃຫ້.

ສໄມນຶ່ງ ພຣະຣາຊາເກໄກຣາດຕັດສັ່ງຂ້າໃຊ້ໃຫ້ແປງສະຖານທີ່ປະທັບສຳຣານໃນເດີ່ນພຣະຣາຊວັງ ກໍ່ດ້ວຍດິນຈີ່ ແລະ ໄລ້ທາດ້ວຍຊີ້ວອ ທຳເປັນລານກ້ຽງດີ ແລ້ວໃຫ້ທານເອົາຕຽງໃຫຍ່ມາຕັ້ງໄວ້ທີ່ນັ້ນ ເທິງຕຽງປູລາດດ້ວຍອາສນະອັນວິຈິດ ແລ້ວພຣະຣາຊາກັບພຣະມະເຫສີ ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປສະຖິດບັນທົມຢູ່ເທິງຕຽງນັ້ນ ອັນພາຍໃຕ້ບ່ອນຕັ້ງຕຽງນັ້ນ ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງຝູງ-ມົດງ່າມ ບ່ອນປາກຮູມົດນັ້ນ ບ່າວພຣະຣາຊາເອົາດິນອັດເສັຽ ແລ້ວເອົາຂາຕຽງຕັ້ງເຕັ້ງໄວ້ ມົດຈະເຂົ້າອອກບໍ່ໄດ້ ຄາວນັ້ນ ມົດພວກໄປຫາກິນ ກັບຄືນມາ ເຂົ້າຮູບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຮ້ອງບອກພວກມົດທີ່ຢູ່ໃນຮູໃຫ້ເຈາະຮູໃຫ້ ສ່ວນພວກມົດທີ່ຢູ່ທາງໃນ ຈຶ່ງຮ້ອງບອກອອກມາວ່າ: "ພວກສູມີຫລວງຫລາຍພວຍມາກຈຶ່ງພ້ອນກັນທານຕຽງພຣະຍາອອກ ແລ້ວພາກັນເຂົ້າມາເຖີດ"

ພຣະຍາບັນທົມຢູ່ເທິງຕຽງ ໄດ້ຍິນສຽງມົດເວົ້າກັນດັ່ງນັ້ນ ກໍຍິນ

ອັສຈັນໃຈວ່າ ມົດຕົວນ້ອຍໆເຫດສັນໃດຈຶ່ງມາສະຫາວຈາວ່າ ຈະຫາມຕຽງກູໄປຖິ້ມໄດ້ ເປັນໜ້າຢາກຫົວຫລາຍ ຄືດແລ້ວພຣະຍາກໍເລີຍຫົວຂຶ້ນພິດແຮງ ນາງເທວີບັນທົມຢູ່ຂ້າງພຣະຣາຊາ ໄດ້ຍິນພຣະຣາຊາຫົວຂຶ້ນພິດແຮງດັ່ງນັ້ນ ກໍສົງໄສຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ: "ເທວະ ພຣະອົງຫົວຂວັນອີ່ສັງ?" ພຣະຣາຊາຕອບວ່າ: "ບໍ່ຫົວຂວັນສັງດອກ ຄືດຢາກຫົວກໍຫົວຊື່ໆນີ້ແຫລະ" ນາງເທວີຍິ່ງສົງໄສ ທູນໄຫວ້ວອນວ່າ: "ບໍ່ມີເຫດອັນໃດອັນນຶ່ງພຣະອົງຄົງບໍ່ຫົວເປັນແນ່ ພຣະອົງຄົງໄດ້ເຫັນຄວາມບໍ່ດີບໍ່ງາມໃນຕົນຕົວຂອງຂ້າພຣະບາດ ຫລືຄືດເຫັນຄວາມຜິດພາດອັນໃດອັນນຶ່ງຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນແນ່ ຈຶ່ງຫົວຂວັນ" ພຣະຣາຊາ: "ບໍ່ມີສັງດອກ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫົວຂວັນນາງເລີຍ" ນາງເທວີ: "ສັ້ນ! ພຣະອົງຫົວຂວັນໃຜ ເພາະຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ມີແຕ່ຂ້ານ້ອຍກັບພຣະອົງທໍ່ນັ້ນ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ບອກເຫດທີ່ພາໃຫ້ຫົວຂວັນໃນຄາວນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ຮ່ວມບາທາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ ເພາະຄືດອາຍໃຈ ເຫດສັນໃດເປັນຕົວເຍ້ຍກັນ ຈະບອກເຫດພຽງທໍ່ນີ້ບໍ່ໄດ້" ວ່າແລ້ວນາງເທວີກໍສະແດງອາການເສົ້າໂສກ - ແລະຮ້ອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນ. ພຣະຣາຊາເຫັນນາງເທວີຮ້ອງໄຫ້ ຈຶ່ງເລົ່າໂລມວ່າ: "ດູລານາງ ເຫດທີ່ພີ່ງໃຫ້ເຮົາພີ່ຫົວນັ້ນມີຢູ່ ແຕ່ເຮົາພີ່ບອກບໍ່ໄດ້, ຖ້າບອກພີ່ຕ້ອງຕາຍ" ນາງເທວີໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນແຮ່ງເຈັບແສບ ແລະ ຢາກຮູ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າ ຈຶ່ງສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າເສັຽໃຈໜັກຂຶ້ນ ພ້ອມກັບທູນວ່າ: "ຖ້າພຣະອົງບໍ່ບອກ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະກັ້ນໃຈຕາຍເສັຽວັນນີ້"

ພຣະຣາຊາເລົ່າໂລມນາງເທວີຈົນສຸດກຳລັງ ກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ນາງຫາຍຄວາມໂສກເສົ້າເສັຽໃຈໄດ້ ຈຶ່ງຮຳເພິງໃນພຣະໄທວ່າ: "ອັນກິຍາທີ່ທຳໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມໂສກເສົ້າເຖິງຕາຍນັ້ນ ບໍ່ສົມຄວນແກ່ຜູ້ເປັນ

ພຣະຣາຊາທັນນີກະຣາດເລີຍ ແໝງກູຕາຍເສັຽດີກວ່າ" ຮຳເພີງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງຕັດກັບນາງເທວີວ່າ: "ດູລານາງ ເຮົາພີ່ໄດ້ບອກແລ້ວວ່າ ເຫດທີ່ພາໃຫ້ເຮົາຫົວນີ້ ຖ້າເຮົາບອກ ເຮົາພີ່ຕ້ອງຕາຍ ບັດນີ້ ຖ້າເຮົາບໍ່ບອກ ນາງກໍຈະກັ້ນໃຈຕາຍ ລະນັ້ນ ກູພີ່ຈຶ່ງຕົກລົງໃຈວ່າ ແໝງຕົນຕາຍດີກວ່າ ຂໍໃຫ້ນາງຢູ່ເຖີດ ແຕ່ພີ່ຂໍໄວ້ພໍໃຫ້ຮອດມື້ເຊົ້າກ່ອນ ເມື່ອພີ່ໄດ້ຈັດການໃຫ້ທານແກ່ສະມະ-ນະພາມມະນາຈານ ແລະລ້ຳລາຍາດຕິພີ່ນ້ອງໝົດແລ້ວ ພີ່ຈະບອກໃຫ້ນາງຮູ້, ແລ້ວພີ່ກໍຈະຕາຍຈາກນາງໄປ.

ຕື່ນເຊົ້າມາ ພຣະຍາເກໄກຣາດ ຕັດສັ່ງໃຫ້ອາມາດຣາຊເສນາຫາງຊ້າງໃຫ້ ແລ້ວສະເດັດຂຶ້ນຂີ່ຊ້າງລຽບພຣະນະຄອນນາດູລະເປັນຄາວສຸດທ້າຍ ພໍໄປເຖິງຍ່ານບຶ່ງ ໄດ້ທອດພຣະເນດເຫັນແພະຕົວເມັຽກິນຫຍ້າ ຢູ່ແຄມປາກສ້າງຮ້າງອັນເລິກ ແພະຕົວເມັຽເວົ້ານຳຕົວຜົວວ່າ: "ດູລາເຈົ້າ ຂ້ອຍທົງຄັບທ້ອງແກ່ແລ້ວ ບັດນີ້ຂ້ອຍຢາກກິນຫຍ້າອ່ອນທີ່ຢູ່ໃນໂກນສ້າງນັ້ນ ຂໍເຈົ້າຈຶ່ງໄປເອົາມາໃຫ້ຂ້ອຍກິນແດ່ ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນຫຍ້ານັ້ນຂ້ອຍກັບລູກໃນທ້ອງຄົງຕາຍແນ່" ແພະຕົວຜູ້ຕອບວ່າ: "ອີ່ຊື່ອ! ກົງການອີ່ສັ່ງມຶງມາແອ່ວອອນກູ ໃນທີ່ບໍ່ຄວນ ສັນນີ້ ຖ້າກູໄປເອົາຫຍ້າໃນບ່ອນຫັ້ນຕາມຄວາມມຶງ ບໍ່ຫລ້າງວ່າ ກູຈັກຕົກສ້າງຄໍຫັກຕາຍ ສາບໍ້! ແລ້ວໂລກທັງຫລາຍກໍຈະໄດ້ຕິຕຽນທານຂວັນກູວ່າ ຜູ້ຊາຍໃບ້ງ່າວ ຕາຍຍ້ອນເມັຽ ລະນັ້ນຫລື? ກູບໍ່ໄປດອກ ມຶງນີ້ກາລະຂີ້ຫລາຍ ມຶງຢາກຕາຍຈຶ່ງຕາຍເສັຽ ແນ່ແພະໜຸ່ມໆ ຈົບງາມດີກວ່າມຶງ ຍັງມີຢູ່ນາກ ກູຈະເອົາສັກຮ້ອຍຕົວມາປົ່ນປົວກູກໍໄດ້ ກູບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃບ້ງ່າວຄື ພຣະຍາເກໄກຣາດ ທີ່ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຜູ້ຍິງ ແລະ ຈະຕາຍຍ້ອນຜູ້ຍິງນັ້ນດອກ, ແລ້ວແພະ ຕົວຜູ້ຈຶ່ງກ່າວສໂລກອັນນີ້ວ່າ:

24/VII

"ດູລາແມ່ພະ ພຣະຍາເກໄກຣາດ ມີປະສົງຈະຂ້າຕົນຕາຍເສັຽ ດ້ວຍຄວາມໃບ້ໂງ່ຂອງຕົນເອງ ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງເມັຽທີ່ນັ້ນ ສ່ວນກູນີ້ບໍ່ໃບ້ໂງ່ຫລົງໃຫລ ພໍຈະຂ້າຕົນຕາຍຍ້ອນຜູ້ຍິງ ເໝືອນດັ່ງ ພຣະຍາເກໄກຣາດນັ້ນເລີຍ." ວ່າແລ້ວແມ່ພະຕົວຜູ້ກໍຂັບໄລ່ແມ່ພະຕົວເມັຽນັ້ນໜີເສັຽ.

ຝ່າຍພຣະຍາເກໄກຣາດໄດ້ຍິນຄວາມແພະເວົ້າກັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ສະຕິຮ່ຳເພິງໃນພຣະໄທວ່າ "ແຕ່ສັດເດັຽຣະສານ ນັ້ນຍັງມີປັນຍາ ຮູ້ຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນ ບໍ່ຫລົງໃຫລໃນຄຳອ້ອຍອິ່ນຂອງເມັຽ ສ່ວນຕົວກູເປັນເຖິງ.. ພຣະມະຫາກະສັດຂັດຕິຍະຣາດ ແລະຈະມາຕາຍຍ້ອນຄຳຜູ້ຍິງພິປານນີ້ ! ໂລກທັງຫລາຍກໍຈະຕິຕຽນກູເປັນອັນມາກ." ຮຳເພິງແລ້ວກໍສະເດັດກັບຄືນພຣະຣາຊວັງ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອົາບາງເຫວີນັ້ນໄປປ່ອຍເສັຽໃນປ່າ ທີ່ໄກຈາກເຂດແດນມະນຸດ ແຕ່ນັ້ນມາພຣະຍາເກໄກຣາດ ກໍຢູ່ເສວີຍຣາຊສົມບັດເປັນສຸກສືບມາ ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ (ອະນຸພາຄຍະ) ຈຶ່ງວ່າ "ຖ້ອຍຄຳອັນເປັນປໂຍດ ແມ່ນຄົນຜູ້ເວົ້າຈະເປັນຄົນຊັ້ນຕ່ຳສາມານກໍຕາມ ຜູ້ມີປັນຍາກໍຄວນເຊື່ອຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ...."

ແລ້ວອະນຸພາຄຍະ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: "ຂ້າແດ່ພຣະຍາເນື້ອ ທີ່ແທ້ຂ້າພະເຈົ້ານີ້ກໍເປັນຜູ້ນ້ອຍ ມີຊີວິດຕິດເນື່ອງຢູ່ນຳພຣະບາດເປັນເຈົ້າ ແລະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະບາດເປັນເຈົ້າສເມີ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອໄດ້ຍິນໄດ້ເຫັນອາການອັນຄວນສົງກາ ຈຶ່ງໄດ້ນຳມາຖແລງໃຫ້ເຈົ້າກູຮູ້ໄວ້, ຄືບັດນີ້ອ້າຍງົວນັນທະ-ກະ ມັນກຳລັງຫ້າວຫານ ຄຶກຄະນອງຈອງຫອງ ຢາກເປັນຣາຊາໃນປ່ານີ້ ພຣະບາດເປັນເຈົ້າບໍ່ຄວນໄວ້ໃຈ ເພາະ ເພິ່ນວ່າ: "ບຸກຄົນບໍ່ຄວນໄວ້ວາງໃຈໃນແມ່ນ້ຳ, ໃນສັດຕົວມີເຂົາ, ໃນຄົນຜູ້ມີສາດຕາໃນມື, ໃນສັດຕີ ແລະໃນ

ພຣະຣາຊາພຣະມະຫາກະສັດ"

ຣາຊາປິງຄະລະ ກ່າວຕອບວ່າ: "ເອີ! ຈິງແລ! ເພາະວ່າອັດຊາໄສໃຈກໍຂອງສັດທັງຫລາຍນີ້ ຍາກທີ່ຈະຮູ້ໄດ້ແທ້ ສະນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮູ້ເຫັນ–ເຫດການອັນໃດ ທີ່ມັນຜິດສັງເກດ ຈົ່ງມາບອກເຖີດ"

ໝາຈອກ ອະສຸພາຄຍະ ຮັບຄຳແລ້ວກໍໜີໄປ.

ຢູ່ມາວັນນຶ່ງ ມະຫາເມກຕັ້ງເຄົ້າມືດ ບໍ່ນານພຣະພິຣຸນຫົກກໍຕົກລົງມາເປັນຫ່າໃຫຍ່ ງົວບັນທະກະໄດ້ດື່ມນ້ຳອັນໃສສົດດີກໍມີໃຈຫ້າວຫານຄຶກຄະນອງຈຶ່ງເອົາເຂົາທັງສອງແທງຈອມປວກຊຶດຂາດໄປ ແລ້ວກໍຮ້ອງກ້ອງສນັ່ນ ໂດດເຕັ້ນໄປມາດ້ວຍຄວາມຫ້າວຫືນ.

ໝາຈອກ ອະສຸພາຄຍະ ເຫັນເປັນໂອກາດດີທີ່ຈະໄດ້ຍົວະເຍົ້າໃຫ້–ຣາຊສີປະຫານງົວບັນທະກະຕາມປະສົງ ຈຶ່ງແລ່ນເຂົ້າໄປບອກຣາຊສີວ່າ:

"ຂ້າແຕ່ພຣະຣາຊາ ເຫດການທັງຫລາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ ບັດນີ້ໄດ້ເຫັນປະຈັກແລ້ວ ຄື ບັນທະກະ ມັນໂອຫັງຫວັງເປັນຣາຊາ–ແທນພຣະບາດເປັນເຈົ້າໃນປ່ານີ້ ດຽວນີ້ມັນກຳລັງຕັ້ງທ່າຈະເອົາມາຊິງໄຊ ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຢຳແຢງຕໍ່ພຣະຣາຊາເຈົ້າ ສະນັ້ນ ບໍ່ຄວນລະມັນໄວ້ ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍບໍຣິວານ ຂໍອາສາໄປສັງຫານມັນເສັຽ ເອົາເລືອດເນື້ອຂອງມັນ ມາຖວາຍພຣະບາດເປັນເຈົ້າໃນເວລານີ້"

ຣາຊາປິງຄະລະ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕອບວ່າ: "ດູລາມຸນຕີອະສຸພາຄ–ຍະ ການທີ່ສູເຈົ້າຂັນອາສາຕາງກູນີ້ດີແລ້ວ ແຕ່ເຫັນວ່າ ລຳພັງພວກສູເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສູ້ກຳລັງບັນທະກະໄດ້ ມາ! ກູຈະໄປຈັດການກັບມັນເອງ."

ດັ່ງນັ້ນ ເທວະດາຕົນຮັກສາໂລກ ຈຶ່ງກ່າວສໂລກນີ້ວ່າ:–

"ໝາຈອກຕົວຖ່ອຍຮ້າຍ　　ມຸນຕີ
ກ່າວວາຈາສຽດສີ　　ໃສ່ຖ້ອຍ
ຖວາຍທອດເນື້ອຣາຊສີ　　ນອບນອບ
ນຶຄຣາດຟັງຄວາມນ້ອຍ　　ເນ່ງນ້ອມໂກທາ."

ຣາຊາປິງຄະລະ ອອກຈາກຖ້ຳໄປ ໄດ້ເຫັນງົວນັນທະກະ ກົ້ມຫົວຊົນໂພນປອກຢູ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຄຶດວ່າ ນັນທະກະເປັນສັດຕູຫວັງຈະຕໍ່ສູ້ທຳລາຍຕົນ ສົມດັ່ງຄວາມຍົວະເຍົ້າສັບສໍ່ຂອງໝາຈອກແທ້ ຈຶ່ງຕັ້ງທ່າຍໍຂາໜ້າຂຶ້ນ ກາງຕູ ອ້າປາກ ຂຍາຍເລັບ ຍົກຫາງຟາດກະໂພກ ແລ້ວບັນລືສີຫະນາດ ສຽງດັງກ້ອງກຳປນາດໄປທົ່ວປ່າ ຝ່າຍງົວນັນທະກະເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ຣາຊສີຈະມາທຳລາຍຕົນ ສົມດັ່ງຄຳໝາຈອກອະສຸພາຄຍະບອກໄວ້ທຸກປະການ ຈຶ່ງກົ້ມຫົວລົງທ່າງຽງເຂົາໄວ້ຄອຍຊົນ ບໍ່ທັນດົນ ຣາຊສີກໍທະຍານເຂົ້າຄາບຫີ້ນ ສົ້ນພຶກພື້ນທັງສອງຕົວ ບັດນັ້ນງົວນັນທະກະຈຶ່ງຍໍຍົກເຂົາຂວິດເຂົ້າກ້ອງ ຖືກທ້ອງຣາຊສີ ທັງສອງສັດມີຣິດທີແຮງສເມີພາກ ເປັນແຕ່ກັນວິບາກສອງສະຫາຍ ຣາຊສີກັບງົວກໍເລີຍຕາຍໄປພ້ອມກັນ ໃນທີ່ນັ້ນແລ.

ເຫດດັ່ງນັ້ນ ເທວະດາຕົນຮັກສາໂລກ ຈຶ່ງກ່າວສໂລກນີ້ໄວ້ວ່າ:

"ນັນທະກະພຶງເພັດກ້າ　　ໂກວຊລຽງ
ກວັດແກວ່ງເຂົາດາຮຽງ　　ຫລິບໄວ້
ຣາຊສີຄະໂຍງຜຽງ　　ຊົບຄາບ
ຫອບຫັກຄໍຂາດໄດ້　　ທ່າວລົ້ມທັງຍືນ ໆ
ຣາຊສີສິ້ງເຕັ້ນ　　ໂດນໄປ
ຈັບຈ່ອງຄໍຄາງໃສ　　ເກື່ອຍຸກວ້າງ

(ຕໍ່ໜ້າ ໙໘)

ບັນທະກະແກ່ວງເຂົາໄກວ　　　ກອຍໃສ່

ແສວຖືກທ້ອງແທບຂ້າງ　　　ຂາດລົ້ມເຊຊໍາ."

ນາງຕັນໄຕມະຫາເທວີ ເລົ່ານິຍາຍທັງຫລາຍໃຫ້ນ້ອງສາວຂອງຕົນ ຜູ້ຊື່ວ່າ ນາງອິໄລວັນ ຟັງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວເປັນສໂລກອະນຸໂຍກຄໍາສອນ-ວ່າ :

"ເຈົ້າຂຸນມູນນາຍ ທ້າວພຣະຍາຕົນເປັນໃຫ່ງເປັນປະທານແຫ່ງຄົນທັງຫລາຍ ເພິ່ງພິຈາຣະນາຕາຕອງຕາມຮີດຄອງບູຮານະທັມຄໍາສອນແຫ່ງນັກ-ປາດເຈົ້າທັງຫລາຍ ດ້ວຍອຸບາຍອັນຊອບ ຢ່າປະກອບດ້ວຍໂມຫາ ຟັງຄໍາຜູ້ນີ້ແຮງສັບສົນຕິດຕອນ ຄວນໄຕ່ຕອງດູດ້ວຍປັນຍາໃຫ້ແຈ້ງ ເຫັນແນ່ນແນ້ງແທ້ຈິງ ທໍາຕາມ ແລະ ຢ່າຟິປອງກະທໍາໂທດ ມັກກົວໂກດໂກທາ ມີເຕົງສາປນາດ ຈັກເປັນດັ່ງງົວອຸສຸພະຣາດ ແລະ ຣາຊສີ ລະຄອງດີອັນຊອບມາປະກອບດ້ວຍໂມໂຫ ເລີຍເສັງໂຕຕາຍເປົ່າ ເຫດຟັງແຕ່ຄວາມຍົວະເຍົ້າຂອງຄົນພານ" ດັ່ງນີ້ແລ.

ຍາມນັ້ນ ພຣະຍາວິມະລະຈັກກະພັດຕິຣາດ ໄດ້ຍິນຕໍານານບູຮານະທັມຄໍາສອນອັນຂນາດ ແຫ່ງນັກປາດເຈົ້າແຕ່ພາຍຫລັງ ອັນນາງຕັນໄຕເລົ່າມາດັ່ງນີ້ ພຣະຍາກໍໃສ່ໃຈໄວ້ດີນັກ ເພື່ອຈັກຫວັງປະຕິບັດໃຫ້ຊອບແທ້ດີຫລີ, ແລ້ວພຣະຍາຈຶ່ງຕັ້ງນາງຕັນໄຕ ໄວ້ເປັນນາງເທວີຜູ້ເຊົ້າ ເນັ່ງໜຸ່ມເໜົ້າຫງຽມຕົນ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາແລ./.

--ໝ++ສຸດບໍຣະບວນ+++--

---+++++++++---

Program Material
given to
The Laos Ministry of Education
by
The Asia Foundation

Printed & Published by Kramol Tiranasar at Tiranasar Press
62 Pun Road, Bangkok, Thailand.
1960